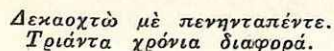

ΘΗΛΥΡΟΣ

ANNI NEUSEN

Πόσο την κουράζει η νέα κατάσταση

με μεγάλη χρονική απόστασι, κι
έχουν την ίδια γλώσσα μητρική του

... και βοηθήστε από τη στιγμή
σας μια οικογένεια, που είναι διπλά
δυστυχισμένη. Επίσης βοηθήστε κι
έμενα το φτωχό, που αγαπά αυτό
τη νέα και δεν θάθελα να τη χά-
σω...».

Ός τώρα είχαμε συνηθίσει σι-
έκκλησεις από τις κοπέλες που κα-

της από το κόμμα για τιμωρία της...

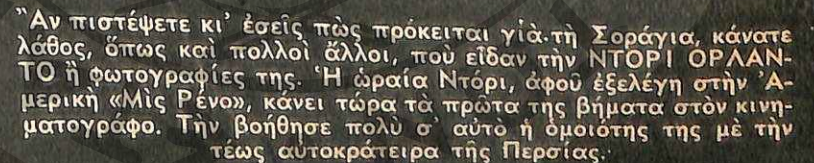
...Ενας Αμερικανός της αγοράζει...
μια ηλεκτρική κουζίνα για να την
δείξει πόσο την αγαπά.
...Ενας Ρώσος ζητεί την... διαγραφί

Πέρασε ένα Ι.Χ. μ.
και άλλον ένα επιβάτη
πώς ήταν δύο, πώς
ήταν ξανθός, πώς
και πάτησε φρένο.
Ανέθηκαν, ένθουσι
τίς καλοδέχτη

Ιδρυτής : Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

ἤσαν ἑσάντες, ὡς ἦσαν ὡραῖες —
καὶ πάτησε φρένο.
Ἀνέβηκαν, ἐνθουσιασμένες, οἱ δύο
ἐξέτες, τὶς καλοδέχτηκαν, ἀκόμη πρὸ

κίνδυνος να ξαναγίνουν ανάλογες παρεξηγήσεις στο μέλλον!

«Αν πιστέψετε κι' εσείς πώς πρόκειται γι'αυτή Σοράγια, κάνετε λάθος, όπως και πολλοί άλλοι, που είδαν την ΝΤΟΡΙ ΟΡΛΑΝΤΟ ή φωτογραφίες της. Ή ώραιοι Ντόρι, αφού εξέλεξε στην Αμερική «Μίς Ρένο», κάνει τώρα τα πρώτα της βήματα στον κινηματογράφο. Την βοήθησε πολύ σ' αυτό η ομοιότης της με την τώας αυτοκράτειρα της Περσίας».

ΥΔΡΑ-ΣΠΕΤΣΕΣ

Ο τυχοδιωκτικός τουρισμός και η παληά κοσμική παράδοσι

Τὸ τρίτο νησί τοῦ Σαρωνικοῦ, ἡ
 Ἰακονοῦτ' Ὑδρα, δὲν μοιάζει μὲ
 τ' ἄλλα, τὴν Σαλαμίνα, τὸν Πόρο
 τὴν Αἴγινα. Ἡ Ὑδρα, δεμένη μὲ
 τὴς ναυτικῆς παρορροίας τοῦ 21,
 πατρίδα τοῦ Μισοῦλη, τοῦ Τομπά-
 ζη, τοῦ Τσαμαδοῦ, τοῦ Κουντουρι-
 ώτη καὶ τῶν λοιπῶν καπετανανῶ-
 νων γιομίσαινα τὸ Αἶγαίο μὲ τὸν
 θρόλο τῆς δόξας τους, εἶναι ἀρ-
 ρηνόγη, τραχεῖα καὶ ἀπείλικτη. Ἡ
 Αἴγινα κι ὁ Πόρος πνίγονται στὸ
 πράσινο, ξεδιπλώνουν μαλακὲς καὶ
 στρωτὲς ἀμυδιές, κλειστοῦς κόρ-
 φους μὲ θράκη καὶ φῶς, σελίδες
 θεοκριτικοῦ εἰδύλλiou.

Στην "Υδρα κυριαρχεί ο γυμνός, κτριζοκακικός βράχος, η ανεμόδαρτη πέτρα, το λιτό δωρικό τοπίο. Μονάχα προς τ' ανατολικά, λιγοστά πεύκα στον Μάλο, κάτω από το άρχοντικό του Κουντουριώτη, και στην "Επισκοπή γλάναινον το γυμνό θαλάσσοφιλήμενο νησί. Προς τα δυτικά και τόν νοτιά, ξεφουρτώνουν, ανάμεσα στις ρωγμές τών βράχων χαμηλές άμυγδαλιές που θρόνισται με άμυρα και άνεμο. Ωστόσο η "Υδρα διατηρεί τόν έπικό χαρακτήρα της και το αυστηρό ύφος της άρετής, που δεν ξέρει της συγκτατάσει. Παράλληλα, κρατεί νοπή την ιερή μνήμη τών καπετάνιων, που δοξάσανε τά νερά και τó χόμα της.

Η ΥΔΡΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Πρὶν κάμποσα χρόνια, τὸ νησί
τῶν θαλασσομάχων ἦτανε σχεδὸν
ἀγνοημένο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ μα-

ραινότανε από αναδουλειά και μα-
ράκι. Τ' άρχοντες, άδειανά, ήτανε
μνημεια μελαγχολίας, κι' οι μάλω
χωρίς παλμό και πανί ταξίδιου. Ή
φτηνη στέρφα γή στ χαμηλοδούνια
δεν έβρανε να θρέψη τον πληθυσμό
του νησιού, π' άγωνιζότανε να κερ-
δίση τον έπιούσιό, σε μιάν έποχή
καθαρα ύλιστική κι' άδιόφορη γιά
την έθνική προσφορά και την δοξα.

Τὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ μπαρ-
κάρησαν σὲ φορτηγά, ἡ ζητούσαν
στὴν μασὴρ ζωνταῖα τὴν πούτανε Ἡ-
πεῖραν ψωμί καὶ καλὸ ριζίκι. Σα-
φηνικὰ, τὴν κρίσιμὴ ὥρα ποὺ ὁ μα-
ρσμός τῆς ὕδρας ἔβρισκε στὰ ὄ-
ρια τοῦ ἀνεπαρκόρου, ἀνακάλεσε
τοὺς νησιῶτες ὀδονιατρικούς καὶ κομ-
πολιτικούς τουρισμοὺς κι' ὁ ἀμερικ-
ανὸς κινηματογράφος καὶ τ' ἀνά-
σχευε, ἀπὸ τὴν μία μέρα στὴν ἄλλη,
ἀπὸ τὴν τελεσίδικη οικονομικὴ κατα-
στροφή καὶ τὴν ἀποληπτικὴν ἐγ-
κατάλειψε. Ὁ νοικοκυραῖος Ὑδραῖ-
ος, μὲ τὴν ἀσυνήκολογητὴ προγο-
νικὴ ἀρετὴ καὶ τὶς προκαταλήψεις,
δὲν εἶδανε ἀρχικά μὲ καλὸ μάτι
τὴν τουριστικὴν ἐπιβόρῃ τοῦ νησι-
οῦ, ποὺ κινούνταν ἐν ἁλλοτρίῳ φέ-
μα καὶ χαρακτικῇ, μὲ τὰ νέα ἦθη καὶ
ἔθιμα τῶν νεαρῶν τυχοδιώκτων του-
ριστῶν μὲ τὰ μπλου-τζὴν παντοῦ-
νια, τοὺς ἀτημέλητοὺς ντύσιμους κλπ.
καὶ τῶν γοητευτικῶν κοριτσιῶν τοῦ
Βορρὰ μὲ τὰ ἡμίγυμνα κάλλη, τὴν
εὐρωπαϊκὴν... ἥθικα καὶ τὰ ἀκατα-
λόγητα φερόματα.

Ὁσὸ τόσο ἡ οἰκονομικὴ ἀνθισι καὶ
ἡ κοσμοπολιτικὴ ἀναζωογονησι τοῦ
νησιοῦ τοὺς ἔπεισαν νὰ θυμηθοῦν
τὴν Δαντικὴ ἀναφώνησι: «Γκουάρ-

ντα ἑ πᾶσσαι», (κύττα καὶ πέρνα). Στ' ἀναμεταξύ φυσοῦσε νέο ἀγεράκι στὸ νησί τῶν θαλασσινῶν παραδωσῶν. Τα παλαιὰ σπιτία ἀνοίγανε πόρτες καὶ παράθυρα, ἀκαταστήματα καὶ τὰ ψυχγαγικὰ κέντρα, ἡ ὑμπαρίες καὶ τὰ λογι-λογις μιστροί, π' ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦσε, προκίχανε τὸ νησί μὲ γοητεία καὶ αἴγλη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ περιηγητὰ κι' ὁ ξένοι παραβριστὰ βρίσκανε στὴν "Υδρα, τὴν ἐντυπωσιακὴ γραφικὴ ὁμορφία, διαποτισμένη μὲ τὸ ὕψος τῆς ἠρωϊκῆς παραδωσῶς καὶ τοῦ ναυτικοῦ μεγαλείου. Ὁ ἀφορολόγητο μῶλον τὰ κανονάκια, τὰ πετροκτισμένα ἀρχοντικά, ἡ ἰδιωτὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῶν σπιτιῶν μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα καὶ τὶς κρεμαστὲς ταρατσούλες, τὰ γυνὰ κρησιόσπρσινα βράχια, οἱ πλακοστρωμένοι δρόμοι, ὁ κρεβατῖνος στὶς ἐμπάτες φορτωμένες σταβίλια κρατούσανε σ' ἐκστατικὸ θαυμασμό καὶ λυρικὴ μέθη τοὺς ζωγράφους, τοὺς σκηνοθέτες, τοὺς φωτογράφους. Τὸ γοητευτικὸ κόντραστ τοῦ μεταλλικοῦ δρόχου καὶ τοῦ ἀσβεστωμένου σπιτιοῦ μὲ τὸ δοκίμιον ἀτλάζι τῆς θαλάσσης μεθούσε καὶ κατακτοῦσε τὸν ἄλλοδαπὸ τουρισμό.

ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ ΝΑΪΤ ΚΛΑΜΠ

Κι' έτσι, με την διεθνή τουριστική κατάκτηση της "Υδρας, γιομίσανε οι παραλιακοί δρόμοι με νάιτ κλάμπ, χαχαροπλαστεία, καταστήματα Λαϊκής Τέχνης, ξενοδοχεία. Νυκτερινά κέντρα με παρόμοια όνομα.

ματα «Δελφίνι», «Καρίνι», «Κα-
στέλλο», «Λαγουδέρα», «Πόρτο Φί-
νο», «Σορόκο», «Σούκο-Σούκο»,
μέ θαλασσίνο ή παραθερινό διάκο-
σμο, διασκεδάζουμε τ' ανυπότακτα,
τυχοδιωκτικά και άσυντα νείατα
της Άμερικής και της Ευρώπης,
σεβρίνου ούτσου, κόκα-κόλα, κε-
ραμπι και... ρετινά, κρατάνε πι-
στες χορού και βιβλία με διενή...
θερσεσίδια! Κι' οι νεαροί περιηγή-
ται, νέοι, κορίτσια, χερσένου αγ-
καλιασμένοι μπόσα νόβα ή χαλι-
γκάλι, τραγουδάνε, μπρεκοντίνου,
απαγγέλλου ποιήματα, ρεβίζου
ή αντάλλασσου περιπαθη φίληματα.

η ἀνταλλάσσουν περιπαθὴ φιληματα.
Ὁρχήστρες συνοδοῦν τὴν χορευ-
τικὴ ὀλοντικὴν, δίπλα τοὺς μῶλον
μὲ τὰ δοξασιμένα κανόνια ἡ κάτω
ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικὰ ἀρχοντικά μὲ
τὴν πολεμοχαρὴ νύμη. Κοντὰ ἡ
αὐτοῖς, ζεματκαρῶν στήν "Υδρα,
ἀπὸ θαλαμῶν τοὺς ἡ ἀπὸ κότερτα,
δικοί μας καὶ ἔξωοι Κροισοί, πα-
ραλῆδες, πού δοδεύουν ἀλύπητο
καὶ σχεδιάζουν εἰδύλλια.

Μά ή άιώνια, τραγουδημένη ύδραϊλή του θάλασσας, αύτή που αντίλαλησε τών δοξαστικά μνηστήρων τών πυρροόλων του 21 κί είδε τίς περιήρανες πλώρες με τίς σκαλισμένες φιγούρες να λινχίζονται τά χιονάτα γαισεμιά τών αφάρν της, έξακολουθεί νά είναι, όπως τότε, άγνη καί ολόφωτη, παρθενική κί άναλλοιώτη. Άντικει τό βίβλιό του θρούλου καί στά θυμητικά τών τροπαίων της.

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ
ΤΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Ψηλά στον πευκόφυτο λόφο δι-
γλίσσε την θάλασσα σαν παλάτι και
κάστρο το αρχοντικό των Κουντου-
ριωτών. Κτισμένο με πελεκητή
πέτρα και δεμένο με σιδερένιες
βέργες (κτίστηκε το 1814, στον
γάμο του Λαζάρου Κουντουριώτη)
στέκει και θα στέκει αθάνατο,
όσο βασάνει οι αιώνες. Γύρω από
το πελώριο χώλ του ιστορικού πα-
λατιού, ανούγιον σπέρνεται αϊθού-
σες, με ξυλοσκάκιτες οροφές, πο-
λυελαίους, βαρεία αγγλοσαξωνικά
έπιπλα.

‘Ολόγυρα προθήκες και ρά-
φια, με μπιμπέλο και κοσμήματα,
ζωγραφίες και κειμήλια, πεσκέσια
και αποκτήματα του τρανού καπε-
τάνιου από τα μακρινά του ταξίδια.
Γαλικά του Μουράντο, πορσελάνες
της Βοημίας, βενετσιάνικα άσημι-
κα, βυζαντινά εικονίσματα, άγγεϊα,
ξύλογλυπτα, ποίματα, τρομπόνια, άση-
μοκίνητα ξίφη κλπ.

Οι επικεπτεμένοι θαυμάζουν το γούστο και το μεράκι συλλογής του μεγάλου ναυαρχού. Στους τοίχους πορτραίτα, λογής-λογής θωπητικά, δόρα ηγεμονών και βασιλέων. Σ' μια πτερυγία βρίσκεται η «Αίσουα της στέρας», που ήτανε σ'ά παλιά χρόνια, προτού ξεσπάση η Έθνική Έπανάστασι, γιομάτη χρυσό φουρί και διαμαντικό. Το μεγάλο αυτό πλούτος του Κουντουριώτη αφιερώθηκε για την Έθνική Έπανάστασι και τ' όρμητικόν των καρσίνων που κτυπήθηκαν νικηφόρα σ' όλες τις βάσεις, από τον Πατριάκι κόλπο μέχρι την Λέρο, με την τουρκική αρμάδα. Στά πόδια του λοφού βρίσκεται ο μαρμαρένιος σταυρός του ναυαρχού Παύλου Κουντουριώτη, τ' όδηγησε τον Ελληνικό στόλο των Βαλκανικών πολέμων, στο «Μούδρον» και στην «Έλλα» στην τιμή και στον θρίαμβο. Ένας γιγάντιος άσπρος μαρμαρένιος σταυρός στολίζει τ'

ἀγίασμένο μνημα του ναυάρχου και
πρώτου προέδρου της 'Ελληνικής
Δημοκρατίας (1924). «Ο προσκυ-
νητής κυτταζόταν με σεβασμό και
κατανύξη το χιονιστό μνημείο και
θυμούνται τι λάτρησης τάδεγαν
του ναυάρχου, που διαβίβασε στην
'Αθήνα από την κούρβη του κα-
ταδρομικού «Αβέρωφ», όταν κινή-
σε μπροστά για την 'Ελλν: «Μέ-
την βοήθεια του Θεού, πήραμε
-κάθεκτοι κατά του προαιωνίου έχ-
θρού...»

**ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΚΙ
ΤΟΥ ΦΕΤΙΧ ΜΠΟΥΛΕΝΤ**

Κοντά στ' άρχοντικό του Κουντουριάδου, είναι το κωνάκι του Μπιστονούρη και χαμηλά, στην άρχη του κυματοθραύστη, του Βουλγαρη και του Τομπιάη, που άφραναθήκε σε παράρτημα της Σχολής Καλών Τεχνών. Έδώ, στο πεντάμορφο αυτό άρχοντικό, με τις άφπλες ταραξίες γιοιότητες όρτανας, γαρδένιες, μπιγκιώνες, φύλια, στεγαζόταν οι ζωγράφοι και οι γλύπτες που θέλουν να επιδοθούν με ψυχία και άνεση στην τέχνη τους. Κι' έτσι απολαμβάνουν την νησιωτική γαλήνη και πάσχα. Γάλλοι κι' Εγγλέζοι, Σκανδιναβοί και Γερμανοί ζωγράφοι, που δέν ξεκολλάνε μπε με δίονται από το κοπεσέ δωρικό νησί.

«Άλλο ιστορικό άρχοντικό είναι του ναυάρχου Μπότση, που τίναξε τον 'Οκτώβριο του 1212, λίγο προτού πέση ή Θεσσαλονίκη στα χέρια του ελληνικού στρατού, τὸ μεγάλο τουρκικό καταδρομικό «Φετιχ Μπου-λντν» που ήτανε φουνταρισμένο

λέν», που πήγαινε ταριμνιό-
στα νερὰ τῆς πολυκατοικίας τῆς Μυρο-
θήτης Ἀγίου. Ὁ πρῶτος Μπῆ-
τος, μέ μία τσιπλίτσα, τσίτσελε
στον πάτο τῆς θάλασσας. Στ' ἀρ-
χοντικό τοῦ Μπότση, ἀνέμεσε τὸ
ἄλλα θημικά, ἔδρισκεται καὶ τὸ
καρπαζιάνι... συναγερμοὶ τοῦ «Φε-
τίχ Μπουλέν». Ἦτανε τὸ πολυτι-
μότερο κειμήλιό τῆς συλλογῆς τοῦ
ναυάρχου. Στ' ἀρχοντικό τῆς οικο-
γενείας Μπουτνοῦλη ὑπάρχουσε μονο-
τέτα-πυρπολίκον, ἐυλογητὸς κα-
σέλης τοῦ Αἰγαίου. Μιά δέντρο-
στολισμένη θαλασσινὴ θερμάντα ἀ-
νοίγεται μέ ανεβρόχθ βέα πρὸς τὸν

Πανοραμιακή θέα της "Υδρας του ηησιού τών πολεμάρχων της θάλασσας και τών ναυτικών
 θούλων του 1821." Ένα άκτοπλοϊκό μπάνει στο λιμάνι, διασχίζοντας τὰ βαθυνάνα νερά.

ἔχραντο ρεμβασμὸ τῶν Κυκλάδων.
Μέχρι πρὶν λίγα χρόνια, ἡ Ὑδρα
καίρωνε καὶ τ' ἀρχοντικό τοῦ Ὑ-
δραίου ζωγράφου Χατζηκυριάκου
Γκίκα, στολισμένο μὲ ἀνεκτίμητους
πίνακες τοῦ κορυφαίου καλλιτέχνη
καὶ ξένα ἔργα. Δυστυχῶς μὴ ἐ-
θερῆ πυρκαϊά τὸ κατέστρεψε καὶ ἔ-
δωσε τὴν ἱσοδία λύση στὸν ζωγράφο
ὡνητή τῆς πατρίδος του. Τέλος,

στ' ἀρχοντικὸ τοῦ Τσαμαδοῦ στε-
γάζεται ἡ Σχολὴ Ἑμπορικῆς Ναυ-
τιλίας.

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ

Στὴν παραλία βρίσκεται τὸ πα-
λιὸ μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως, κτι-

σμένο το 1640, με ιστορική μνήμη και πολυήμερο άρχειο του άγώνα. Έδω γίνονταν τὸ συμβόλιον τὸν προσεχόν κ' ἀπὸ δὴ θάβαιναν οἱ ἀποφάσεις γιὰ κατεπαντάτα, ἐκστρατείες, θαλασσινὸν κόροςον, ἱστουρικία τοῦ μοναστηρίου, μέ-τὸ καθολικὸν τὸ κέντρον, στεγαζόμεναι δημοσίαι καὶ δημοτικῆς ὑπηρεσίαι. Στὸ προαύλιον ἔρρισκεται ὁ τάφος κ' ἡ προτομή τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη καὶ τοῦ Ἀνδρέα Μισαυλί. Στὴν ἐκκλησίαν, πηγυμένο τὸν ἐξωτερικὸν κατεπαντοριῶν, βαρεῖα τάματα ναυτικῶν, κ' ἕνας πολυελαῖος ἀπὸ τὸ Παρισίν ἀνάκτορον τοῦ Κερραμεικοῦ. Κάποτε, ἔταν ὁ Γιώργης Κουντουριώτης ἔζητον μετὰ ἐσπέρην τὸν πολυελαῖον αὐτὸν στὴν ἐκκλησίαν τῆς Μεγαλόχαρης τοῦ Θίνου, τὸ καρόβι σπάλαινε καὶ με κανένα τρά-πὸ δὲν μπορούσε ν' ἀνοίξῃ πανινά, νὰ σαλπάρῃ. Μονάχα τότε θανατω-ρίσανε τὸν πολυελαῖον, πού ἀγοράσε καταποτῶς λένε ὁ Ὑδραῖος κατεπα-νὸς Σαρχώσης ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Κερραμεικοῦ, σπάλαινε τὸ... ἀκα-ταπὸν καρόβι.

«Η πιο ειδική και γενική της "Υδρας είναι η πλατεία των "Καλών (Προσώπων), με τα πηγαδάκια από όπου βρέχονται οι υψίστες, οι πιο κοινωκρατικές της "Υδρας σφαιρίζονται για την προκτίση και την πάσχα των, κι' ως είναι λιγαστό το νερό από ελκυσμένο υψή. Τ' απομνημονεύω κινώντας στις ταρασσώλες, κινώντας επιμήτρες και δαυτέλες με κομπούλι, κλάδων μαυλί. Ο κομπελές υψαίονουν στον απαλές και τραγουδάν την πικρή, πικροκομπελούς θαλάσσια, που κρατάει με κρυφή στην εστειρία ή στην κουδερτά των φορηγών τα παλλοκάρια της "Υδρας. Στ' αναμεταξύ σφαιρίζονται στους μωλούς τ' ανεμίζονται ευρωπαικά νεράτα, που μιά

Ὁ ἀπέρητος τάφος κ' ὁ γιγάν-
τιος μαρμάρινος σταυρὸς στὸ
τάφο τοῦ δοξασμένου ναυάρχου
νικητῆ τῶν ναυμαχιῶν Ἑλλή-
νων Μουδρῶν (Δεκεμβρίου
1912 καὶ Γενάρης 1913)
Παύλου Κουντουριώτη, κάτω ἀ-
πὸ τὸ ἐπιβλητικὸ ἀρχοντικὸ τῆς
οἰκογενείας.

Μία χαρακτηριστική φωτογραφία του λιμανιού και του ανατολικού τμήματος της πολιτείας της Ύδρας. Στο μέσον, το ψηλό κτίριο με τα μονόφυλλα μεγάλα παράθυρα είναι το αρχοντικό του Τομπάζη, το οποίο στεγάζει από χρόνια το παράστημα της Σχολής Καλών Τεχνών, που δέχεται και φιλοξενεί καλλιτέχνες απ' όλον τον κόσμο.

Τὰ δοξασμένα ναυτικά πυροβόλα, στους κυματοδαρτούς μώλους της 'Υδρας, θυμίζουν στους επισκέπτες του νησιού του Μισούλη, Τσιμπαζή, Τσαμαδοῦ, Κουντουριώτη την θαλασσινή εποποιία της 'Υδρας, στὸν 'Επανάστατικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ

Ἡ 'Υδρα, βέβαια, δὲν εἶναι γιὰ παραθερισμό, ἐξὰν ἂν σὰς τραβάῃ ἡ κοσμικὴ τουριστικὴ κίνησις· ἡ παρδαλὴ παρουσία τῶν ξένων μὲ τὰ σουρρεαλιστικὰ γένησι, τ' ἀξιολύπητα σάνδαλα, τὰ στενά πανταλόνια. Ὡστόσο τὸ θαλασσινὸ ταξίδι, (44,5 ναυτικά μίλια ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ) εἶναι θαυμάσιο.

Καθημερινὰ σχεδὸν ἀναχωροῦνε καράβια γιὰ τὸ θαλασσομάχο νησί. Ἡ «'Υδρα», ἡ «Καμέλια», ἡ «Σαρωνίς», ἡ «Νεραΐδα» κλπ., σκεπάζουν τὰ 44,5 ναυτικά μίλια σὲ 6 μὲ 7 ὥρες. Τιμὲς εἰσιτηρίου α' θέσι 100 δρ., τουριστικὴ 64 δρ. Πληροφορίες στὰ τηλέφωνα 413.109, 423.026 καὶ 412.180.

Ἄν θέλετε πάλι νὰ ταξιδέψετε μὲ «ἀστραπιασὸν» πλωτὸ μέσο, θὰ πάρετε τὸ ἱπτάμενον πλοῖον «'Εξπρές», ποὺ φεύγει καθημερινὰ ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι στὶς 9 τὸ πρωῒ. Τὸ Σάββατο ἀναχωρεῖ στὶς 2½ μ.μ.

Κάθε Δευτέρα, τὸ «'Εξπρές» γυρᾶναι στὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τὶς 5.30 π.μ. καὶ ἀπὸ τὰς 2.40 ὥρες. Θέσεις ἀριστείας στὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον, 613.965, καὶ ἀκτὴ Ποσειδῶνα 10 Πειραιᾶ, τηλ. 471.435.

Στὴν 'Υδρα λειτουργοῦνε δύο μαζι δωματίων, μονοκλίνου 65—70 δρ. (β' κατηγορίας) μὲ τιμὲς 55, «Μιράντα» (ἡ' κατηγορίας), ὁ «Ερμής» καὶ ἡ «Σοφία» (6' κατηγορίας) κλπ. Ἐνοικιάζονται ἀκόμη διαμέριον 5—6 κρεβάτια τὸ καθένα, μὲ τιμὲς 25—30 δρ. γιὰ κάθε διανυκτέρευσι.

Πληροφορίες γι' αὐτὰ στὴν τουριστικὴ Ἀστυνομία τῆς 'Υδρας. Ὁρισμένα ἐστιατόρια εἶναι τὸ «Ἀρχοντικό», ἡ «'Υδρα», ἡ «Σκούνα», ἡ «Ψαροπούλα», ὁ «Γρηγόρης» μὲ τιμὲς ἐστιατορίου α' καὶ β' κατηγορίας Ἀθηνῶν. Ἡ σπεσιαλιτέ τῆς 'Υδρας εἶναι τ' ἀμύγδαλα καὶ ὁ ζαχαροπλακτάδας. Τὸ κυνήγι

Τὸ λιμάνι τῶν Σπετσῶν. Ψαρονάκια, ἀλιεντικὲς βάρκες, κρεμασμένα κυνιά. Τὸ Σάββατο κύριακα, τὸ μικρὸ λιμάνι φιλοξενεῖ θαλαμηγούς καὶ χιονάτα κότερα περιηγητῶν καὶ ἐκδρομῶν μὲ ὑψηλὰ οἰκονομικὸν ἐπίπεδον καὶ διαθέσιμα σπατάλης.

ἀφθονεῖ στὸ νησί. Ὁρτύκια, μπекάτσες, λαγοί. Ὁραίες πλάς εἶναι τὸ «Καμίνι» (5 λεπτά μὲ μπενζίνα, 15' πεζή), τὸ «Μανδράκι» (10 λεπτά μὲ μπενζίνα), ὁ «Βλυχὸς» (15 λεπτά) κλπ. Οἱ καλλίτερες ἀμμουδιὲς τοῦ νησιοῦ εἶναι τὸ «Μπίστι», (μια ὥρα μὲ μπενζίνα) καὶ ὁ «Μῶλος» (30 λεπτά μὲ μπενζίνα).

Μοναστήρια στὴν 'Υδρα εἶναι τῆς Ἁγίας Εὐφρασίας, τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς Ζούρβας. Βυζαντινὲς ἐκκλησίαι εἶναι τοῦ Ἀη-Γιάννη, τῆς Ὑπαπαντῆς, τῶν Τριῶν Ἱερarchῶν, τοῦ Ὁσίου Βασιλείου. Λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, βρίσκεται ἕνας κοφτός, θεοκρέματος βράχος, ποὺ τὸνε λένε Ζάστανι. Ἀπὸ δὴ οἱ ἀρχαῖοι Ὑδραῖοι ἔρχιναν στὴ θάλασσα, ὅπως οἱ Σπαρτιάτες ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βαρῆρου Καϊάδα, τοὺς σακάτηδες καὶ τοὺς γέροντας ποὺ δὲν μπορούσανε πιά νὰ προσφέρουνε καμμιὰ δοθῆναι στὴν πολιτεία τους καὶ γονόντανε βάρος στὶς φαμίλιες τους. Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ἀλλάξανε γνώμη γιὰ τὴν προσφορά τῶν γερόντων καὶ οἱ ἀμείλικτοι Σπαρτιάτες καὶ οἱ μονοκόμματοι στὴν γνώμη τους Ὑδραῖοι. Τὰ γεροντάκια στὴν 'Υδρα, παλαίμαχοι καὶ δετεράνοι τοῦ καϊκιῦ καὶ τῆς ὁστρίας, κάθονται στὰ παραλιακά καφενεῖα, καπνίζουνε ἥσυχα-ἥσυχα, καὶ κυττᾶνε τὴν θάλασσα.

ΟΙ ΚΑΛΟΓΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΦΡΑΣΙΑΣ

Ὅσοι λάχει νὰ ἐπισκεφθοῦνε τὸ γυναικίον μοναστήρι τῆς Ἁγίας Εὐφρασίας, στὰ δυτικά τοῦ νησιοῦ, στὴν δρυαῶδη καὶ ἀπαρηγόρητη ἐρημία ποὺ θυμίζει τ' ἀπόκρημνα

κράκουρα τῶν Καρουλιῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ξαναγαυρίζουνε χωρὶς νὰ τὸ θέλουν στὰ μυστικοπαθὴ καλογερικά χρόνια τοῦ Βυζαντίου, μὲ τὴν προσευχὴ, τοὺς μυρωμένους κηπνοὺς τοῦ θυμιάματος καὶ τὴν ψιθυριστὴ δέηση. Ἐδῶ, στὸ ἀπομονωμένο ἀπὸ κάθε χωριὸ καὶ πολιτεία μοναστήρι, ζοῦνε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἔλεος τοῦ Θεοῦ καμμιὰ δεκαριά καλόγριες. Ἡ καμπάνα κτυπᾷ καὶ ἀντηλαλεῖ στὴν μαύρη ἐρημία πολὺ πρωῒ, σχεδὸν ἀσημέριωτα, καὶ τὸ δρόδυ. Οἱ καλόγριες, μπαμπουλωμένες στὰ μαύρα ράσα π' ἀφήνουνε νὰ φαίνονται μονάχα τὰ φλογισμένα μάτια καὶ τὰ διψασμένα χλωμά χεῖλη, μπαίνουν στὴν παρακαλοῦνε μὲ συντριβὴ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ τὶς κρατήσῃ χωρὶς μεταμέλεια καὶ χωρὶς καταισχύνῃ στὴν Θεία Χάρι. Ὑστερα ἀποσύρονται στὰ κελλιά τους καὶ δουλεύουνε στὸν ἀργαλειό, ὕφαντά μὲ χρωματιστὰ δόμπλια, καρπίτια, χάλια. Τὰ χειροτεχνήματά τους, ποὺ εἶναι φιλοδοξομένη μὲ ὑπομονὴ καὶ μεράκι, πουλιοῦνται σὲ εἰδικὸ κατ'ἀνάγκη λαϊκῆς Τέχνης στὴν παραλία. Οἱ ξένοι τουρίστες καὶ ἐκδρομικοὶ ἐπισκέπτες τὰ προτιμᾶνε γι' ἀναμνηστικά, ἐπειδὴ εἶναι στερεὰ, καλοδοξομένα καὶ πολὺ ὀμορφα σὲ διακοσμητικὴ καὶ σὲ σχέδιο.

ΣΤΙΣ ΠΕΥΚΟΦΥΤΕΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Τὸ τρίτο ἡρωϊκὸ νησί τοῦ ἀκατὰ θάλασσα ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασος τοῦ 1821 εἶναι οἱ Σπέτσες, στὸν δυτικὸ Σαρωνικό, κάτω ἀπὸ τὸ πλατύφυλλο τῆς Τροϊζηνικῆς χερσονήσου. Ἐδῶ, σι-

καλοπροαίρετε καὶ εὐγενικὸ νησί, ὅλα εἶναι ἥσυχα, ἀνεπαίσχυντα καὶ εἰρηνικά, ὅπως λέει ἡ δέηση.

Ἡ παραλία μὲ τοὺς ψηλοὺς φανοστάτες, τὰ μόνιππα ποὺ περιμένουν γραμμὴ, κατάλοιπα τοῦ ρωμαντισμοῦ τοῦ 19ου αἰῶνα, τὰ κοσμικὰ ζαχαροπλαστεία, τ' ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα, τὰ κότερα ποὺ σκεπάζουνε μὲ τὴν ἀνάσα τῶν νερῶν, ἡ γραφικὴ τάπητα, ὅλα προδιαθέτουν γιὰ ἕνα ἥσυχο, ἀσκανδάλιστο παραθερισμό. Οἱ Σπέτσες, παρ' ὅλο ποὺ γράψανε θαλασσινὰ τρόπαια στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, μὲ τὴν ἡρωϊκὴ καπετάνισσα, τὴν Λασκαρίνα Μπουμπουλῖνα, τὸν Μπότσαρη, τὸν Μέξη καὶ τοὺς λοιποὺς καπεταναίους, ὥστόσο δὲν ἔχουν τὸ τραχὺ, ἀδυσώπητο ὕψος τῆς 'Υδρας.

Οἱ παραλίες τους εἶναι ἀπαλές, σχεδὸν τρυφερές, τὰ κρουσταλλένια νερά λικνίζουν χιονάτα πανιά καὶ φουγάρα ἀπὸ ἀκτοπολιτικά σκάφη, ποὺ ὀλοένα κουβαλᾶνε ἀνέμεια πλήθη τουριστῶν καὶ ἐκδρομῶν, οἱ περικίδες φιλοξενοῦνε φλύαρα ζιζίκια. Στὰ παλιὰ νοσταλγικά χρόνια, προτοῦ ἀναπτυχθῇ ἡ ἀθεράπευτη τουριστικὴ μετοικεσία, οἱ κοσμικοὶ Ἀθηναῖοι ταξιδεύανε, τὰ Σάββατο-κύριακα τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη μέχρι τὸν Ὀκτώβρη, στὶς Σπέτσες, ποὺ ἦταν τὸ κοσμικὸ ραντεβού καὶ τὸ νησί τῶν ρωμαντικῶν εἰδυλλιών. Οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες μὲ μονοκόμματα ραβδωτὰ μαγιό, ἐκφράσεις σεμνότητος, ἔκαναν τὰ θαλασσινὰ μπάνια τους στὴν ἀριστοκρατικὴ Κόστα, ἀποβαβαίνανε τὸ λαχταριστὸ φρέσκο ψάρι στὰ παραλιακά ἐστιατόρια μὲ τὰ χιονάτα τραπέζομάντηλα ποὺ ἀνέμιζε τὸ δροσερὸ μελτέμι, χορεύανε τὸ βράδι, στὶς μεγαλοπρεπεῖς αἰθουσὲς τοῦ ξενοδοχείου «Ποσειδώνιον». Μὰ τότε ἡ Ἀθῆνα δὲν εἶχε παραπάνω ἀπὸ 200 χιλιάδες πληθυσμό, ἐνῶ σήμερα ξεπερνᾷ τὸ ἐνῆμισυ ἑκατομμύριο.

Ὁ ρυθμὸς τῶν σπιτιῶν τῶν Σπετσῶν εἶναι ἀπλὸς καὶ χαριτωμένος. Στὰ δάπεδα τῶν αὐλῶν, μὲ τ' ἀναρριχητικὰ καὶ τὰ ἐποχικά λουλούδια στὶς γλάσπρες, βλέπεις μωσαϊκά ἀπὸ χρωματιστὸ βοτσαλίδι, δουλεμένα μὲ μεράκι καὶ λαϊκὸ γούστο. Οἱ δρόμοι εἶναι φορτωμένες γιᾶσεμιά καὶ χρωματιστὰ φουλῖα. Τ' ἀρχοντικά τοῦ νησιοῦ διατηροῦνται σὲ καλὴ κατάστασι, καὶ εἶναι τὸ Χατζηγιάννη Μέξη (ποὺ στεγάσει σήμερα τὸ ἱστορικὸ—Ἑθνικὸ μουσεῖο τῶν Σπετσῶν), τῆς Μπουμπουλῖνας, τοῦ Μπότσαρη Γκίνι μὲ μαρμαρένια μνημειακὴ σκάλα, καὶ ὅλα.

ΔΡΟΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΥΚΑ

Τὸ νησί τῶν Σπετσῶν, ποὺ συγκεντρώνει κάθε καλοκαίρι τὸν καλύτερο ἀθηναϊκὸ κόσμο χωρὶς ἐκτραχηλισμούς καὶ τουριστικὲς ἐκκεντροκλίσεις, εἶναι γεμάτο πεύκα, ποὺ κρεμᾶνε τὶς βελονωτὲς φυλλωσιὲς τους σὲ λόφους, ξέφωτα, γούπατα, διάσελα λόφων. Τὰ σπετσιώτικα πεύκα εἶναι ἡμερα φουντωτά, προσιάνοντα. Οἱ ἀρχαῖοι, ἀπὸ ἀφορμὴ τοὺς πευκιάδες τοῦ νησιοῦ, ἀποκαλοῦσανε τὶς Σπέτσες «Πιτυοῦσσα». Ἀμυγδαλιὲς καὶ ἐλεγειάκα κυπαρίσσια προσθέτουνε καινούργιες ἀποχρώσεις πράσινου στὰ δροσερὰ ξέφωτα. Ἱστορικὰ κατάλοιπα τῶν Σπετσῶν εἶναι οἱ μεταβυζαντινὲς ἐκκλησίαι τους, ὅπως τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῶν Ταξιαρχῶν, τῆς Παναγίας Ἀρμάτας, τῶν Ἁγίων Πάντων κλπ. Στὸν ναὸ τῆς μητροπόλεως δόθηκε τὸ σύνθημα τῆς Ἐπανάστασος, μὲ τὴν ἀνύψωσι τῆς συμβολικῆς σημαίας, στὶς 3 τοῦ Ἀπρίλη 1821. Ὁ ναὸς τῆς Παναγίας Ἀρμάτας χτίστηκε στὸν γραφικὸ λόφο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ λιμάνι, γιὰ νὰ θυμίζῃ τὴν θαλασσινὴ παλαιότητα τῆς τουρκικῆς ἀμάδας, μπροστὰ στὸ νησί, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1822. Τέλος, θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμίσωμε τὴν συμβολὴ τῆς Ἀναργυρίου Κοργιαλενίου Σχολῆς στὴν σπετσιώτικη κίνησι. Ἡ πρότυπη αὐτὴ σχολή, ποὺ ἰδρύθηκε μὲ γενναῖο κληροδότημα τοῦ Μ. Κορ-

Ὁ ἐλεγειακὸς δρόμος, μὲ τὴν δεινροστοχίαν τῶν κυπαρισσιῶν, ποὺ καταλήγει στὸ Σπετσιώτικον γυναικίον μοναστήρι τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἡ θέα, ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν λόφων ποὺ περιβάλλουν, εἶναι πανοράμια.

ΤΑ ΕΞΟΧΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΚΛΠ.

Στὶς γραφικώτερες τοποθεσίες τῶν Σπετσῶν, ὅπως ἡ Ζωγεριά, ὁ Μπρέλλος, ἡ Κόστα (στὴν γειτονικὴ πελοποννησιακὴ ἀκτὴ) λειτουργοῦνε ἐξοχικά κέντρα μὲ θαυμαστὴ κουζίνα καὶ μεζέδες τῆς ὥρας. Τὰ θαλασσινὰ μπάνια τὸ καλοκαίρι γίνονται στὴν Κόστα καὶ τὴν Χίνιτσα, στὸν Ἅγιο Μάμαντα, στὸ παλιὸ λιμάνι, στὴν εἰδυλλιακὴ πευκοφυττὴ παραλία τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων στὸ Μπρέλο, στὴν Ζωγεριά. Τὰ μικρὰ καὶ μεγάλὰ ξενοδοχεῖα τῶν Σπετσῶν εἶναι συγκεντρωμένα στὴν περιοχὴ τῆς Τάπιας (εἶδος ἐξέστη στὴν θάλασσα). Φυσικά, ὁ παραθερισμὸς στὸ νησί αὐτὸ, ποὺ ἀπέχει 51 ναυτικά μίλια ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, εἶναι ἰδεώδης. Ἡ ἀντικρινὴ Τροϊζηνία κομίζει καθημερινὰ στὸ νησί τὰ φρεσκοτέρα λαχανικά καὶ φρούτα (ντομάτες, κολοκυθάκια, μελιτζάνες, καρπούζια, πεπόνια, ροδάκινα, σταφύλια, σύκα) καὶ τ' ἀκτο-

πολιὰ ξεφορτῶνουν τ' ὅλα καταναλωτικά ἀγαθὰ (κρέατα, ὀρεκτικά, κοτόπουλα, κλπ.).

Ἐξοχικά χορευτικὰ κέντρα στὶς Σπέτσες εἶναι τοῦ Πλούμπερη, κοντὰ στὶς σχολές, τὸ «Καρνάγιο» στὸ παλιὸ λιμάνι, τὸ «Παράδεισος» καὶ ἡ «Ντόλτσε βίτα» στὴν Ἁγία Μαρίνα, τοῦ Ζαμὰ στὴν Κόστα, ὁ «Μπατῆς», τὸ «Ἀκρογιάλι», ὁ «Πάνος» καὶ ἡ «Λούλα» στὴν Ζωγεριά. Στεῖναι τῶν Σπετσῶν εἶναι τὰ ἀτέλει κυδῶν. Λειτουργοῦνε στὴν πολιτεία 1 χειμερινὸς καὶ 2 καλοκαιρινὸι κινηματογράφοι. Τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα εἶναι τὸ παλιὸ ἀριστοκρατικὸ «Ποσειδώνιον» μὲ 105 κρεβάτια (ἡμιαὶ μονοκλίνου 75 δρ., δικλίνου 115—120 δρ.), ἡ παλαιὰ Ἑνία (τοῦ Ὁργανισμοῦ Τουρισμοῦ, τιμὰὶ μονοκλίνου 65 δρ., δικλίνου 105—110 δρ., μὲ λουτρό κλπ.). Τὸ «Στάρ» Β' κατηγορίας (35 δρ. καὶ 70—75 δρ.), τὸ «Ἀκρόπολις» (Γ' κατηγορίας), ὁ «Σαρωνικός» καὶ οἱ «Σπέτσες» (Δ' κατηγορίας). Παράλληλα ἐνοικιάζονται σὲ πολλὰ νησιώτικα σπιτὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια πρὸς 25—

30 δρ. γιὰ κάθε διανυκτέρευσι. Σὰν πάτε στὶς Σπέτσες, θὰ πάρετε σχετικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ καταλύματα αὐτὰ ἀπὸ τὴν τουριστικὴν ἀστυνομία.

Ἡ Κοινοπραξία τῆς ἀκτοπολιτικῆς γραμμῆς Σαρωνικοῦ διαθέτει γιὰ τὸ ταξίδι τῶν Σπετσῶν τὰ πλοῖα «Καμέλια» καὶ «Νεραΐδα» (τηλ. 413.109, 423.026, 412.180). Τιμὰὶ εἰσιτηρίων α' θέσι 135 δρ., β' τουριστικὴ 84 δρ. Διάρκεια ταξιδιοῦ 5 ὥρες. Παράλληλα, ταξιδεύει καὶ τὸ ταχύτατον «'Εξπρές», ποὺ καλύπτει τὴν διαδρομὴ σὲ 1 ὥρα καὶ 40 λεπτά. Τὸ «'Εξπρές», ὅπως σημειώσαμε στὴν περιγραφὴ τῆς 'Υδρας, ἀναχωρεῖ καθημερινὰ ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι στὶς 9 π.μ. καὶ κόθε Σάββατο στὶς 2.30 π.μ. Γυρᾶνε ἀπὸ τὶς Σπέτσες στὶς 5.30 π.μ. (τῆς Δευτέρας). Πληροφορίες καὶ εἰσιτήρια στὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον (Παλαιστημίου 20), τηλέφωνα 631.965 καὶ 471.435 (Πειραιᾶ). Ὁ παραθερισμὸς στὶς Σπέτσες στοιχίζει, ὅταν φυσικά αὐτὴ ἐξασφαλίσῃ δαμάτιο σὲ νησιώτικον σπιτί, ἀπὸ 150—160 δρ. ἡμερησίως.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΪΟΣ

ΟΙ ΙΤΑΛΙΔΕΣ

Υπάρχει δύο ειδών γυμνό

ΕΝΑ από τα τελευταία τεύχη του «Εσκουάτο» είχε στο εξώφυλλο μία παράξενη φωτογραφία της Βίονα Λίτζι, με το πρόσωπο αλεμένο σαπουνάδες και με ένα ξυράφι στο χέρι. Τη συνόδευε ένα άρθρο, με τον τίτλο «Η ανδροποίηση της Αμερικανίδας γυναίκας», που άφορούσε ένα πρόβλημα που γίνεται όλο και πιο σοβαρό σ' αυτή τη χώρα, όπου θριμβεύει η μπουρζουαζία.

Το άρθρο αυτό άρχιζε έτσι: «Διαλέξαμε μία γλυκιά Ιταλίδα κοπέλλα με πρόσωπο μάτια, για να υποδείξουμε πως οι παρόντες της θηλικότητας στα άλλα μέρη του κόσμου είναι πολύ διαφορετικές, απ' ό,τι στην Αμερική. Αυτή που βλέπετε, παρ' όλο το σαπουνισμένο πρόσωπο και το ξυράφι ανδροποίησης της Αμερικανίδας γυναίκας, αλλά ένα θαιμιάσιο δέγμα σύγχρονης θηλικότητας: η Βίονα Λίτζι».

Αρχετές Αμερικανίδες αγανάκτησαν για το περιεχόμενο του άρθρου και η περίφημη κοινοποιό Χέντα Χάππερ είπε: «Η Βίονα είναι συμπαθητική και χαριτωμένη, αλλά, το καλό που της

θέλω, να πάει να καταφεύγει σε τέτοιου είδους διαφημίσεις».

Μα η Χάππερ είναι ακριβώς μία από τις «ανδροποιημένες» γυναίκες, στις οποίες επιτίθεται το άρθρο του «Εσκουάτο». Η δύναμη της στο δημοσιογραφικό κόσμο, είναι μεγάλη και γι' αυτό όλο το Χόλλυγουντ τη σέβεται και τη φοβάται.

Βέβαια, είναι αξιοθαύμαστο το αίσθημα της ανεξαρτησίας της γυναίκας που εργάζεται, στις Ηνωμένες Πολιτείες ή και αλλού, και που μιμείται, όχι μόνο στα δικαιώματα, αλλά και στη συμπεριφορά τους άντρες. Μα είναι φυσικό ότι, σ' έναν κόσμο που προοδεύει τόσο ιλιγγιωδώς στον τομέα της γυναικείας χειραφετήσεως, δημιουργείται η νοσταλγία για τη γυναίκα του κάπως παλιού τύπου.

Γι' αυτό, στην Αμερική γνωρίζουν τόσο επιτυχία οι «κοιμήλες» της Τανιενσκά. Τόσο, που, στα τελευταία χρόνια, η γυναικεία νοητεία φαίνεται να έχη γίνει...

να τυτικό εξαγωγικό προϊόν, από την Ιταλία στην Αμερική.

Σήμερα η Σοφία Λώρεν απαιτεί τριάντα εκατομμύρια δολάρια για κάθε φιλμ, ή Τζίνα Λολομπρίτζινα δεχεται το λιγότερο δεκαπέντε, ή Κλαούντια Καρντινάλε έχει φτάσει στα δέκα (πάντοτε εκατομμύρια), ενώ οι μετοχές της ανεβαίνουν συνεχώς, όπως επίσης και της Βίονα Λίτζι, ύστερα από το φιλμ που γύρισε με τον Τζακ Λέμμον «Πώς θα δολοφονήσετε τη γυναίκα σας».

Αυτά είναι τα πιο γνωστά ονόματα, ή μάλλον εκείνα που έχουν επιβληθεί περισσότερο στο διεθνή κινηματογράφο, αλλά υπάρχουν και άλλα, όπως η Σιλβάνα Μάνγκανο, ή Ροσάνα Σκιαφίνο, ή Μόνικα Βίττι, ή Στεφανία Σαντρέλλι.

Ο παραγωγός, που πριν από λίγο καιρό υπέγραψε αποκλειστικό συμβόλαιο με τη Σαντρέλλι, δ' πανέξυπνος Φράνκο Κριστάλντι, βλέπει πως δεν θα άρνηση να έ-

παναληφθή και μ' αυτήν το «θαύμα» της Καρντινάλε.

ΚΟΥΚΛΕΣ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ, ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΖΥΓΟΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Όποιος έχει μία ωραία ήθοποιό με αποκλειστικό συμβόλαιο και κατορθώσει να την προσβάλει στο διεθνή κινηματογράφο, είναι σαν να ανοίγει έναν τεράστιο λογαριασμό στην Τράπεζα. Και ακόμα καλύτερα, αν ο παραγωγός κατορθώσει να δεθί με την «στάρ» με δεκάδες πιο δυνατούς, αποκλείοντας έτσι τον κίνδυνο γι' αυτήν να παρουσιάζεται στον κόσμο ένας ανταγωνιστής με καλύτερες προσφορές.

Όπως ξέροουμε όλοι, η Μάνγκανο είναι σύζυγος του Ντίνο ντε Λαουρέντις, ή Σοφία σχεδόν σύζυγος του Κάρολο Πόντι, ή Σκιαφίνο παντρεύτηκε τον παραγωγό Άλφρεντο Μάνι, ή Καρντινάλε για κάποια στον κόσμο δεν θα προσδώσει τον Κριστάλντι, που είναι ο Πύγμαλιόν της. Όσο για τη Τζίνα και για τη Βίονα, έχουν σύζυγους σοβαρούς, που ασχολούνται με εκδόσεις (ο Μίλκο Σκόφιζ) ή με αρχιτεκτονικές εργασίες (ο Φράνκο Πέσι).

Ελκυστικές και τολμηρές στην οθόνη, στην καθημερινή ζωή τους δεύχονται πάντα καλές συζυγοί και υποδειγματικές μητέρες.

Τώρα η Τζίνα Σκόφιζ και η Βίονα Πέσι κινδυνεύουν να καταδικασθούν, με την κατηγορία ότι ξεπέρασαν τα όρια του θεμιτού στο φιλμ «Οι κοιμήλες».

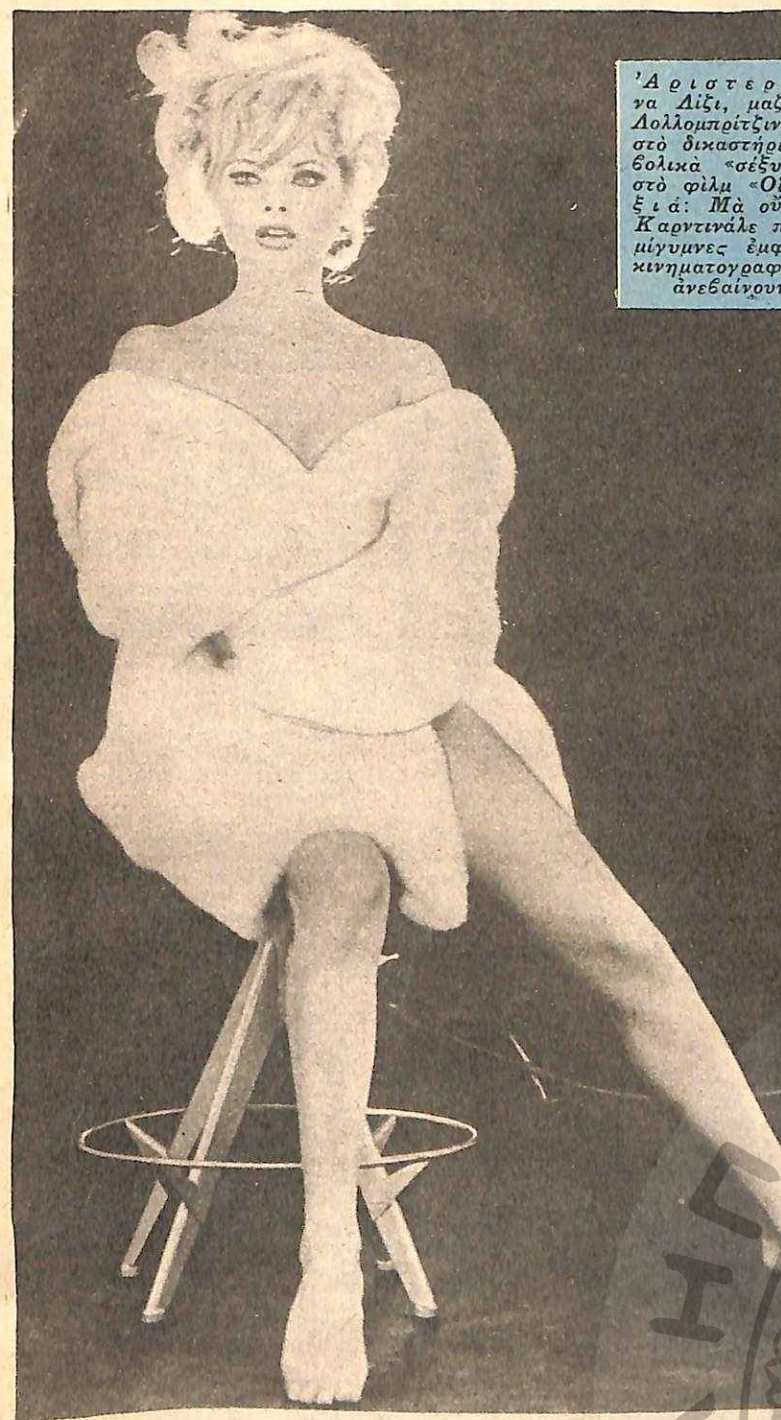
Όπως ήταν επόμενο, οι δύο στάρ άντεδρασαν με αγανάκτηση: «Μα γιατί τα έβαλαν μ' εμάς;» διαμαρτύρονται. «Ενώ η Σοφία Λώρεν κάνει ένα τολμηρότατο σκηνικό στο «Χθές, σήμερα, αύριο», αλλά και στο «Γάμος αλά Ιταλικά», εμφανίζεται σε σκηνές ακόμα περισσότερες τολμηρές».

Ας μιλήσουμε όμως και για τις άλλες: Η Ροσάνα Ποντεστά, στο φιλμ «Οι γυνές φέρε», προσομοιάζει απόλυτα την εμφάνισή της με τον τίτλο του φιλμ, από την αρχή μέχρι το τέλος. Η Ροσάνα Σκιαφίνο, στο φιλμ «Η διαφθορά», δεν διατάζει καθόλου να παρουσιασθή «με το φόρεμα που της χάρισε η μητέρα Φύση», όπως έγραψε κάποιος κριτικός. Η Μόνικα Βίττι αντιμετώπιζε —έτσι— και με χιονοριστική διάθεση— μία κατάσταση υπερβολικά τολμηρή, δίπλα στον Άλμπερτο Σόντι, στο φιλμ «Ο Ιπτάμενος δίσκος», και η Τζιοβάννα Ρόλλι, κάνει κάτι παρόμοιο στο φιλμ «Η φυγή». Όσο για τη Σάντρα Μίλο, δεν είχε βέβαια όχι στο Φεντερίκο Φελλίνι, όταν της ζήτησε να παρουσιασθή εντελώς γυμνή σε μερικές σκηνές του φιλμ «Η Τζουλιέττα και τα πνεύματα».

ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΥΜΝΟ ΚΑΙ ΓΥΜΝΟ ΜΑ ΟΛΕΣ ΓΔΥΝΟΝΤΑΙ

Θα σκεφτήτε —και πολύ σωστά— ότι υπάρχει γυμνό και γυμνό και ότι η τολμηρότητα μιας σκηνής δεν μετριέται με τα εκατοστά του δέρματος που αποκαλύπτεται. Δεν μπορούμε, δηλαδή, ούτε να καταδικάσουμε ούτε να επαυσιμαστούμε αυτή τη συνήθεια, που εξαπλώνεται όλο και περισσό-

ΣΤΑΡ ΓΔΥΝΟΝΤΑΙ

Αριστερά: Και η Βίονα Λίτζι, μαζί με την Τζίνα Λολομπρίτζινα, απολογήθηκε στο δικαστήριο για την υπερβολικά «σέξυ» εμφάνισή της στο φιλμ «Οι κοιμήλες». Δεξιά: Μα ούτε η Κλαούντια Καρντινάλε περπατάει τις ημίγυμνες εμφανίσεις. Και οι κινηματογραφικές μετοχές της ανεβαίνουν ιλιγγιωδώς.

τερο στην εποχή μας. Στη Γαλλία, μία ήθοποιος σαν τη Ζαν Μορώ είναι βανή να παίξει τις πιο τολμηρές σκηνές, όπως εκείνες που την έκαναν διάσημη στο φιλμ «Οι έραστές», χωρίς τον παραμικρό διαταγμό.

Η Ζαν υποστηρίζει πως το γόδυμο, όταν το απαιτεί ο σκηνοθέτης και το σενάριο, αποτελεί ένα μέρος αναπόσπαστο του επαγγέλματος της ήθοποιού, ένα από τα καθήκοντά της αντίκρου στο κοινό.

Όμως η Μορώ, δεν δέχτηκε ποτέ να παίξει σε φιλμ αμφιβολής ποιότητας, δεν διασκέδασε ποτέ τους θαυμαστές της. Έπαιξε πάντοτε σε φιλμ με μεγάλες καλλιτεχνικές αξιώσεις, βοηθώντας νεαρούς σκηνοθέτες να προβλήσουν.

Μπορεί η Μορώ να μην έπαιξε ποτέ σε φιλμ κατάλληλα για ανήλικους ή για πουριτανούς, μα είναι μία πραγματική ήθοποιος, που όλοι την εκτιμούν και κανείς δεν έχει τολμήσει να την κατηγορήσει επειδή γόδυται.

Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για την Κάρολ Μπέγκερ, την Αμερικανίδα ήθοποιό, που θα ζωντανέψει στην οθόνη το ρόλο της Τζην Χάρλοου.

Η Κάρολ ήταν τύπος διανοημένης ήθοποιού, προσερχόταν από το Άκτορ Στούντιο, υποστηριζόταν από τον Ήλια Καζάν.

Σε κάποιο σημείο, οι παραγωγοί σκέφτηκαν να έμεταωλεντούν τη θηλικότητά της και να την λανσάρουν σαν στάρ «σέξυ».

Από τότε, η Κάρολ παρουσιά-

ζεται στις εφημερίδες και στα περιοδικά με φωτογραφίες τολμηρές, κάνει επιδείξεις με φορέματα που κολλούν στο σώμα της σαν δευτεροεπίδεσμο, διαλέγει τα φιλμ της, φροντίζοντας να αντιπροσωπεύουν το τολμηρό είδος του «σέξυ».

Μα η ζωή της, όπως γράφουν τα περιοδικά, έχει μεταβληθή σε κόλαση. Κάθε πρωί φτάνουν με το ταχυδρομείο ένα σωρό γράμματα, με φράσεις που δεν είναι δυνατόν να τις επαγαλάβουμε. Το σπίτι της πολιορκείται πολλές φορές από μαυιακούς. Και αυτή η ίδια διέτρεξε τον κίνδυνο να λιντσαστή από το κοινό στην προμεέρα του φιλμ της «Ο άνθρωπος που δεν ήξερε να αγαπήσει».

«Στην Αμερική, το σέξ είναι ένας επιπόλητος, ενώ στα άλλα μέρη του κόσμου είναι κάτι πολύ πιο απλό», έγραψε η Μάρλεν Ντήνιχ, μία ήθοποιος που ήξερε πάντα να γόδυται και να ντύνεται σαν μεγάλη κυρία.

Κάι είναι πραγματικά δύσκολο, ένα φαινόμενο σαν την Κάρολ Μπέγκερ να επιβληθή και στο δικό της κόσμο, όπου η επιδείξι του σέξ δεν κατορθώνει να αποκτήσει την παθολογική νοσηρότητα που δημιουργεί στο Αμερικανικό κοινό.

Μια άλλη ήθοποιος, υποστηρίζουν οι σκηνοθέτες, οι παραγωγοί και οι ιδέες οι ήθοποιοι του ερωταρκτικού κινηματογράφου, «πρόκειτο να έβλεπ να γόδυται, χωρίς να σκανδαλίζει».

Αριστερά: Η Τζίνα Λολομπρίτζινα, σε μία σκηνή του φιλμ «Οι κοιμήλες». Όπως είναι γνωστό, η τολμηρότητα των εμφανίσεών της σ' αυτό το φιλμ, ώθησε τη Τζίνα στο δικαστήριο. Δεξιά: Αντίθετα από την Λόλλο, η Σοφία Λώρεν, παρά τις τολμηρές εμφανίσεις της στα φιλμ «Χθές, σήμερα, αύριο» και «Γάμος αλά Ιταλικά», δεν ενοχλήθηκε από το δικαστήριο.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

δικο. Οι άνθρωποι, αγαπητέ μου κύριε, κοι-
θαίνουν στο κεφάλι τους μεγάλα δέντρα βλα-
κείας και εγωισμού και δεν παραδέχονται τί-
ποτα. Πάντως, σάς πληροφορώ, ότι κανένας
άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος κι' όλοι έχουμε
στο κεφάλι μας κάποιο κριάρι που το άκο-
λουθούμε. Φτάνω μάλιστα ακόμα πιο πέρα
και σάς λέω ότι όλους μας περιμένει κι' από
ένα μαντρί!

- Δηλαδή;
- Κύτταξε τα χέρια μου.
- Είστε παντρεμένος; ρώτησε.
- Βεβαίως.
- Μπορείτε το βράδι να μην πάτε στο σπι-
τι σας;
- Όχι.
- Γιατί;
- Θα γίνω φασαρία.

Χαιρολόγησε και με χτύπησε στον ώμο.
—Αυτή είναι η σκληρή αλήθεια, είπε. Το
βράδι πρέπει να γυρίσετε στο μαντρί σας.
γιατί θα πέσει παντόφλα. Το ίδιο συμβαίνει
και με το πρόβατο. 'Αν δεν ιππύ στο μαντρί,
ο τροπάνος θα του ασφαρίσει στο κεφάλι την
γκλίτσα. Συνεπώς, δεν βλέπω καμιά διαφο-
ρά μεταξύ ενός ανθρώπου κι' ενός προβάτου.
'Η μόνη διαφορά που υπάρχει, είναι η παν-
τόφλα!

Εν τώ μεταξύ, το αυτοκίνητο είχε ξεκινή-
σει πάλι για την 'Αθήνα κι' έμεις συνεχίζα-
με την συζήτησή μας. 'Εδώ πρέπει να δηλώσω
ότι ο κύριος Δημοσθένης Σορολόπας — έτσι
λεγόταν ο συνομιλητής μου — δεν έλεγε λό-
για στον αέρα. 'Υποστήριζε το κάθε τι με α-
τράνταχτα επιχειρήματα.

—'Αγαπητέ μου Κωστάκη, είπε, σε κά-
ποια στιγμή, οι άνθρωποι πρέπει να το πά-
ρουν χαμπάρι, ότι αποτελούν ένα μεγάλο κο-
πάδι. Μάλιστα. Κανένας δεν είναι ελεύθερος
άνθρωπος. Και σάς έρωτώ. Μπορείτε να κά-
νετε ό, τι σας υποσέεται;

- 'Εδώ διεφώνησα με τον κύριο Δημοσθένη.
- Βεβαίως, απάντησα.
- Το μάτι του έπαιξε ειρωνικά.
- Μπρά, έτσι; έκανε.
- Μάλιστα.
- Μήπως το μεσημέρι πήγατε σε κανένα
ξενοδοχείο να πλυθήτε και να ξεκουραστήτε;
- Πήγα.
- Κι' όταν φύγατε πληρώσατε;
- Φυσικά.

Κούνησε το κεφάλι του.
—Εγώ όμως δεν πληρώσα, φεύγοντας.
Και δεν πλήρωσα όχι επειδή είμαι τοιγκού-
νης, αλλά γιατί δεν το ανέχεσαι ο ανθρώπινος
εγωισμός μου. Τι θα πη, κύριε ξενοδόχε, αυτό
το χαρτί που κολλάς πίσω από την πόρτα;
Γιατί δηλαδή μου λες ότι θέλεις ξένητα δρο-
χμές για δυό ώρες ύπνο; Με βρωτάς έμένα αν
βέλω να πληρώσω; Και ύστερα, γιατί να πλη-
ρώσω ξένητα και όχι πενήντα ή εβδομήντα;
Με ποιά δικαίωμα;

—Μα αυτά τα ζητήματα τα κανονίζουν οι
διαφορές υπηρεσίες, είπα.

—'Ανασηκώθηκε αγανακτισμένος.
—Κολοκύθια, φώναξε. Και ποιόν ρώτησαν
οι υπηρεσίες αυτές, που καθάρισαν το ποσόν
των ξένητα δροχμών; Με φώναξαν να το κου-
δεντιάσουμε;

—Όχι.

—'Αναψε τσιγάρο και κύτταξε έξω απ' το
παράθυρο.

—Λοιπόν, αγαπητέ μου, συνέχισε, όλοι έ-
μεις οι φοκαράδες είμαστε πρόβατα, γιατί
οι διάφοροι κύριοι, που παριστάνουν τα κριά-
ρια και τους ταπτανήδες, βγάζουν κάθε τόσο
ένα σφρό νομουν, που πνίγουν την ελευθερία
του ατόμου. 'Εγώ, προσωπικά, βέβαια, δεν
παραδέχομαι τίποτα και τα γράφω όλα στα
παλιά μου τα παπούτσια. Όμως με στενο-
χωρεί που οι άλλοι άνθρωποι σκύβουν το κε-
φάλι γιατί φοβούνται.

Πέταξε το τσιγάρο του από το παράθυρο
και με ρώτησε άποτομα:

- Περνάτε τις διαβάσεις με πράσινο ή με
κόκκινο;
- Με πράσινο.
- Το βλέμμα του γέμισε περιφρόνηση.
- Τά βλέπετε που είσαε κι' εσείς πρόβα-
το; είπα.
- Γιατί;
- 'Εγώ περνάω με κόκκινο. Ποτέ με πρά-
σινο.
- 'Αγανάκτησα που με είπατε π...

ΕΓΩ ΚΑΙ
τά... πρόβατα

ΚΑΠΟΤΕ, έτυχε να ταξιδεύω στην έπαρχία
για κάτι δουλειές μου και το μυαλό μου
ήταν γεμάτο από διάφορα νούμεσα και πα-
ραγγελίες. Κρατούσα ένα σημειωματάριο και
μολύβι, έκανα υπολογισμούς, σημείωνα νού-
μερα και παρακαλούσα από μέσα μου
να τελειώσω γρήγορα αυτό το ταξίδι,
για να επιστρέψω στο σπίτι μου και να ξε-
κουραστώ.

Σε κάποια στιγμή λοιπόν, το αυτοκίνητο
σταμάτησε κι' ο οδηγός άρχισε να χτυπά
την κόρνα του συνεχώς.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε μιά κυρία από τα
πίσω καθίσματα.

—Νά, πάρη η όργη, φώναξε ο οδηγός. Περ-
νάει ένα κοπάδι πρόβατα και το κριάρι στα-
θηκε στη μέση του δρόμου. Βρήκε ένα χόρτο
και το τρώει.

'Η κυρία άνασηκώθηκε στο κάθισμά της,
γεμάτη ενδιαφέρον.

—Και στάθηκε όλο το κοπάδι; ρώτησε πά-
λι η κυρία.

—Βεβαίως, απάντησε ο οδηγός.

Οι περισσότεροι επιβάτες βρήκαν πώς ή-
τανε γουστόζικο το πράγμα κι' άρχισαν να
χασκογελούν και να λένε πολλά και διάφορα,
σχετικά με τις συνήθειες των προβάτων. Με-
ρικοί όμως, αγανακτήσαν με κείνο το άγε-
στατο κριάρι, που σταμάτησε στη μέση του
δρόμου για να φάη το χόρτο του, αδιαφορών-
τας εντέλως για την καθυστέρηση που δημι-
ούργησε σε κοτζάμ λεωφορείο. Δίπλα μου,
καθότανε ένας γκριζομάλλης κύριος, ο οποίος
παρακολουθούσε χαμογελώντας αδιάφορα τα
σχόλια των επιβατών. Γενικά, όλο αυτό το
άσημαντο γεγονός, κράτησε ελάχιστα. Το κριά-
ρι έφαγε το χόρτο του, πέρασε το δρόμο
κορδωτό - κορδωτό, ακολουθούμενο από το
κοπάδι, και μεις συνεχίσαμε το ταξίδι μας.

—Σωφέρ, ρώτησε η κυρία το πίσω καθί-
σματος, πότε θα φτάσουμε στον προορισμό
μας;

—'Αν δεν συναντήσουμε άλλο κοπάδι, σε
δέκα λεπτά θα είμαστε μέσα στην πόλη, απάν-
τησε εκείνος.

—Γιά φαντάσου, έκανε ειρωνικά η κυρία.
Αυτό είναι λιγάκι άστείο, να έκαρτάνται οι ύ-
ποθέσεις μας από τα πρόβατα. Πώς σάς φαί-
νεται κι' αυτό; Είναι άπολύτως ανάγκη να
βρίσκωμαι στην πόλη το γρηγορώτερο; 'Ηδη
έχω άσχημη!

—'Αναψε τσιγάρο έκνευρισμένη, φύσηξε τον
καπνό της και μουρμούρισε:

—Παλιοπρόβατα! Παλιοκριάρι!

—Ο γκριζομάλλης κύριος, που καθότανε δί-
πλα μου, γύρισε και της χαμογέλασε.

—Μη νευριάζετε άδικα, κυρία μου, είπε.
Στο κάτω - κάτω δεν φτάνει τα πρόβατα, άλ-
λά το κριάρι! 'Όπως κι' αν έχη όμως το ζή-
τημα, είτε το κριάρι φταίει είτε τα πρόβατα,
το γεγονός είναι ένα.

—Ποιό; ρώτησε η κυρία.

—Ότι κι' έμεις μοιάζουμε με τα πρό-
βατα!

—Σωπάτε καλέ! φώναξε η κυρία. Δεν ξέ-
ρω τί κάνετε και πώς νιώθετε εσείς, αλλά έ-
γώ πάντως δεν μοιάζω καθόλου με πρόβατο...

—Νομίζετε, πώς δεν μοιάζετε, επέμεινε ο
κύριος. 'Αν όμως το σκευθίτε καλύτερα, θα
δείτε ότι δεν υπάρχει διαφορά. 'Η βλακεία εί-
ναι αυτή που δεν μας επιτρέπει να δούμε την
διαφορά.

—Καλέ, δεν με παρατάτε ήσυχη; φώναξε η
κυρία έκνευρισμένη. Δεν έχω όρεξη μεσημερι-
τικά.

'Η συζήτησις σταμάτησε σ' αυτό το ση-
μείο και σε λίγο το λεωφορείο μπήκε στην
πόλη και κατεβήκαμε.

★

Το βράδι ξαναβρέθηκα στο ίδιο λεωφορείο
που γύριζε στην 'Αθήνα, και μάλιστα στο ίδιο
κάθισμα με τον γκριζομάλλη κύριο. Γύρισε
και μου χαμογέλασε.

- Τελειώσατε και επιστρέφετε; ρώτησε.
- Βεβαίως, απάντησα.
- Κι' εγώ. Πάντως, εκείνη η άτυχη κυρία
κυρία που τα έβαλε με τα πρόβατα, είχε α-

τραβήξουν η Σοφία Σικολόνη,
όταν εργαζόταν στα φίλμ «Από νύ-
χτες με την Κλεοπάτρα» και
«'Ηταν εκείνος... ναι... ναι». Σή-
μερα, η κοπέλλα που εμφανίζεται
σ' εκείνες τις γυνες φωτογρα-
φίες, είναι η διεθνής στάρ Σοφία
Λάρεν με ένα Όσκαρ και ένα
πύργο επιπλωμένο με παλιά επι-
πλα.

—'Τό «στορίκι» είναι εύκολο για
τις ώρες και δύσκολο για τις
άσχημες, έχει πη ακόμα η Μάρ-
λεν Ντήτριχ. Μά δεν είναι αλή-
θεια. Γιατί και οι δυο φερές πολλές
φορές διατάζουν και προσπαθούν
να βρούν δικαιολογίες.

'Η Σιόλεϊ Μάκ Λέην γνώνεται
στα φίλμ της, αλλά κανείς δεν
σκέπτεται να την θεωρήσει τίποτα
περισσότερο από έναν συμπαθητι-
κό «κλόουν» με φούστα.

Όταν έγινε γνωστό πως η Μάρ-
κωλιν Μονρόε είχε ποζάρει γυμνή
για ένα ημερολόγιο, το μεγάλο
κοινό την αγάπησε ακόμα περισ-
σότερο, σαν μιά κοπέλλα που ελ-
χε άγνωστη για να φτάση στην
επιτυχία.

'Η Μπριζίτ Μπαρντ θεωρεί το
μικροσκοπικό μυκίλι, σαν την
«πολεμική στολή» της, μα οι φίλοι
της την περιγράφουν σαν ένα τυ-
πο ελλεικρινή, που θεωρεί το κλη-
ματογραφικό γδύσιμο, σαν μιά α-
νάγκη της καρδιάς της.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟΣ ΕΝΑΣ
ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑΚΤΟΠΟΙ-
ΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Με άλλα λόγια το πρόβλημα
δεν είναι «γυνες ή ντιμένες»,
Δεν μπορεί να καθιερωθή ένας
κανόνας, όπως προσπάθησε να έ-
πιβάλη ο άμερικανικός κώδικας
της «αυτολογουσίας», που λοχύνει
στην Καλιφόρνια επί πολλά χρό-
νια. Και όλα αυτά τα χρόνια οι
σκηνοθέτες προσπαθούσαν να προ-
σχωμάσουν τα φίλμ που γυρίσαν,
στους κανόνες του κώδικος εκεί-
νου. Αυτό ναι, εκείνο όχι. Νόμι-
μες ώριμμένες εκφράσεις, παράνο-
μες ώριμμένες άλλες. Με το πέ-
ραςμα του καιρού, ο κώδικας εκεί-
νος κατάντησε απαράδεκτος και
γελοῖος.

Σήμερα τέτοιοι κώδικες δεν
υπάρχουν, και αν υπήρχαν δεν θα-
ταν δυνατό να σταθούν. Οι ειδί-
κοι της λογοκρισίας, όμως, έχουν
το δικαίωμα να χρίνουν, να επιδο-
καμίζουν ή να αποδοκιμάζουν, να
έγκρινον ή να «πετσονοκούν».

Αυτή η εργασία πρέπει να γίνεται
με ήρεμιά, ειλικρίνεια, αντικειμε-
νικότητα, και πάνω απ' όλα να
εμπνέεται από τη σκέψη ότι υπάρ-
χει γυνικό και γυνικό: Δηλαδή έ-
να γυνικό που εξυπηρετεί τις α-
παιτήσεις της κινηματογραφικής
τέχνης και ένα άλλο «εμπορικό γυ-
μνόν», που είναι πραγματικά χυ-
δαίο και απαράδεκτο.

Σήμερα, ο κριτικός Λό
Ντόνα εξέδωσε πριν από μερικά
χρόνια ένα βιβλίο «Ο έρωτισμός
στον κινηματογράφο», στο οποίο
αναγνώτμε πολλές φωτογραφίες
ανέκδοτες και άπρηγορευμένες.
Βλέπουμε π.χ. τις τολμηρότατες
φωτογραφίες, που άφισε να της

χτενίσματά τους. 'Η Ρόσι Ντρά-
γκο έχει την παλιά μύτη της, που
χοντρή, λιγώτερο άριστοκρατική.
Έκείνη τη φορά νίκησε η Λου-
τσία Μπασέ, τέως πωλήτρια ζα-
χαροπλαστείου δεύτερη βγήκε η
Κανάλε, τρίτη η Λολλουμπριζίντα
και τέταρτη η Ρόσι Ντράγκο.
Μά η τελευταία έχασε τη θέση
της γιατί έγινε γνωστό πως ήταν
παντρεμένη.

Επομένως, τα πρώτα βήματα
πάνο στο δρόμο της δόξας έγιναν
με ήμυμνο ντύσιμο. 'Αλλά και
στην όθνη, οι κοπέλλες αυτές
έκαναν τις πρώτες εμφανίσεις
τους με περιβολή, που απέκάλυπτε
τις σωματικές τους χάρες.

Στό Παρίσι, ο κριτικός Λό
Ντόνα εξέδωσε πριν από μερικά
χρόνια ένα βιβλίο «Ο έρωτισμός
στον κινηματογράφο», στο οποίο
αναγνώτμε πολλές φωτογραφίες
ανέκδοτες και άπρηγορευμένες.

Βλέπουμε π.χ. τις τολμηρότατες
φωτογραφίες, που άφισε να της

χονται σε αντίθεση με τον εαυτό
τους. Γιατί σ' όλο τον Ιταλικό κι-
νηματογράφο είναι ελάχιστες οι
μικρές και οι μεγάλες στάρ, που
έφτασαν στην επιτυχία από τον
παραδοσιακό δρόμο, δηλαδή από
τις σχολές δραματικής τέχνης ή
από το θέατρο.

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΕΣ ΜΕ ΛΙΓΟ
«ΣΤΡΗΠ»

Οι περισσότερες από τις στάρ
των τελευταίων χρόνων πέρασαν
στην επικαιρότητα, από διαγωνι-
σμούς δημοφιλίας. Έχουμε μπο-
ρο-στά μας μιά φωτογραφία που τρα-
βήχτηκε το 1947. Σ' αυτήν, ανά-
μεσα σε μερικές άλλες, που τα
προσωπικά τους δεν λένε πιά τίπο-
τα, αναγνωρίζουμε τη Λουτσία
Μπασέ, τη Τζιάννα Μαρία Κανά-
λε, τη Τζιάννα Λολλουμπριζίντα,
την 'Ελεονώρα Ρόσι Ντράγκο.

Όλες μας φαίνονται άγνώρι-
στες, με τα πολύ απλά και σοβά-
ρά μαγιό τους, με τα ντεμοντέ

«Ένα βλέμμα στο παρελθόν: 'Η Λουτσία Μπασέ (πρώτη άριστερά), η Τζιάννα Λολλουμπριζίντα (τρί-
τη) και η 'Ελεονώρα Ρόσι Ντράγκο (τελευταία δεξιά), πρό 18 ετών στα Ιταλικά καλλιστεία.

'Η ίδια η Λολό είχε στους δι-
καστές πως, σ' εκείνη την περιφη-
μη σκηνή του φίλμ «Οι κοινές»,
δεν ήταν γυμνή αλλά φορούσε έ-
να καλσόν στην άκρόχωση του
δέξιματος. Και η Λίλι δήλωσε πως,
στο ίδιο εκείνο φίλμ, φορούσε μιά
ρούπα από βαρύ ύφασμα.

—'Αλλωστε η Λολλουμπριζίντα,
θέλοντας να αποδείξει πως γδυ-
νεται μόνο όταν το απαιτεί το
φίλμ, αλλά εξακολουθεί να είναι
μιά σοβαρή ήθοποιός, άποφάσισε
να υποδυθή τώρα το ρόλο μιάς
μοναχής. Όσο για τη Σοφία Λά-
ρεν, άνακοίνωσε κι' αυτή ότι πρόκει-
ται να παίξει το ρόλο της 'Αγίας
Φραντσκέσσας Καμποίνι της «Μη-
τέρας των 'Αποδήμων».

—'Αλλωστε θα θυμάστε πως η
Σωλβάννα Μάνγκανο, μετά την
πρώτη της έπαυχία στο φίλμ «Πό-
θοι στους βάλτους», φόρεσε τον
πέπλο της μοναχής για το φίλμ
«'Αθνα».

Οι ήθοποιοί, με άλλα λόγια, έο-

Μιά τολμηρή σκηνή, από το πρόσφατο φίλμ της Ροσάνα Σνιαφφίνο «'Η διαφθορά».

προσπάθησα να το ξηγήσω ότι αυτό που έκανε ήτανε παράλογο, γιατί αυτός ο διαχωρισμός χωμάτων προστάτευε την ζωή του.

—Κωλέ τί λέτε, φώναξε. Και μήπως αυτοί οι κύριοι άρμόδιοι, που κανόνισαν τα χρώματα, με ρώτησαν, όταν έπιαναν απόφασεις; Έγώ μπορεί να ήθελα να περνάω με κόκκινο. Απορώ μάλιστα με σάς, που ενώ φανόσαστε ένας εξυπνος άνθρωπος, διαφωνείτε μαζί μου σε ζητήματα που βίγουν την ελευθερία του ατόμου. Απορώ πώς το δέχεται ο έγωισμός σας και δεν άγανακτείτε. Νομίζω ότι είσθε ένας καλλιεργημένος άνθρωπος.

Αυτά τα τελευταία λόγια πήγανε κατ' ευθείαν στην καρδιά μου, γιατί μόνον εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πόσο ήσυχος και καλόβολος άνθρωπος υπήρξα μέχρι τότε. Και ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβω, έγινε κάτι πολύ περίεργο μέσα μου. Φούντωσε δηλαδή ένα κύμα γεμάτο από καθυστέρη- μένους θυμούς μέσα στο στήθος μου.

★

Μόλις έβγαλε στο προκτορείο το αυτοκίνητο, κατεβήκαμε άγκα- ζέ με τον κύριο Σορολόπα. Λες και γνωρίζαμε από χρόνια. Στη γωνιά σταματήσαμε να πάρουμε κανένα κουλούρι.

—Όλα ξεροψυμένα, είπε ο κουλούρας.

—Ο κύριος Σορολόπας δάγκωσε ένα, πέταξε το υπόλοιπο και τρά- βηξε μία καρπαζιά στον κου- λουρά.

Τί συμβαίνει; ρώτησε ο κου- λουράς.

—Με ρώτησε έμένα αν τα τρώω ξεροψυμένα; είπε ο κύριος Σορολόπας.

Προχωρήσαμε λίγο πιό πάνω, δώσαμε τα χέρια και χωρίσαμε, αφού ανταλλάξαμε προσηγομένως τις κάρτες μας.

—Νά συναντηθούμε γρήγορα, είπε. Πρόπει να τα κουδεντιάσου- με και πάλι. Ο άνθρωπος, αγα- πητέ μου, πρέπει να ζή ελεύθε- ρος.

Συμφωνήσα απολύτως μαζί του και μπήκα στο λεωφορείο. Τα λό- για του είχαν σφηνωθεί στο μυαλό μου κι' όταν έβγαλα στη στάση που έπρεπε να κατέβω, σηκώ- θηκα.

—Η έξοδος από εμπρός, είπε ο εισπράκτωρ.

Αμέσως, φούντωσα μέσα μου και δήλωσα δυνατά για ν' ακού- σουν όλοι οι επιβάτες:

—Αγαπητέ μου εισπράκτωρ, δεν ξέρω τί λες εσύ, αλλά εγώ θα κατεβώ από πίσω.

—Η έξοδος μόνον από εμπρός, φώναξε. Αυτό λέει ο κανονισμός.

—Ο κανονισμός είναι για άλ- λους, φώναξε. Έγώ δεν είμαι πρ- βάτο.

Τού ανέπτυξα στα γρήγορα την αξιοπρεπή θεωρία του κυρίου Σορολόπα, ότι έπρεπε δηλαδή οι άρμόδιοι να ρωτήσουν και μερι- κούς άλλους, τον καιρό που εδγα- ζαν την διαταγή ή κάθοδος από εμπρός αλλά δεν έδωσε σημασία.

—Θα πάτε μπροστά; ρώτησε. —Όχι.

—Τότε φεύγουμε.

—Κι' εγώ δεν κατεβαίνω.

Είχα αισματώσει τόσο πολύ με τις αυθαίρετες διαταγές των εισπράκτωρων, που δεν κατέβηκα ούτε στο τέμνα. Κανονικά δηλα- δέ, ήταν να κατεβώ στο Ζάππειο και είχα πάρει το λεωφορείο «Παγκράτι».

—Κυβέλη, Τελικός έκαιε πέντε φορές τη διαδρομή απ' το ένα τέμνα στο άλλο και στο τέλος έστασα στις Κουκου- βάουρες γιατί εκεί άραξε το λε- ωφορείο μετά το τελευταίο δρο- μολόγιο. Μόλις έβγαλα από το τε- λος, κατέβη από πίσω.

—Άντε και περαστικά σου.

—Αντί και περαστικά σου.

—Αντί και περαστικά σου.

—Αντί και περαστικά σου.

—Αντί και περαστικά σου.

—Αντί και περαστικά σου.

φώναξε κοροϊδευτικά ο εισπρά- κτωρ.

—Τόν κακό σου το θάλαρο, α- πάντησα.

Πήρα ένα ταξί κι' έφτασα στο σπίτι μου, κατάκοπος αλλά ευχα- ριστημένος. Η Λιάνα βεβαίως εί- χε άνησυχήσει.

—Βρε Κωστάκη, γιατί άργη- σες τόσο πολύ; ρώτησε.

—Δουλείς.

—Κάτσε να φας.

Της εξήγησα ότι δεν είχα έρε- ι, απ' την κόρη μου.

—Ε, τότε ξάπλωσε.

Αυτό το «ξάπλωσε», το είπε λι- γάκι επιτακτικά και μου κακοφά- νηκε. Ήρθε άμέσως στο μυαλό μου εκείνο το ανάγωγο κράϊοι, τα κορόδια τα πρόβατα και η θε- ωρία περί ελευθεριών του ατόμου του κυρίου Σορολόπα.

—Δεν πρόκειται να ξάπλωσω, δήλωσα.

—Δηλαδή δεν νυστάζεις;

—Νυστάζω, αλλά θα κοιμηθώ όρθιος!

—Γιατί;

—Έτσι μου γουστάρει. Είμαι ελεύθερος άνθρωπος κι' όχι πρ- βάτο.

Με κύταξε κατάπληκτη. Την άλλη μέρα μου κουδολήθηκαν οι κουινάδοι μου και η πεθερά μου.

—Κωστάκη, ρώτησε ο μεγα- λος, μήπως αισθάνεσαι κουρασμέ- νος; Νά σε πάμε έδωχ;

—Είμαι μία χαρά, είπα.

—Τότε να μάς δώσεις το σκού- ρο κοστουμί σου να το πάμε στον παπα να το διαβάσει.

Και πάλι άγανάκτησα.

Το σκούρο άπαικείται, τους δήλωσα. Θα πάρετε το ά- σπρο το καλοκαιρινό. Είμαι ελεύ- θερος άνθρωπος και κάνω ό,τι μου γουστάρει.

Τό πήρανε και φύγανε, αφού μου ρίξαν προσηγομένως κάμπ- σες λοξές ματιές.

Πέρασε καιρός από τότε και στο διάστημα αυτό, έχω γίνει μαλλιά κουδάρια μ' όλο τον κό- σμο. Και κάποια βράδι — αυτή έγινε την περασμένη εβδομάδα — πήρα το τηλεφώνη του κυρίου Σο- ρολόπα. —Ομως δεν ήταν εκεί. Μου απάντησε η υπηρέτρια του.

—Ξέρετε, είναι στο τρελλοκο- μείο.

—Γιατί;

—Φοβάται ότι θα γίνει πρ- βάτο. Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά κάτι τέτοιο συνέβη.

Εκείνος το ακουστικό άπεθε- ητευμένος. Έναν ελεύθερο άνθρω- πο γνώρισα κι' εγώ, κι' αυτόν τον κλείσανε στο τρελλοκομείο. Δυσ- κολο πράγμα η λευτεριά.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΙΣΟΒΙΑ ΔΕΣΜΑ
Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Η ποιητή του θανάτου καταρ- γείται σιγά - σιγά, ακόμα και σ' εκείνες τις χώρες που εξακολουθεί ακόμα να προβλέπεται από τον νόμο. Στις Ηνωμ. Πολιτείες, το υπουργείο Δικαιοσύνης εννοεί την κατάργηση της θανατικής ποινής, όχι άμέσως όμως, αλλά όταν θα είναι βέβαιο πως τα άλλα ποινι- κά μέτρα θα έχουν τη δύναμη να προστατεύουν το κοινό και τους αντιπροσώπους του νόμου. Στην Αγγλία, αντίθετα, η κατάργησης της θανατικής ποινής είναι πιά κάτι βέβαιο. Αλλά ένας συντηρη- τικός βουλευτής έκανε την πρότα- ση να διατηρηθεί προσωρινά για κείνους, που θα καταδικάζονται σε ισόβια δεσμά και θα εκτελούν- ται. «Ένας δολοφόνος, που πρό- κειται να περάσει στη φυλακή την υπόλοιπη ζωή του», είπε ο λό- γος Στίουαρτ του Φίντλινγκ, «έχει το δικαίωμα να διαλέξει την εκτέ- λεση, αντί να μείνει για όλη του τη ζωή φυλακισμένος».

Ο ΟΔΗΓΟΣ

ΓΚΑΡΝΤΕΝ ΠΑΡΤΥ ΣΤΟ ΚΗΠΟΘΕΑΤΡΟ

- Ξενύχτι με τραγούδια του Βογιατζή και άστρνομικά κόλπα του Φλερύ και της Λίντας "Άλμα."
- Πολιτικολογία υπό το σεληνόφως
- 'Η έτεροδικία της Μπέλας Τζέσκα.

ΜΙΑΝΣΑΜΕ στο προηγούμενο τεύχος μας για τους έραστές της παλιάς Αθήνας, και τους ά- διορθωτους φίλους της ορεσίνας, της ξαντιάδας και της ταβέρας, που ξαναβούν στην οδό Καρόλου τις άεχάστες νύχτες του παρελ- θόντος.

Σήμερα θα κατατοπίσουμε το άλλο σκέλος των νυσταλών των παλιών καλών καιρών.

Πού μπορούν, αλήθεια, να ξε- νυχτήσουν, και να ζήσουν μερι- κές ώρες ερηξής Οθωνος και Α- μαλίας, οι ιδάλγοι του κοινολίνου και της οντιγκώτας, των άνατο- ρικών χορών και του «σαβανόο βίβας» του 1870, και γενικά, όσοι αναβιώνουν στις άριστοκρατικές συνθήκες των αθηναίων οίκοδε- σποινών και των αλγίστων οίκοδε- σποινών της έθνομτιπίας της πε- ρασμένης γενιάς;

Δεν έχουμε παύα να πάροινε το τράμ ή το λεωφορείο, έλλειψή λαγυ ή τηθόλπου άμάξης, για μία βολτίτσα ως το Ζάππειο.

Έκει, κάτω από την μαγεία του έναστρου Αττικού ούρανού και την μυστηριακή σιωπή των δέν- τρων του Βασιλικού κήπου, δίδε- ται κάθε βράδι, ανάμεσα στα τεύλα και στα λαμπιόνια που έ- τοποθέτησε ο οξύτης θεατρικός έ- παχειρηματίας κ. Βασ. Μπορνέ- λης, ένα «γκάρντεν πάρτυ» με τη συμμετοχή της άρροχρείας (γι- ναικείας και άνδρικής) του μου- σού αθηναϊκού θεάτρου.

Με την έξη: διαφορά: "Ότι σ' αυτή την «δεξίωση στον κήπο» δεν προσφέρονται άναψνκτικά από α- θέριες δεσποινές και άναψνκς δε- σποινές τύπου Μαργαρίτας Γκο- ττιέ, αλλά νοήματα και σκέτες θεα- τρικά, από σκηνης.

Όσο για τις οίκοδεσποινές, οι δυο σύγχρονες κυρίες του έλα- φρού τραγουδιού, η Μπελίντα και η Ρένα Βλαχοπούλου, παίρνουν το ρόλο και (κατά γενική όμο- λογία) τον κρατούν τόσο καλά, που κανείς δεν φεύγει παραπονεμένος.

«Γκάρντεν πάρτυ» λοιπόν στο Κηποθέατρο. Τα φώτα σβήνουν,

Μία σκηνή απ' το «γκάρντεν πάρτυ» στο Καστρί, όπου οι καλεσμέ- νοι του θεάτρου βρίσκουν την ευκαιρία να βγάλουν το άχτι τους για μουσέντα.

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

το κοινοδύακι της σκηνης κτυπά, τα γκαρσόνια με τα λευκά σακκά-κια και τα παπιγιόν σταματούν τα «γηναικεία» τους και η αυλαία άνοίγει.

Τόπος του λέγειν, βέβαια, ά- φου τον ρόλο της αυλαίας στα σημερινά κηποθέατρα τον παίξει ή άλλαγή φωτισμού.

Μέσα απ' τη σιωπηλή νύχτα των πεύκων, μια παθητική φωνή έρχεται να ζιγνήσει τα αίματα.

Είσαι σέξυ
είσαι σέξυ
και γι' αυτό σ' έχω προσέξει...

Η φωνή φαίνεται να κατεβαί- νη από τον ουρανό, μαζί μ' ένα καλάθι.

Κι' άνθηκε στον γλυκό τραγου- διότη της νεολαίας, τον Γιάννη Βογιατζή, που, μαζί με την Ντό- ρα Γιαννικοπούλου, έκτελούν τα ούρανοατέβια νοήματα τους, μέσα σε θέλλα χειροχορηγημάτων.

Πραγματικά, το «εύρημα» είναι περφόρμα, καθώς το σκοτάδι της νύχτας ανάμεσα στα δέντρα του προσδίνει ένα μυστηριακό χρώμα.

— Γιάννη, δεν φοβάσαι, παιδί μου σ' άφη; του φώναζε μία νύχτα, απ' την πλατεία κάποια θαμνάστρια του.

Κι' ο Γιάννης:

—Από τότε που τραγουδώ,βρί- σκουα στα ύψη, άπάντησε... με- τοίχρονα, για να συνεχίσει το τραγούδι του, άταλο, χαϊδερτικό, τρυφερό, ό,τι χρειάζεται για μία δεξίωση στον κήπο, όπως μετα- φράζεται στα ελληνικά το «γκάρ- ντεν πάρτυ».

★

Όκτώ άστέρια πρώτον μεγέ- θους και πληθώρα άλλων μικρο- τέρων διαστάσεων, παίζουν το ρό- λο ύπνετων, που αναλαμπάνουν να διασκεδάσουν και να ψυχαγο- γήσουν τους διαλεχτούς προσκε- κλημένους στο «γκάρντεν πάρτυ» του Έθνικού κήπου, δηλαδή τους θεατές: Η Ρένα Βλαχοπούλου, η Μπελίντα, ο Γιάννης Βογιατζής (υπέρχος και άναγεμένος) ο Γιαννίκης και ο Έθνημιον, η ά- γέραςτη και άειωνως προσκλητική Σπεράντζα Βονά, ο Γιάννης Φλερύ και η παρτενιά του Λίντα.

Αλμα. Κοντά τους, η Νινι Τζά- νετ, ο Χο. Πάολας, η Μπέλα Τζέσκα, σταθερά άνεθαμένοι στη δουλειά τους, κάνουν ό,τι μπορούν για να περάσει τις ώρες της κα- λυτέρα ή συντροφιά.

Για τον σκοπό αυτόν άλλωστε, επιστράτευσαν τις γραφίδες τους και τις καλύτερες ιδέες τους οι δυο συγγραφείς της έμβροχης του κηποθέατρου Μπορνέλη, Αλ. Σακελλάριος και Γ. Γιαννικοπού- λος.

Κι' ή πρώτη ιδέα τους σταμά- τησε στον... Μίκη Θεοδοσιάδη.Τό- σοι τραγουδάει τον «Δόξα τώ Θεώ» άποτέλεσε την βάση για μι- α σάτιρα, όπου η άκριβεια των τρο- φίμων διαχωμδεύεται σε παραλ- λαγές τεταστίχων με το τραγου- δάκι του Θεοδοσιάδη.

Ο Γιαννίκης και ο Έθνημιον, στο σκέτο αυτό, βόσκουν την ελ- χαρία να έπιδείξουν όλο το χιού- μοριστικό τους ταλέντο.

★

Ένα άλλο άζοιη σκέτος έρχε- ται ν' αναποδείξη τα λιγνασμένα νερά του μοναχού μας θεάτρου, στον τομέα της χορογραφίας.

Μετά το τέλος του χορού, είδα- με τον Φλερύ στο χαλαρό του.

— Γιάννη, πώς σου ήρθε ή ό- μορφη αυτή έμπνευση;

Σήκωσε τα μεγάλα μάτια του ό εκλεκτός χορευτής. Μέσα τους έ- παψε μία περιπατητική φλογίτσα.

— Έτσι, όπως έχοντα όλες οι έμπνευσεις. Όπως ήρθαν πεντα- κόσες ως τώρα ιδέες των χορο- γραφιών που έχω παρουσιάσει.

— Την προτιμάς αυτή απ' τις άλλες;

—Ναι. Πάντα ή τελευταία μου έμπνευση είναι ή καλύτερη.

—Και ό καλύτερος έαντός σας;

—Ο τωρινός. Οι άναμνήσεις και το παρελθόν είναι μπλέκς για τον καλλιτέχνη.

Και να σκεφθώ κανείς πως ό Γιάννης Φλερύ έχει ένα παρολθόν γεμάτο χειροχορηγήματα, δόξα και επιτεύγματα.

Η έμπνευση και ή εκτέλεσή του όφείλεται στον βετεράνο χορευτή και χορογράφο Γιάννη Φλερύ και στην άθέρια παρτενιά του Λίν- τα Άλμα. Το θέμα του είναι μι- α άστρνομική περιπέτεια τύπου Σέ- λοχ Χόλμς, που εντυλίσσεται χο- ρετικά.

Η εντύπωση που άφίνει το νού- μερο αυτό είναι πράγματι μαγευ- τική και όπολητηζωτάτη. Το έγ- γλημα, το θέμα (που στην περι- πτωσι αυτή είναι ή Λίντα Άλ- μα), ή έρευνα για άναζήλη ή- γνων και πειστηρίων, οι άστρνο- μικοί φακοί, το σκοτάδι, ή άτιμ- σφαρα μυστηρίου, που την κάνει πιο πειστική το φυσικό περιβά- λον, με τα σιωπηλά δέντρα του Έθνικού κήπου, το κινηγητό του δράστη, όλα γίνονται «χορευτικά» με βήματα, φιγούρες σε σόλο ή με συμμετοχή του μπαλέττου, και δίνουν ένα καινούριο τόνο στις ως τώρα γνωστές χορογραφικές

«Ας αφήσουμε όμως τον Γιάν- νη Φλερύ, κι' ας προσορήσουμε σε άλλα πρόσωπα και σ' άλλα μέ- ρη, καθώς προχωρεί ή νύχτα και το γκάρντεν πάρτυ.

Όπως σ' όλες τις άριστοκρατι- κές δεξιώσεις, έτσι κι' έδω δεν απορροφά να λείπουν οι ξένοι.

Στην περίπτωση του Κηποθέατρου Μπορνέλη, οι ξένοι είναι ό πε- ριλάτσης και περιόδητος γιός του εκπαλιών μονάχη της Σαουδα- ρίας Τζαν Σαουδ, που με την γνωστή Άλφα Ρομέο του και το πάθος του για την βιγνιόδη τα- χύτητα, έδωσε τον χειμώνα στην Αθήνα, με άποτέλεσμα να τραυ- ματισθούν άρκετοι... άρροχρετοι Αθηναίοι.

Βέβαια, πίσω απ' το βιγνιόδε- λάθε - βρίσκοντα τα έπίσης βιγ- νιόδη λεπτά του πατέρα του, που έσπευδε πρόθυμα να έξαγοράση την σιωπή των θυμάτων του.

Όμως, όλα τα πράγματα έχουν

Η νύχτα προχωρεί κι' ή δια- σκέδασι έπίσης. Το φεγγάρι παί- ζει χροφτούλι ανάμεσα στις δελ- ονότες φούτες των πεύκων κι' ή νυχτερινή αύρα μάταια άγωνίζεται να άπαλήνη την ζεστή άγροστιά- τική νύχτα.

Όρα για... πολιτικολογία. Δεν νομίζετε;

Είνα μέσα στο αίμα του Έλ- ληνος ή άρρώστια αυτή, από την έποχή του Περιοκλέους και της Α- σπασίας, μέχρι σήμερα.

Στο «γκάρντεν πάρτυ» όμως, ή πολιτικολογία μεταφέρεται, ποιητι- κή άδεια των συγγραφέων, από τον Έθνημιον Κήπο στο Καστρί.

Εκλεκτή όμηγγο γνωστόν, πα- λαίων και νέων προσωπικοτήτων, συναντά κανείς έμει: τον Παπα- δόπου, τον Μαρκεζίνη, τον Κανε- λόπουλο, τον Πασσαλίδη, άκόμα και τον Καραμανλή.

Ο λόγος είναι άλλος. Καλοκαι- ράκι είναι, δροσούλα στάζει ή νύ-

Ο Γιάννης Φλερύ κι' ή Λίντα Άλμα στην «άστρνομική έστορία» τους, τύπου Σέλοχ Χόλμς, που παρουσιάζουν χορεύοντας στο Κηποθέατρο.

μέθοδους. Μετά το τέλος του χορού, είδα- με τον Φλερύ στο χαλαρό του.

— Γιάννη, πώς σου ήρθε ή ό- μορφη αυτή έμπνευση;

Σήκωσε τα μεγάλα μάτια του ό εκλεκτός χορευτής. Μέσα τους έ- παψε μία περιπατητική φλογίτσα.

— Έτσι, όπως έχοντα όλες οι έμπνευσεις. Όπως ήρθαν πεντα- κόσες ως τώρα ιδέες των χορο- γραφιών που έχω παρουσιάσει.

— Την προτιμάς αυτή απ' τις άλλες;

—Ναι. Πάντα ή τελευταία μου έμπνευση είναι ή καλύτερη.

—Και ό καλύτερος έαντός σας;

—Ο τωρινός. Οι άναμνήσεις και το παρελθόν είναι μπλέκς για τον καλλιτέχνη.

Και να σκεφθώ κανείς πως ό Γιάννης Φλερύ έχει ένα παρολθόν γεμάτο χειροχορηγήματα, δόξα και επιτεύγματα.

Μετά το τέλος του χορού, είδα- με τον Φλερύ στο χαλαρό του.

— Γιάννη, πώς σου ήρθε ή ό- μορφη αυτή έμπνευση;

Σήκωσε τα μεγάλα μάτια του ό εκλεκτός χορευτής. Μέσα τους έ- παψε μία περιπατητική φλογίτσα.

— Έτσι, όπως έχοντα όλες οι έμπνευσεις. Όπως ήρθαν πεντα- κόσες ως τώρα ιδέες των χορο- γραφιών που έχω παρουσιάσει.

— Την προτιμάς αυτή απ' τις άλλες;

—Ναι. Πάντα ή τελευταία μου έμπνευση είναι ή καλύτερη.

—Και ό καλύτερος έαντός σας;

—Ο τωρινός. Οι άναμνήσεις και το παρελθόν είναι μπλέκς για τον καλλιτέχνη.

Και να σκεφθώ κανείς πως ό Γιάννης Φλερύ έχει ένα παρολθόν γεμάτο χειροχορηγήματα, δόξα και επιτεύγματα.

Μετά το τέλος του χορού, είδα- με τον Φλερύ στο χαλαρό του.

— Γιάννη, πώς σου ήρθε ή ό- μορφη αυτή έμπνευση;

Σήκωσε τα μεγάλα μάτια του ό εκλεκτός χορευτής. Μέσα τους έ- παψε μία περιπατητική φλογίτσα.

— Έτσι, όπως έχοντα όλες οι έμπνευσεις. Όπως ήρθαν πεντα- κόσες ως τώρα ιδέες των χορο- γραφιών που έχω παρουσιάσει.

— Την προτιμάς αυτή απ' τις άλλες;

—Ναι. Πάντα ή τελευταία μου έμπνευση είναι ή καλύτερη.

—Και ό καλύτερος έαντός σας;

—Ο τωρινός. Οι άναμνήσεις και το παρελθόν είναι μπλέκς για τον καλλιτέχνη.

Δ. ΑΓΓΕΛΑ.

Γκυ Μολλέ.

Γερμανικές γελοιογραφίες του Ντέ Γκώλ.

Ο ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ...

Αποφασιστικές ζυμώσεις για την εκλογή του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας

ΣΤΗ γαλλική πολιτική ζωή — κι' επομένως σ' έναν από τους βασικούς άξονες των διεθνών εξελίξεων — ένα είναι το ουσιαστικό ερώτημα που υψώνεται με τρόπο αποφασιστικό: Ο Ντέ Γκώλ θα διαδεχτεί τον εαυτό του στις προσεχείς προεδρικές εκλογές;

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Το ερώτημα, βέβαια τίθεται μ' αυτό τον τρόπο, γιατί μέχρι τώρα απέτυχαν όλες οι προσπάθειες της αντιπολίτευσης, για την προβολή ενός σοβαρού υποψηφίου εναντίον του στρατηγού και για την ένωση των πέντε ζωντανών και δημιουργικών αντινετεγκωλλικών δυνάμεων.

Αλλά η πολιτική — όπως άλλωστε και η φύσις — δεν αγαπάει καθόλου το κενό... Γι' αυτό οι ζυμώσεις στη γαλλική πολιτική ζωή έφτασαν στο κατακόρυφο...

Όλα άρχισαν με μία δήλωση και «τέλειωσαν» — για την ώρα τουλάχιστο — με μία άλλη δήλωση. Ανάμεσα στις δύο δηλώσεις, πολλές προσπάθειες, πολλές χαμένες ελπίδες, πολλές καινούργιες προοπτικές, αλλά και πολλές απογοητεύσεις.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΦΦΕΡ

Ο Γκαστόν Ντεφφέρ πλησιάζει

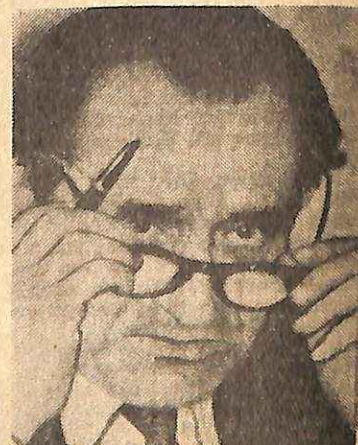
Μοννερβίλ.

Πιέρο Μοννέρ-Φράνς.

Μωρίς Φώρ.

Πιέρο Πφλεμλίν.

τά εξήντα. Μόλλον ψηλός, πολύ σίκ, αρκετά πλούσιος — από τη γυναίκα του — σοσιαλιστής, προτεστάντης και... πρώην ντεγκωλλικός (στην αντίστασι). Δημάρχος της Μασσαλίας, προσωπικότης του Σοσιαλιστικού κόμματος, ο Γκαστόν Ντεφφέρ, θεωρήθηκε σαν ο ιδεώδης αντίπαλος του Ντέ Γκώλ, στις προσεχείς προεδρικές εκλογές.

Ο Ντεφφέρ και μερικές από τις πιά επιφανείς προσωπικότητες της γαλλικής πολιτικής ζωής, ανέλαβαν την προσπάθεια της δημιουργίας μιας «Δημοκρατικής και Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας», που με τη στενή συνεργασία των κομμάτων του Κέντρου και της αριστεράς να μπορέσει να συντριψί το ντεγκωλλικό κόμμα της «Ένωσης για τη Νέα Δημοκρατία».

Ο Γκαστόν Ντεφφέρ, υποψήφιος του πολιτικού αυτού σχηματισμού, θα προσπαθούσε ν' αποσπάσει την προεδρία της Δημοκρατίας από τον Ντέ Γκώλ, «αένωνοντας» όλους εκείνους που δεν θέλουν την προσωπική εξουσία, ούτε τον κομμουνισμό.

Ο Ντεφφέο ρίχτηκε στον αγώνα, με μία πρώτη δήλωση, που χίραζε τη γασμμή της θράσους για το παρόν αλλά και για το μέλλον.

ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΔΙΑ

Τά «λιμνάζοντα» νερὰ της έ-

σωτερικής πολιτικής ζωής της Γαλλίας ταράχθηκαν. Οι ντεγκωλλικοί ανησυχούσαν. Η κοινή γνώμη άρχισε να ξυπνάει από το λήθαργο. Τα πρώτα εμπόδια ήρθαν από το ίδιο το κόμμα του Ντεφφέρ.

Ο Γενικός Γραμματέας του Σοσιαλιστικού Κόμματος Γκυ Μολλέ, συνεκάλεσε ειδικό Συνέδριο, για να εγκρίνει ή να αποδοκιμάσει την υποψηφιότητα του Ντεφφέρ.

Ο Μολλέ, ήδη, πριν από τη σύγκληση του Σοσιαλιστικού Κόμματος, δεν έκρυψε καθόλου την αντίθεσή του προς την υποψηφιότητα Ντεφφέρ.

Ο συλλογισμός του Γενικού Γραμματέως των Σοσιαλιστών ήταν απλός, συνεπής, αλλά και αρκετά... άπατηλός.

Το Σοσιαλιστικό κόμμα, τόνισε στο Συνέδριο ο Μολλέ, θ' αναγκασθή να εγκαταλείψει βασικά σημεία του προγράμματός του, για να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του Ντεφφέρ. Καί συγκεκριμένα, στη «Δημοκρατική και Σοσιαλιστική Ομοσπονδία» — τόνισε ο Μολλέ — το Σοσιαλιστικό Κόμμα θ' αναγκασθή να συνεργασθή με δυνάμεις που δεν έχουν καμμία άπολύτως σχέση με το σοσιαλισμό. Αυτό θ' αποτελέσει μία υπονόμηση του Κόμματος και μία νοθεία του σοσιαλιστικού πνεύματος. Ούτε το Λαϊκοδημοκρατικό Κίνημα — οι «Προοδευτικοί καθολικοί» — ούτε

το Ριζοσπαστικό Κόμμα, συνέχισε ο Μολλέ, έχουν καμμία άπολύτως σχέση με το σοσιαλισμό.

ΤΙ «ΛΗΣΜΟΝΟΥΣΕ» Ο ΓΚΥ ΜΟΛΛΕ

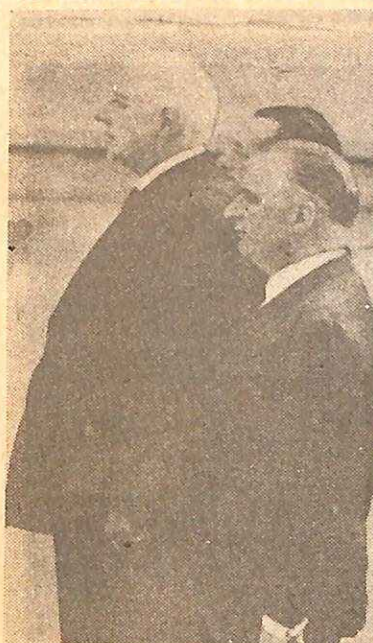
Ο Γκυ Μολλέ, βέβαια, «λησμονούσε» δύο βασικά πράγματα. Πρώτον, ότι το Σοσιαλιστικό Κόμμα πολλές φορές, στην προνετεγκωλλική Γαλλία, είχε συνεργασθή στενά σε κυβερνήσεις συνασπισμού και με το Λαϊκοδημοκρατικό Κίνημα και με τους Ριζοσπάστες. Και δεύτερον, ότι μοιραία σε μία προεδρική εκλογή — και μάλιστα με αντίπαλο τον Ντέ Γκώλ — μόνο η συνεργασία των αντινετεγκωλλικών κομμάτων θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις μιας νίκης. Με χρίστους υποψηφίους της αντιπολίτευσης, η νίκη του Ντέ Γκώλ θα είναι βέβαια.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ — ΝΑΡΚΗ

Στο Σοσιαλιστικό Συνέδριο, οι αντίθετες απόψεις υποστηρίχθηκαν με πάθος και εαφνικά το Κόμμα απειλήθηκε με διάσπασι. Την τελευταία πάντως στιγμή, δρέθηκε μία συμβιβαστική λύσι: Ο Ντεφφέρ υποσχέθηκε να υποστηρίξει ό,τι βασικές αρχές του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Η «συμβιβαστική» όμως αυτή

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ντέ Γκώλ και Πομπιντού.

Γκαστόν Ντεφφέρ.

λύσι, ήτανε μία νάρκη στα θεμέλια της «Δημοκρατικής και Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας». Κι' αυτό αποδείχτηκε πολύ γρήγορα.

Η Κεντρική Επιτροπή του Λαϊκοδημοκρατικού Κινήματος που η εκλογική του πελατεία — εκτός από τα στελέχη — είναι μάλλον συντηρητική, αρνήθηκε τελικά ν' ακολουθήσει τον Ντεφφέρ, «έπειδή ανέλαβε υποχρεώσεις προς το Σοσιαλιστικό Κόμμα».

Ταυτόχρονα, ώριμένοι κύκλοι, που είχαν ταχθί από την αρχή, για έναν υποψήφιο Λαϊκού Μετώπου — με συνεργασία Σοσιαλιστών και Κομμουνιστών — δεν συγχωρούσαν στον Ντεφφέρ την άρνησή του να δεχτεί τους ψήφους του Κομμουνιστικού Κόμματος.

ΟΙ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΕΣ ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ

Ο Ντεφφέρ, παρ' όλες τις συγκινητικές εκδηλώσεις των φίλων του, πήρε την απόφασι να παραιτηθί της υποψηφιότητός του για την Προεδρία της Δημοκρατίας και, με μία επίσημη δήλωσί του, εξηγούσε τους λόγους. Πίσω από τις λέξεις, φαινότανε καθαρά ότι ο Ντεφφέρ έπεσε θύμα των πατροπαράδοτων διαιρέσεων της γαλλικής πολιτικής ζωής, που οι περισσότερες ουσιαστικά είναι ξεπερασμένες από τα ίδια τα πράγματα.

ΟΧΙ, ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ...

Πολλές προσωπικότητες εξέθω-

τον Ντεφφέρ ν' απευθύνη έκκλησι προς το λαό, εναντίον των κομμάτων.

Αλλά ο Ντεφφέρ αρνείται αυτή τη λύσι, γιατί πιστεύει πως υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσει σε μία «φασιστική περιπέτεια».

Η αποτυχία του μοναδικού αντιπάλου του Ντέ Γκώλ είναι οριστική.

Αρχηγοί κομμάτων και πολιτικές προσωπικότητες, όπως ο Μαντάν, ο Φλεμλίν, ο Λεκανέ, ο Μωρίς Φώρ θα εξακολουθήσουν να βλέπουν και να κρίνουν με στενά κομματικά κριτήρια.

Τίποτα δεν αποκλείει μία επάνοδο του Ντεφφέρ στην κονίστρα της εκλογής του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Οι φίλοι του εξακολουθούν να είναι ισχυροί και η δυσανεμία εναντίον των κομμάτων έντονη. Ο ίδιος ο Ντεφφέρ διατάζει. Ο δήμαρχος Μασσαλίας ανήκει στο Σοσιαλιστικό Κόμμα από έθος...

Είναι πολύ φυσικό να μη θέλη να φτάσει σ' ανοιχτή αντίθεσι με το Κόμμα του.

Εμφανίζεται άλλωστε η προσπάθεια της δημιουργίας μιας καθαρά «Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας», με κεντρικό πυρήνα το Σοσιαλιστικό Κόμμα και με υποψήφιο το Ντεφφέρ, που θ' ακολουθήσουν πολλές προσωπικότητες πέρα κι' έξω από τ' άλλα κόμματα.

Αλλά οι πιθανότητες νίκης του «Σοσιαλιστού» υποψηφίου, είναι

περισσότερο από περιορισμένες, αν όχι ανύπαρκτες...

Η ΘΕΣΙ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Υπάρχει βέβαια κι' ένα άλλο έρωτηματικό: Ο Ντέ Γκώλ, θα είναι και πάλι υποψήφιος Πρόεδρος της Δημοκρατίας;

Οι πιο αποφασιστικοί αντίπαλοί του — κι' αυτοί, όσο κι' αν φαίνεται παράδοξο, βρίσκονται στη «δεξιά» — χαιδεύουν με κρυφές ελπίδες μία τέτοια προοπτική.

Αλλά, όπως φαίνεται, θα μένουν με τις ελπίδες τους και το σκοτεινό τους μίσος εναντίον του Ντέ Γκώλ.

Αν δεν εμφανιστή κανένα απρόοπτο — συγκεκριμένα, στην υγεία του Ντέ Γκώλ — βέβαια είναι ότι η τόσο ισχυρή και πολυσύνθετη αυτή προσωπικότητα θ' αντιμετώπιση και πάλι την ετυμηγορία του γαλλικού λαού. Και σίγουρα θα συντριψί τους αντιπάλους του, αν εμφανιστούν χωρισμένοι. Οι κυριότεροι συνεργάτες του — ο πρωθυπουργός Πομπιντού, ο Πρόεδρος της Βουλής Σαμπάν, ο Ντελμας, ο Ντεμπρέ, ο Μαλρώ, είναι βέβαιοι για τη νίκη, εστώ κι' αν ο Ντέ Γκώλ θα έχη ν' αντιμετώπιση ένα και μόνο αντίπαλο.

«ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ» ΕΛΠΙΔΕΣ

Η παρὰνομη αντιπολίτευσι της άκρας δεξιάς — οι κινηματίες της «Αλγερίας, με επικεφαλής τον Σου-

Αγγλική γελοιογραφία του Ντέ Γκώλ: Ο μικρός κακός Κάρολος...

στέλ — ίσως να ελπίζουν και στη λύσι της πολιτικής δολοφονίας, που οι πιο εξελαλοί απ' αυτούς δεν έπαψαν ποτέ να την αντιμετώπιζουν.

Όπωςδήποτε, η πορεία της διεθνούς πολιτικής θα εξαρτηθί με τρόπο αποφασιστικό, από την εκλογή του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Αλλά στη θέσι του αντιπάλου του Ντέ Γκώλ, υψώνεται ακόμα ένα έρωτηματικό...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΕΛΕΓΧΟΣ

Η έπιμονη άσκηση του νευρικού αυτοελέγχου, που επιβάλλεται στους αστροναύτες, καταλήγει να αλλοιώνει το νευρικό σύστημα αυτών των ανθρώπων και να καταστρέφει την ισορροπία τους. Αυτό, τουλάχιστον, αποδεικνύεται από όσα δήλωσε η σύζυγος ενός από τους έξι Αμερικανούς αστροναύτες, που διαλέχθηκαν για τα ταξίδια στη Σελήνη. Πρόκειται για τον αρχίατρο Ντούαν Γκραβελίν. Η σύζυγος του ζήτησε διαζύγιο, δηλώνοντας ότι ο άντρας της της φέρεται σκληρά και τυραννικά και παρασέρνεται συχνά από βίαιες εκρήξεις θυμού, που έαζουν σε κίνδυνο όχι μόνο τη σωματική της ακεραιότητα, αλλά και τη ζωή της. Και αυτή η κατάθεσι φαίνεται να ανταποκρίνεται σε τέτοιο σημείο στην αλήθεια, ώστε το δικαστήριο του Σάντ Αντόνιο του Τέξας, απαγόρευσε στον αστροναύτη να επισκεφθί τη σύζυγό του.

Ζόραν Λεκανέβ.

Φρανσουά Μιττεράν.

Ζαν Μοννέ-Ντελμας.

Ζαν Μοννέ.

Ώρες κακογλωσσίας...

ΣΤΟ παραθαλάσσιο καζίνο, κάτω από τις μεγάλες πολύχρωμες ομπρέλλες, μπηγμένες στην άμμουδιά, έχουν στηθεί τραπέζια και καρέκλες για να δεχθούν τις μοντέρνες νεαρές μας και τους υπερμοντέρνους νεαρούς μας.

Και νά... Ένας - ένας, μία - μία, τα μέλη της τρικομυρικής παρέας, θαίνουν μυστικά απ' τη θάλασσα... Γεμίζουν τα καθίσματα με τις χαριτωμένες σιλουέτες τους και τον αέρα με ευθυμίες και ξένοιαστες κραυγές. 'Η ώρα του μπαιν-μίζ τελείωσε. Αρχίζει όμως η ώρα της Αυτού 'Υψηλότητος του Ούζου!...

Εκείνες με τα φανταχτερά και κολλητά μαγιό τους, γερές, σφυχτόσαρκες, δροσάτες, γυμνοπόδαρες και ήλιοψημένες, με τα μαλλιά χυμένα στους ώμους τους.

Εκείνοι. Τα ίδια κι' εκείνοι, καλοξυρισμένοι, μα καλοχτενισμένοι αστραφτεροί από τη μπριγιαντίνη.

Στο βάθος του καζίνο, σκορφαωμένη σε σανιδένιο, προχειροφασισμένο παλκοσένικο, μία όρχηστρα μισοσκεπασμένη, παίζει άνορεχτα νωχελικούς σκοπούς.

Μα κανένας δεν προσέχει τώρα σ' αυτές τις μουρμούρες.

"Όλοι κι' όλες — πρό πάντων όλες — με τσιγαράκια αναμμένα κι' αναπόσπαστα από τα άλλα αναμμένα χερίλια τους, με πανύψηλα ποτήρια ούζου μπροστά τους στη λωμένα. Τραγουδίζοντας μυγαλα λαδογυρισμένα κι' άλμυρα ή μακουλάρια «ζιτάνο σαλέ» έχουν πιά σοβαρή δουλειά να κάνουν.

Σάν τί να κάνουν δηλαδή;... 'Α-πλούστατα: Καπνίζουν, πίνουν, φτύνουν και... κουτσομπολεύουν!...

"Όλοι κι' όλες τους, δαμάκια ξακουστά των σαλονιών, όλοι κι' όλες τους καταπίνοντας μαζί με τον καπνό του τσιγάρου και τα δυστυχισμένα γαλλοαγγλικά στίς όμιλεις τους, όλοι κι' όλες τους φομαρισμένοι σε μάγκικο καλούπι, αφήνουν τη γλωσσίστα τους να δουλεύει σαν ροδάκι!...

Είναι ή μόδα βλέπεις! Παίζει κανείς μαζί της;

Τόν λόγο έχει ή Ζινέττα... Κι' όταν μιλάει ή Ζινέττα, μπορείς να μην ακούσεις; 'Η φωνή της φτάνει δυο μίλια μακριά!

"Ας ακούσουμε λοιπόν και μεις τί λέει ή παρέα:

ΖΙΝΕΤΤΑ. — Είπα κι' εγώ στη μαμά μου: «Μαμά!... Δεν τόν παίρνω... Δεν τόν παίρνω, πού μακάρι να σκάσει!... Είναι τενεκές ξεγάνωτος...»

ΜΑΝΤΟ. — "Εχεις όδικο, Ζινέττα. Είναι καλοκαίρι νέος, τόν παρό...»

ΖΙΝΕΤΤΑ. — Είναι άρχιτενεκές, σάς λέω... Και μάλιστα άρχιτενεκές!... Ακούστε με κορίτσια, και θα με δικαιώσετε. Στά άποφασίση ένας νέος να πάει στο πρώτα - πρώτα να ρωτήσει εκείνη νο στα 1890, όταν ήθελε ένας νέος μια νέα, έκανε επίσημα επίσκεψη στους γονείς της, με τ' άσπρα στη μουντογιέρα και με ντροπαλό ύφος στη φάτσα, τους ζητούσε «την χείρα της επίσημης». Αυτά όμως πάνε πιά... Πέταξαν στα ύψη και γυρισμό δεν έχουν!... Τα ίδια έ-

κανε κι' αυτός ο βλάκας, σαν να

ζή 70 χρόνια πίσω... Μα πέτυχε!... 'Εγώ τις θέλω τις δουλειές μου 'ίσες και σταράτες, με απ' ευθείας συνεννόηση των ενδιαφερομένων μαζί μου... Οι μεσίτες αποκλείονται!...

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Σάν καναρίνι τα μιλάς, κουκλίτσα μου... Πότε λοιπόν μπορώ να σ' ανταμώσω, γιά να τα πούμε «απ' ευθείας»;... (Σκύβει λίγο και της μουρμουρίζει): "Ως πότε θα με ξεροψηνήεις;...

ΖΙΝΕΤΤΑ (κοροϊδευτικά). — "Ως τότε που θα μάθης να πετάς, άμάλιαγο ξεπεταρόνι μου!...

(Γέλια τρανταχτά και είρωνειες πέφτουν σαν χαλάζι, απ' όλα τα κορίτσια, στη ράχη του δυστυχισμένου Καρόλου, ενώ οι νεαροί του συνιστούν με ενδιαφέρον να φουάει και τ' ο γαστροίτε πότε-πότε, μία που κηκε με τη χυλόπηττα...)

Ξαφνικά ξεχωρίζουν όλοι ένα νεαρό σε κάποιο τραπέζι αντίκρου τους. Τόν κυττούν με περίεργα δίψασμένα, κάτι πάνε να πούνε, μα προλαβαίνει ή Μόνικα και λείει!:

ΜΟΝΙΚΑ. — Παιδιά, κάποιος φούντος θα χαλάσει!... 'Ο Κοκός δεν είν' εκείνος;... Τί έγινε τόνον καιρό; 'Η γή άνοιξε και τόν κατάπιε;...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ (καλά πληροφορημένος πάντοτε). — "Ετσι φαίνεται... Άνοιξε ή γή και τόν κατέπιε, μα νάτη πού τόν ξεράσε άμέσως... Της φάνηκε δυσκολοχώνευτος ο άχώνευτος, μα την πίστι μου, Κοκός... Ζεματίστηκε κι' αυτός με τη σειρά του απ' τα φλογερά κάλλη της Λιλής της παγωνιέρας!... Είχε τραλλαθεί μαζί της τ' ο κρούπλαστρο... Στο Βισβόθεν ή Λιλή; Στο Βισβόθεν κι' ο Κοκός.

Στη Ντωβίλ ή Λιλή; Στη Ντωβίλ κι' ο Κοκός... Στη «Μπέλλα Βενέτσια» αυτή; Στη «Μπέλλα Βενέτσια» κι' αυτός... Κι' αφού κατάντησαν δυο χρόνια συνέχεια τώρα, «Περιπλανώμενη 'Ιουδαία» αυτή και «Περιπλανώμενος 'Ιουδαίος» γιά τ' ο κατήρι της αυτός... Μπούμ!... Τού την έσκασε «εξάρα»... Τόν άφησε δηλαδή στη μέση και πήρε ή άχαίρευτη, έκείνο τόν γεροζούρα τόν Ντουραντινόν, πούχει σ' όλο τόν κόσμο τ' ο μονοπώλιο τών αλατισμένων σκουράττων...

ΓΚΥ (μία κοπελίτσα άθώα κι' άξεβγαλτη στον κόσμο άκόμη): Κι' ο Κοκός ο καημένος, θα είναι άπαρηγόρητος, έ;...

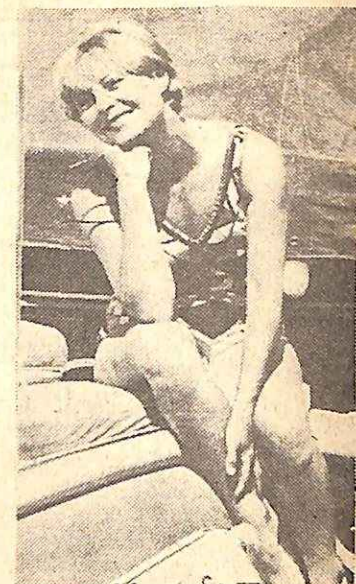
ΑΛΦΟΝΣΟΣ. — Δεν τόν κυττάς τί χάλια έχει;... Τα μούτρα του τ' ο δείχνουν... Μα σαν πετάει τ' ο μαγιό και τυβή θα τ' ο δείξουν και τα ρούχα του... Παραμέλησε τόν έαυτό του, παράτησε τη μόδα τ' ο παντελόνι του χωράει και μένα με σά, τ' ο δέ παπούτσια του λές και τ' ο σούφρωσε απ' τόν Σαρλό...

ΓΚΥ (με θλίψη). — "Αχ! Πόσον τόν λυπούμαι... Λέτε ν' αυτοκτονήσει;

ΑΛΑΙΝ (σοβαρός). — "Αμα περάσουν λίγοι μήνες κι' ανοίξουν τα ματάκια σου, κορίτσι μου, τότε θα καταλάβεις, πώς σήμερα, οι έρωτευμένοι δεν σκοτώνονται καθόλου... Μάλλον σκοτώνουν!... Άν δεν με πιστεύεις, ρώτα και τήν άντικρυνη εκείνη φώκια... Νά... Δε-ξιώτερα λιγάκι...

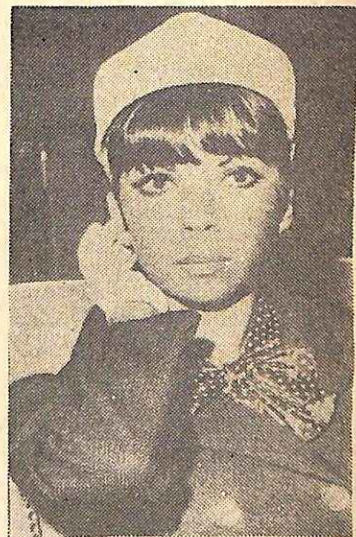
ΓΚΥ (με άπορία). — "Εχεις δι-κιο... Κάπου την ξέρω, αυτή...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

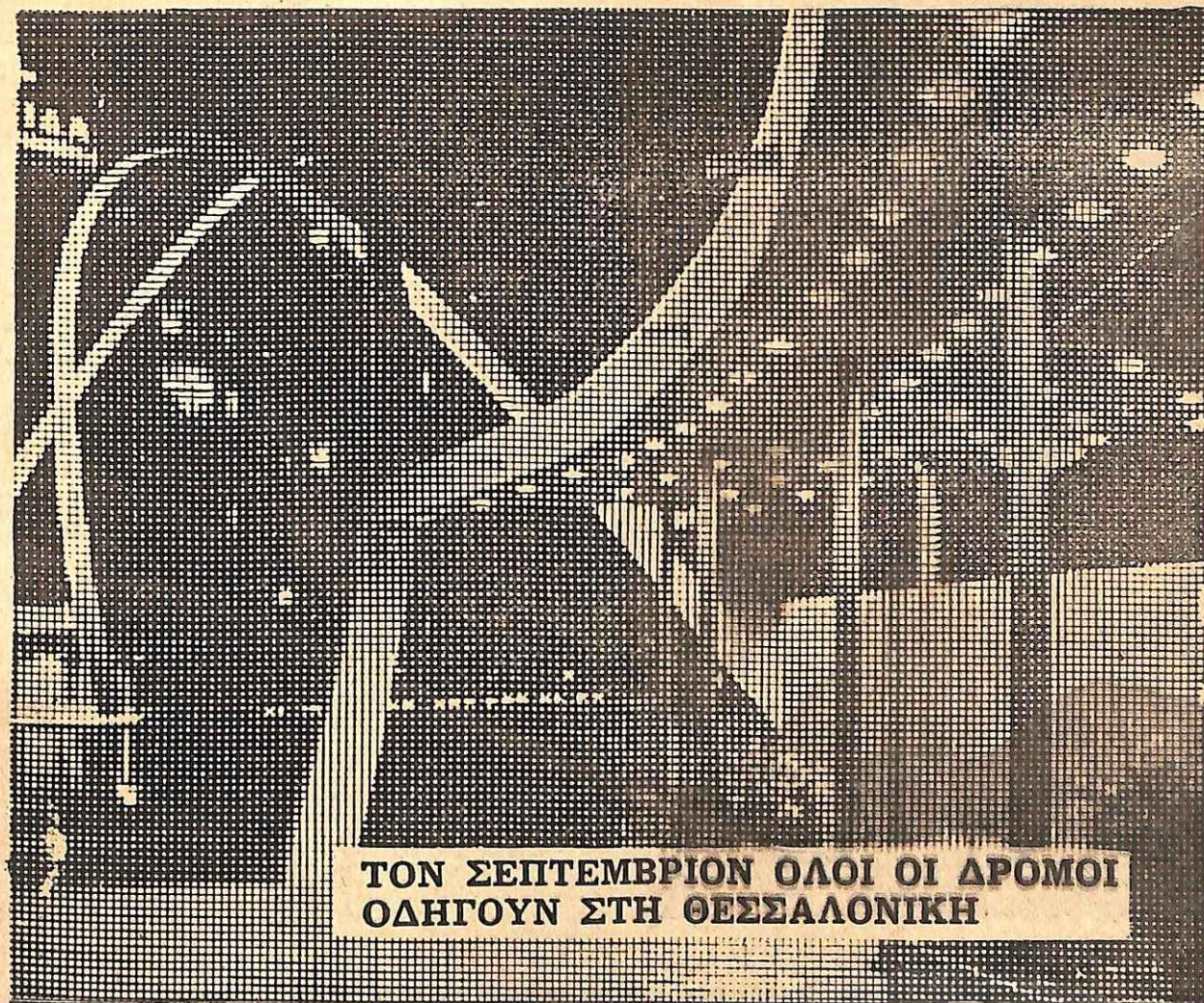
Η ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

'Η Μισέλ Μοργκάν, πού περνά τις διακοπές της στην Κιανή 'Ακτή, δε θέλει φαίνεται να γερήσει. Ωραία, γοητευτική, φαίνεται πάντοτε πολύ πιά νέα απ' ό,τι είναι πραγματικότητα, ίσως επειδή, είναι ή στάρ με την πιά ήσυχη και συντηρητική ζωή. 'Υστερα από τόν θάνατο τού 'Ανρύ Βιντάλ, ένας άνθρωπος μόνο υπάρχει στη ζωή της: ο συνάδελφος της Ζεράρ Ούρ. Κι' αυτόν όμως διατάζει να τόν παντρευτεί, από φόβο μήπως με τ' ο γάμο της αυτόν, άπομακρύνει από κοντά της τόν γιού της Μάικς τόν όποιο λατρεύει.

ΧΩΡΙΖΕΙ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΣΙΝΑΤΡΑ

'Η Νάνου Σινάτρα, κόρη τού διασημού Φράνκ, επέτυχε να πάρη διαζύγιο, πού την χωρίζει όριστικά από τόν Τόμυ Σάντς. Οι δυο νέοι παντρεύτηκαν πριν από πέντε χρόνια, ύστερα από κεραυνοβόλο έρωτα. «Δεν φταίω εγώ γιά τ' ο χωρισμό αυτό, δήλωσε ή Νάνου. 'Εγώ ήθελα μία οικογένεια και παιδιά. 'Ο Τόμυ όμως άγοπά τα ταξίδια και άπεχθάνεται τα παιδιά». Τ' ο δικαστήριο κατεδίκασε τόν Τόμυ να πληρώνη επί τέσσερα χρόνια διατροφή στη Νάνου.

ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Είτε είσθε βιομήχανος, είτε έμπορος, παραγωγός, βιοτέχνης, έμπορικός αντιπρόσωπος, έργατης, γεωργός, οικοκυρά, σπουδαστής, σάς ενδιαφέρει να γνωρίσετε την σύγχρονη παγκόσμια παραγωγή, πού είναι συγκεντρωμένη στην

30η ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΠΟ 5 - 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΑΦΡΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
15, 16 ΚΑΙ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
20 - 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΚΘΕΣΙ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

σου, στο λέω, ο μεγάλος μου αδελφός. Κι' η μάνα είπε μια μέρα πως θα είναι καλότερος αν σε πάει γυναίκα του.

Τα μάγουλα της 'Ασπασίας έγιναν φωτιά, τα μάτια της άστασαν.

— 'Η μητέρα σου είναι πολύ καλή.

— Είναι ξύπνη, και καταλαβαίνει πως μια γυναίκα σαν κι' εμένα είναι πολύτιμη για έναν άντρα.

Χαμογέλασε η 'Ασπασία.

— Νικό, θά σου πω κάτι, και δεν ξέρω αν θα με κοιτάξεις ή όχι. Νά, είμαι φτωχή, και φανερό, έ; Πέρεσαι δυστυχισμένη την παιδική μου ηλικία. Κι' όμως, μέσα μου έχω σαν κάποια χαρά. Νά, πως να σου πω; Σαν κάποιο προαίσθημα. Λέω πως δεν είναι δυνατόν να ζήσω πάντα δυστυχισμένη. Κάποιος άντρας θα βρεθεί να μου χαρίσει την αγάπη του, να θελήσει τη δική μου την αγάπη, να γίνουμε ευτυχισμένοι.

Γέλασε η Νικό.

— Επί τέλους! Είπες μια σωστή κουβέντα. Ός τώρα, μου λες πάντα πως είσαι φτωχή, δυστυχισμένη, και πως με τη δουλειά σου μονάχα περιμένεις να ζήσεις.

— Κι' αυτό σου λέω πάλι.

— Πώς; Δεν συμβιβάζονται.

— Καλή μου Νικό, συμβιβάζονται μια χαρά. Εγώ, σαν φτωχή κοπέλλα, μια υποχρέωση έχω.

Νά είμαι έναρετη κι' ερωτική. Όσο για τ' άλλα, κάποιος από τους θεούς θα φροντίσει.

— Μά όλους τους θεούς, είσαι για γέλια! Περιμένεις λοιπόν να χτυπήσει κάποιος την πόρτα σου, και να σου χαρίσει την ευτυχία;

— 'Α, 'Ασπασία, κι' αυτό σ'ε λέω δελφός μου σ' αγαπάει. Στο λέω εγώ. Έσύ όμως, όταν τον βλέπεις κατεβάζεις τα μάτια και πηγαίνεις και κρύβεσαι. 'Απογοητεύεται κι' αυτός, και ποτέ δε θα σου ζητήσει να γίνης γυναίκα του. 'Ακουσε με έμένα που στο λέω.

Σήκωσε η κοπέλλα τους ώμους.

— Ό,τι και να μου πής, ποτέ δε θα μ'άντης να φοβώ διαφορετικά απ' όπως ταυρίζεις σε μια σερνή κοπέλλα.

— Όχι... έκανε θυμωμένη σχεδόν η Νικό. Νομίζω πως άνοιγο τη γιαγιά μου να μιλώ. Λοιπόν, 'Ασπασία, Εγώ δεν τ' άκουω αυτά. Νά, μ' άρεσει ο Μεγακλής, ο καπετάνιος στο καΐκι που είναι καύτης ο αδελφός μου. Του το δείχνω, κι' άς σκεφθώ ότι θέλει αυτός.

— Έσύ, Νικό, έχεις τέσσερα ά-

δέσφια. Κανένας δεν τολμάει να διανοηθεί να σε προσβάλει. Κι' αν σε κατηγορήσει κανείς, θάχει να δώσει λόγο σε τέσσερις άντρες. Εγώ όμως ποιόν έχω, ή δυστυχισμένη; Ένα πατέρα, κι' αυτόν ασθενικό, μισόν άνθρωπο. Κανένας δεν τον φοβάται. 'Αν δεν φροντίσω μόνη μου εγώ για την υπόληψή μου, μπορεί να γίνει ο περιόχλος του κόσμου.

Χάιδεψε η Νικό τη φίλη της.

— Έχεις δίκιο, είσαι λογική. Είσα πάντα λογική. Μά τους θεούς. Μιλώ, θά πω της μητέρας μου να κάνει ότι μπορεί για να γίνης γρήγορα γυναίκα του Χαρίτων. Μά, νά... Κίττα έχει πέρα. Δε βλέπεις κάτι να μαυρίσει στον δρόμο; Τό γνωρίζω. Είναι το καΐκι του Μεγακλή. 'Ας φέρουμε δυό βόλτες. 'Οπου και να είναι, θά ιδούμε τους αγαπημένους μας. Δηλαδή, εγώ τον άντρα που αγαπάω, κι' έσύ τον άντρα που σ' αγαπάει.

ΔΥΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ

Με διαταγμό δέχθηκε η 'Ασπασία να περιμένουν το καΐκι να φθάσει στην ακρογιαλιά. Φοβόταν μη νυχτώσει, κι' ήταν το χειρότερο πράγμα για ένα κορίτσι να βρεθεί νύχτα μόνο στους δρόμους.

Το καΐκι όμως άομένως με διπλά πλατα πανιά, σπογγμένο από ευνοϊκό άνεμο, κι' η Νικό φαινόταν τόσο πολύ να κινείται από την επιθυμία να ιδή το Μεγακλή.

Τον η 'Ασπασία της έκανε τη γάρι να περιμένουν μαζί.

Το καράβι λεγόταν 'Αφρώ, κι' ήταν όμορφα βαμμένο λευκό και γαλάζιο. Σβέλτος πήδησε πρώτος ο Χαρίτων στη στεριά. Φίλησε στοργικά την αδελφούλα του, μετά γύρισε στην 'Ασπασία και στο νεανικό του πρόσωπο πέρασε μια λάμψη χαράς.

— Κι' έσύ έδω, 'Ασπασία; ρώτησε γλυκά.

Χαμήλωσε η κοπελίτσα τα μάτια κι' αποχρίθηκε ντροπαλά:

— 'Η Νικό ήθελε συντροφιά.

— Κι' έσύ είσαι πάντα καλή.

Βλέποντας τη φίλη της γ' άλλωστε χίλια χρώματα από τη ντροπή της, η Νικό φώναξε ξερονά:

— Πές μας νέα, Χαρίτων! Τι φέρνεις;

— Καλό εμπόριο άπόψε! άκούστηκε μια πιο βαριά φωνή.

Κι' ο Μεγακλής γελαστός ήλθε και στάθηκε δίπλα στο Χαρίωνα.

Κι' οι δυο νεανικοί ήταν όμορφοι άντρες. 'Ο Χαρίτων έμοιαζε της αδελφής του. Το πρόσωπό του ήταν σταράτο, στοργικό,

μύλλον παχυντό, τα χείλη του γελαστά, το ύφος τσακνίνο μαζί κι' άθωο. 'Ηταν ίσαμε είκοσι-τρών χρονών. 'Εκείνο που τραβούσε στη φρεσινονμία του, ήταν το χαμόγελό του, παιδιάτικο, άνοιχτοκαρδό, έδινε την εντύπωση πως το γερό αυτό παλληκάρι είχε καρδιά άγνη και τίμια.

Ο Μεγακλής ήταν κοντά στα τριάντα. Άντρας άπάνω στην άμμη του, ήλιοχαμμένος, σοβαρός, με μάτι άσθηρό, κι' όταν άκούμα άστεινόνταν, φαινόταν συνθισμένος να διενθύνει. Κι' η 'Ασπασία πολλές φορές συλλογιζόταν μονάχη της πως ήταν δυνατόν να αγαπάη η Νικό αυτό το μεσομύγον άντρα, ενώ η ίδια ήταν ένα επιπόλαιο κοριτσάκι. Κι' όμως, η Νικό ήταν τρελή ερωτευμένη μαζί του.

— Λοιπόν! φώναξε η Νικό. Πέστε μας, τι φορτώσατε στο καράβι σας;

— Ξύλα από το Λύβινο. Ξύλα που μοσχοβολάνε.

— Ξύλα που δίνουν στα σπύτα μια ήδονη εύφωτα, είπε ο Χαρίτων. 'Όταν παντρευτούμε, ο Μεγακλής κι' εγώ, θά πτίσουμε τι νυφικές πατάδες μας με τέτοιου δοξάσιν, αυτό άποφασίσαμε.

— Χαρίτων! Τι λόγια είναι αυτά; Ξεφώνησε η αδελφή του, και τα μαγουλά της έγιναν φωτιά από τη ντροπή, ενώ η 'Ασπασία χαμήλωσε το κεφάλι κι' έκανε πόν δεν άκουσε.

Ο Μεγακλής γέλασε.

— Βιάζεσαι ο Χαρίτων να παντρευτεί. Δεν ξέρω τι τον έπιασε!

— Έσύ, Μεγακλή;

— 'Η ερώτησή της Νικός ήταν άθωα τάχα, τα μάτια της όμως σπληνίστηκαν για μια στιγμή στον καπετάνιο, γεμάτα ερωτηματικά.

Χαμογέλασε αυτός.

— Τι να σου άποκριθώ, Νικό; 'Εμείς οι θαλασσίνοι δεν πρέπει να παντρευόμαστε ποτέ.

— Γιατί; Ξεφώνισε με φόβο σχεδόν η κοπέλλα.

— Μά ποιος δεν ξέρει τη θλιβερή ιστορία του 'Οδυσσέα;...

— Κι' όμως, η Πηνελόπη τον περιμένει πιστή, είπε ντροπαλά η 'Ασπασία.

— Μιλώ, άποχρίθηκε γελώντας ο Μεγακλής, άπάρχουν τόσο λίγες Πηνελόπεις στον κόσμο, που το πιο φρόνιμο πούχει να κάνει ένας θαλασσίνο, είναι να περιμένει πρώτα να γεράσει, να σταματήσει τα ταξίδια, για να άποφασίσει να παντρευτεί.

Η Νικό σούφρωσε την τσακνίνη μυτίτσα της:

— Όχι! Ποιά κοπέλλα θά θέ-

λη να πάρει τότε, ένα γέρο άπομαχο θαλασσίνο;

— Καμιά γερόντισσα, φημούσαν σαν κι' αυτόν, γέλασε ο Χαρίτων.

— 'Ασπασία, είπε γελώντας η Νικό, τί λές έσύ; Νομίζεις πως άξίζει τον κόπο να μείνη μια κοπέλλα άνταπαντη, ώπου ν' άποφασίσει να παντρευτεί ο Μεγακλής;

— Νομίζω, άποκριθήκε σοβαρά η 'Ασπασία ότι νυχτώνει και πρέπει να γυρίσουμε τρεχάλα στο σπίτι μας.

Και χωριστόντας με μια έλαφρά ζίνηση του κεφαλιού τους δυο άντρες, τραβήξε ίσια, χωρίς να κοιτάξει πίσω της. Γελαστή την έκολούθησε κι' η Νικό.

ΦΟΒΟΙ

Τό βράδυ, τους κάλεσαν στο σπίτι του Τιμόθεου, του πατέρα της Νικό, την 'Ασπασία και τον ιατέρα της, να περάσουν λίγες ώρες. Οι γυναίκες έγενεθαι τις ρώτες τους, κι' άκούγαν με ποιοτή τις άντρικες κουβέντες. 'Ητον εκεί κι' ο Μεγακλής, κι' όλοι αμολούσαν σοβαρά.

— Όστε άσχημα τα νέα; Έκανε με φόβο ο 'Ερμότιμος, ο πατέρας της 'Ασπασίας.

Ήταν ένας ξερακιανός άντρας, πολύ άδύνατος, με μάτια πρσα, μελαγχολικά, φοβισμένα.

— Άσχημα βέβαια, άποχρίθηκε ο Μεγακλής. Πολύ άσχημα μάλιστα.

— 'Ο Ποσειδών να καταποντίσει όλους τους Πέρες σε μια μέρα, φώναξε ο Τιμόθεος, ο πατέρας της Νικό, ένας κοίλαρος έ-σπας πενήντα έτών, που ήξερε να εκτιμάει την είρηνη κι' όλα της τα αγαθά.

— 'Ο Ζεύς να τους κόψει μ' όλους τον τοις κεραυνούς, φώναξε η Νικάνδρα, η γυναίκα του. Δεν γέννησα εγώ τέσσερα αγόρια, δεν τ' άνάστησα με τόσον κόπο για να μου τα σκοτώσουν οι βάρβαροι, έπειδή τους ήθε ή ιδέα να κατακτήσουν τον κόσμο.

— Μά πέστε μας τι άκριβώς άκούσατε; ρώτησε ένας από τους γυνούς της.

— 'Ο Κύρος, ο νεώτερος από τους γυνούς του Δαρείου και της Παρσάτιδος, που βασίλευσαν στην Περσία, έχει βάλει στο νου του να μεγαλώσει το βασίλειο του πατέρα του. Θαλασσίνοι που πηγαίνονται πρds τα εκεί, μάς έ-παν ότι είδαν στόλο μεγάλο να έτοιμάζεται.

— Για πού; φώναξε, χλωμή ά-

πό το φόβο της η Νικό.

— Ποιος ξέρει; έκανε σηκώνοντας τους ώμους ο Χαρίτων. Ποιος μπορεί να ξέρη; Αυτό θα το μάθουμε όταν θα είναι πλου άγνα.

— Οι θεοί να τους δώσουν ό-λες τις συμφορές, πριν ξεκινηση ο στόλος! φώναξε η Νικάνδρα.

— 'Αν έλθουν κατά δω, είμαστε χαμένοι, είπε σοβαρά ο 'Ερμότιμος.

— Και βέβαια, άποχρίθηκε ο Τιμόθεος. Πώς είναι δυνατόν ν' άντισταθούμε; Ενώ αυτοί είναι τόσο πολλοί που, όταν παρατάσσω-ται, τα δόρατά τους σκοτεινιά-ζουν τον ήλιο.

— Μπορεί να μην σκεφτούν να μάς περάσουν έμάς, είπε αίσιοδο-κός ο Χαρίτων.

— Ίσως, έκανε με μισό στόμυ ο Μεγακλής. Πάντως λένε πως το όνειρο του Κύρου αυτό είναι να προσαρκήσει στο βασίλειό του κι' έλληνικές πόλεις.

— 'Αχ, τους βαρβάρους! Σάμ-πως είναι άξιοι αυτοί να πατήσουν το πόδι τους σε γήιμη έλληνική; φώναξε ένας από τους νέους.

— Δε θά τ'ά βοθρην τόσο εύ-κολα τα πράγματα, όπως τα φαν-τάζονται, είπε σοβαρά ο Μεγακλής. Θα πολυμήσουμε, και θα τους δείξουμε τί θα πη πόλεις έ-λληνική.

— 'Αχ, άναστρέναξε η Νικάν-δρα. Ζούμε σε δύστροπη χωριού. Αιτή η Περσία, που άπλώνει τα πλάχια της τόσο μακριά, με φοβίζει. Κι' είδα άπόψε ένα άσχη-μο όνειρο...

— 'Ο Τιμόθεος γέλασε καλόκαρδα και είσωνικά:

— 'Η γυναίκα μου βλέπει πάν-τα άσχημα όνειρα, όταν άκούση κάτι κακό.

— Όχι, το είδα πριν μάθω τ' άσχημα νέα, διαμαρτυρήθηκε αυ-τή.

— Τι όνειρο είδες μητέρα; ρώ-τησε με φόβο η Νικό.

— 'Αχ, κόρη μου, καλύτερα να μη λή κανείς τ' άσχημα όνειρα, έπειδή βγαίνουν.

— Πες το, μάνα μου τώρα που μάς έβαλες το φόβο.

— Νά, είδα την πατρίδα μας, τη Φώκεια, έρημη. Ξύπνησα, λέει, ένα πρωί, και είδα όλους τους δρόμους έρημους, όλα τα σπύτια άδειάνα, λες μια νεκρή πολιτεία.

Οι δυο κοπέλλες άκούσαν χλω-μές τ' όνειρο αυτό. 'Η 'Ασπασία δεν είχε άνοιξει το στόμα της όλη την ώρα. 'Ο φόβος όμως ήταν ζωγραφισμένος και στο δικό της πρόσωπο.

— Έπειτα; ρώτησε ο Χαρίτων γελαστός. Έπειτα, μάνα...

— Είδα την Φώκεια έρημη, σου λέω.

— Καλά, είδες τη Φώκεια έρη-μη. Έπειτα, σε ρωτώ.

— Θέλεις κι' έπειτα; Δε σε σφάνει αυτό; Γιατί να δω αυτή την έρημιά στον τόπο μας;

— Θα μόνον οι Πέρες και θα την έρημώσουν, φώναξε ο Τι-μόθεος προσπαθώντας να το ρίξει στο άστειο.

Ο 'Ερμότιμος όμως κούνησε θλιμμένος το κεφάλι του.

— 'Αν μάς το έχουν γοιμμένο οι θεοί να μόνον έδω μέσα οι Πέρες, σίγουρα θα βγύ άληθινό τ' όνειρο της Νικάνδρας. 'Η έρη-μιά θ' άλλοιη στον τόπο μας.

— Καλέ τί καθόσαστε και λέ-τε; φώναξε ο Μεγακλής σοβαρά. Νά σάς άκούγε κανείς, θά νόμι-ζε πως μιλάει κάποιος στο λιμάνι μας τα περσιικά πλοία.

— Έσείς μάς φοβίστατε, είπε με πείσμα η Νικάνδρα.

Ήταν μια γυναίκα άδύνατη, χλωμή, άσθηρη. Μέσα σ' όλη την οικογένεια, ήταν ο μόνος άνθρω-πος που γέλοσε δύσκολα. Τα

Επίκαιροι διόχοι

ΡΕΤΑΛΙΑ

Τών εκπώσεων οι μέρες τελειώσανε προσφάτως κι' απ' τις πρόσες οι μωδίστρες τρελλαθήκανε εσγάτως προσπαθώντας να βολέψουν τα ποικίλα τόσα γούστα, για να βγάλουν όπως πρέπει και τη μπλούζα και τη φούστα.

★

Βάζουν κάτω τη μεζούρα και τα σύνεργα εν γένει να καθώς απ' το ρεταλί, όλο κάτι τι δεν βγαίνει, μεγαλώνουν οι πατάρες με των ρεταλιών τα γάλια και οι σύνεργοι πληρώνουν κι' έχουν γίνει πιά... ρεταλία.

ΜΕΛΕΤΕΜΑΚΙΑ

Μελετήμακια έχουν ένοκήψει εις το άστν το κλεινόν, που είναι ως γνωστόν του Αδούστου άπαράδατος κανών! Μελετήμακια εις τας 'Αθήνας, που αν σ' εκείνα ένδιατοίρησε διαπιστώνεις πως προβαίνουν και αυτά σ' άποκαλύψεις!

★

Στη Σταδίου, στα Χαντεία και στην Πανεπιστημίου, άκαθέκτως έπελαύνει ο άηρ του... μελετηίου. Μελετηίου άποκαλύψεις άπό 'Ομήρου ως Διόδου, που έχουν πάρει στον άγώνα, την μορφή του...άνευδότη!

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ

Στο ποδόσφαιρο άρχίζει μια καινούργια πιά σαιζόν και έσνα θα ζωντανέψουν οι κερσιδες των γηπέδων, πάντα εν μέσσω σφαιραμάτων, φωνασκίου και καρπαζών, νεαρών, μικρών, μεγάλων, ου μην δε και παλιουπαίδων!

★

Σέντερ-φνρ ξανά θα δούμε ο καθείς, εκών ή άκων, θα χαρούμε κι' εκτινάξεις νέων τεματοφυλακών, και θα κάνουμε και τούμπες στην εξέδρα μας εν τέλει γκολ θαν βλέπουμε να βράζει η ποδάρ του Τουμπέλη!

ΔΙΑΚΟΠΕΣ... ΤΕΛΟΣ

Όπου νάνα επί τελους, τέλος πιά στις διακοπές που μάς φλόμωσαν στα τόσα καλοκαιριά πές, πές. 'Απ' τις έξοχες γυρίζει ο κοσμάκης όπου νάνα και τα νέα βάσανα του όπωσδήποτε άρχινάνε.

★

Άπό τα νησιά επιστρέφουν συντροφίες ώσαν το σμάρι κι' αν τυχόν και τους ρωτήσεις, αν χορτάσανε το ψάρι, σ' άπαντούν άπεριφράστως και συνήθως παγερά: «Στα νησιά, δεν ζή το ψάρι... μα μονάχα στον...Πειραιά».

ΝΕΟΣ ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ

Νέον άνένδοτο άρχίζει ο καταλευκος ο γέροντας εις το πείσμα των γνώτων του πρσων φίλων καιπαλλέρων. Νέον άνένδοτο άρχίζει, τα χωριά θα πάρη μάλα να χαρή ή Δημοκρατία, που την κλείσανε στη γυάλα!

★

Νέον άνένδοτο άρχίζει, έχει συννηθεί πιά στους άνένδοτους άγώνες επί τόσα πόρα χρόνια κι' έτσι, να κι' ή παροιμία που έχει τόσο ανθρώπι-α: «Τα βουνά, έσυνήθισαν από μπορείς κι' από χιονιά».

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ηλεκτρονική έδωθε μοναχική, φίλε κοσμάκη εις το 'Ωδειον του 'Ερωδου, του συνθέτου μας Σενάκη. 'Ητο θαύμα και άς έχη κάπως παρεξηγηθή και έδωσε ο κοσμάκης να... ηλεκτροσυγκινηθή.

★

Άκουγες βιολιά κι' άκούριτα μελωδιών έπουραίων που κατηχογόντο στη γή μας, μέσω των... ηλεκτρονίων και στο ηλεκτρορεαταίλ μας με αυτήν την ευκαιρία ή ΔΕΗ μας ύπεσκέχη στον Σενάκη και των... Τρία!

ΠΕΡΙ ΥΦΟΥΣ

Κάποιος κοντός 'Ιάπωνας είχε σφοδρό μεράκι και ζήτησε μηχανή να... ύφωθή λιγάκι να ραίνεται πως τ' άτιμο το έν λόγω ύφωστήρι- του φέρονθε άπάνθρωπα στο σχετικό κατήτοι.

★

Κάτι δεν δούλεψε καλά, κάτι παροτρύθηκε κι' ο δυστυχής 'Ιάπωνας που έγκρίσας δεν άνθίστηκε, αντί από το μπόι του κάπως να αναγής, το πράγμα παρατράβηξε και έφτασε στα ύψη!

X. K.

παιδιά της τη συλλογίζονταν πολύ περισσότερο παρά τον κοινό-δολο Τιμόθεο.

— Έσείς μάς φοβίστατε, ξανά-πε. Εγώ δεν τα πιστεύω, αυτά. Οι Πέρες έχουν τόσα άλλα μέρη να κιντίζονται, τόσους θησαυρούς να κινηγήσουν, που δεν θα θοβούνε από τούτα τα μέρη.

— Σωστά, έκανε είσωνικά ο Τιμόθεος, κι' η συζήτηση σταμάτη-σε.

Πάντως, έκεινο το βράδυ όλοι κοιμήθηκαν με κάποιο φόβο στην καρδιά. Πιο πολύ απ' όλους η 'Ασπασία. 'Η είδρη πως περσιικά πλοία ήταν έτοιμα να ξεκινησουν για κάποιον, την είχε άναστατώσει. Δε μπορούσε ούτε ή ίδια να το έ-ξηγήσει στον έαυτό της. Άντρα κανένα στην οικογένειά της, δεν είχε, που να πήγαινε στον πόλεμο, αν γινόταν. 'Ο πατέρας της, τό-σο άδύνατος, δεν ήταν σε θέση βέβαια να πολεμήσει. Αιτή, ένα κοριτσάκι, δεν είχε τίποτε να φο-βηθή. Έκτος πιά αν έμπαιναν οι Πέρες μέσα, όποτε...

Μά, όχι δεν φοβόταν αυτό το συγκεκριμένο πράγμα. Κάτι άόρι-στο της άναστάτωσης την ψήλη. 'Όταν άκουσε να μιλάνε για περ-σιικά πλοία, ή καρδιά της φτερού-γισε μέσα της, λές κι' η είδρη ά-φορούσε αυτήν, μονάχα αυτήν.

Άρρησε να κοιμηθή ή κοπε-λίτσα. 'Η αυγή όμως βοήζε την πολιτεία, ήρεμη, όμορφη σαν πάν-τα.

ΣΚΥΜΜΕΝΗ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Μοσχοβολούσαν οι τριανταφυ-λιές στους κήπους, μοσχοβολούσε ή θάλασσα στο γλυκό της ύπτη-μα, μοσχοβολούσε ο γαλανός αέ-ρας κι' οι καταποράσανες κληματα-ριές. Μοσχοβολούσαν και τα όλό-χρομα μαλλιά της 'Ασπασίας, κα-θώς έγενε στον άργαλιό της.

Δεν είχε σπλάδες να διατάξει, αιτή. Μονάχη της έπιπνύσε με τα χωράτια, συγκοίσε το ατμοχ-λό νοικοκυριό της, και καθόταν στον άργαλιό. Έτσι την έβρισσε το μεσοήμε, έτσι το σούφροτο.

Όταν πιά οι άχτίδες του ήλιου έμπαιναν λοξές στο δωμάτιο, και κοινοίταν να σβήσουν, τότε σηκω-νόταν ή κοπελίτσα. Τέντωνε τα μέλη της να ξεμουδιάσουν, και πήγαινε στα μικρά της κηπάκι ν' άνασάν την ενδοιαστό αέρα. Πό-τις τις τριανταφυλλιές, κίτταζε την κληματαριά της, τις λίγες κότες της. Αιτή ήταν ή άναγνή της. Συνήθως έφωδαν ή Νικό και της έκανε συντροφιά αιτή την ώρα, ή την καθόσε στο σπι-τί της, άπέναντί, ή πήγαιναν και-μιά βολίτσα, χειροπαμένες.

Άλλοτε πάλι έφωδαν καιμιά άλλη γεϊτόνισσα να καθήση λίγο μαζί της. Έτσι, άπόψε ήλθε ή Λενκιτση, μια πλούσια γυναίκα, που καθόταν λίγο πιο πρσα, και της είχε παραγγείλει ένα άκριβο ύφαντό.

Μπήκε μέσα βιαστική.

— 'Ασπασία!

— Χαίρε, Λενκιτση. Έτοιμο το ύφαντό σου. Δε σήκωσα κερά-λι σήμερα όλη την ημέρα, και το τέλειόσα.

— 'Η Λενκιτση έξέτασε με προ-σοχή το ύφανμα.

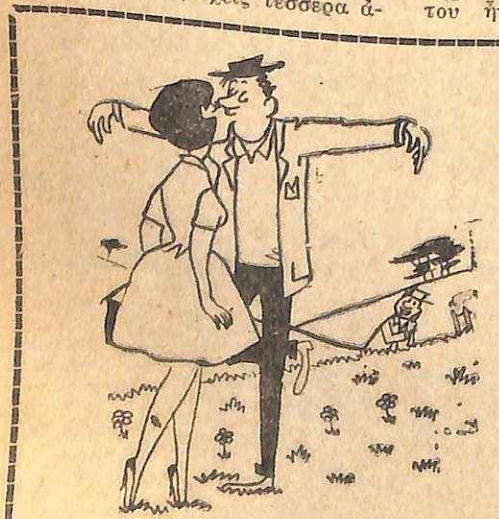
— Θαυμάσιο, είπε ευχαριστη-μένη. Πιο άξια χέρια δεν ύπαρ-χουν στην Φώκεια όλόκληρη, το λέω και το ξαναλέω.

— 'Η καλωσύνη σου είναι με-γάλη, Λενκιτση.

— 'Η γυναίκα διάλωσε το ύφαν-τό, κι' άναστρέναξε:

— 'Αχ, άστα, Μιλτώ μου. Αι-τά δεν είναι τίποτε. Άκούσες τά νέα;

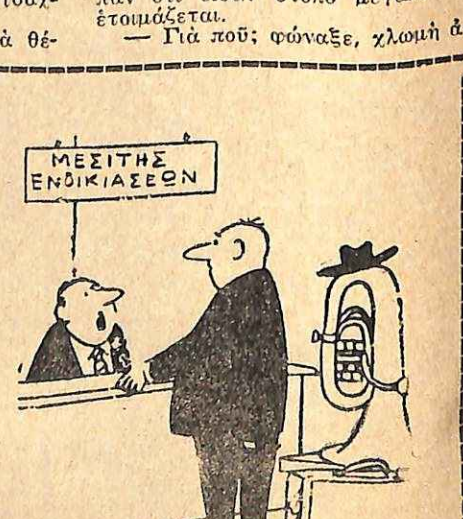
— Ποιά νέα; ρώτησε ή κοπέλλα κι' ή καρδιά της άπτεσάνε.

— Σε βλέπω, Μαρίνα... Κρύφτη- κες πίσω από το σκιάχτρο!...

— Πέτρο!... Μούπες το σενάκι και κουκού- λωσε τον ταχυδρόμο!...

— Δεν ξέρεις λοιπόν; Στόλος περσιζός, κενό, ετοιμάζεται.

— Για μάς; — Έτσι λένε. Κανένας δεν είναι βέβαιος. Αλλά, όλοι το ψιθυρίζουν. Κι' είναι η χαρά μου μαρμαίμενη, Ασπασία. Τι να το κάνω το όραίο όφρανο; Αν γίνω πόλεμος; Για ποιόν θα το φορέσω; Ό αντράς μου θα πολέμησε, δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει.

— Τα γονατά μου λύνονται μονάχα σ' αυτή τη σκέψη. Είπε σιγά η Ασπασία.

— Άχ, άχ! Τι θα γίνουμε; Ό πατέρας σου τί λέει;

— Σάμωρε βγαίνει πάρα έξω, για να ξέρει;

— Έμένα ό άντρας μου είναι τρομακτικότερος σήμερα. Δεν ξέρω γιατί φοβάμαι τόσο πολύ. Σ' αφήνω, Μιλτιάδ. Πάω να μαζευτώ στο σπίτι μου. Δεν ξέρω, γιατί φοβάμαι τόσο άπνοια. Κι' όλος ό κόσμος είναι φοβισμένος. Δέ βλέπεις γυναίκα στο δρόμο. Πού και πού κοιμά σκιά, βασιτική, φοβισμένη κι' αυτή.

— Έφυγε η Λευκή, κι' η Ασπασία, έμεινε άκίνητη στη θέση της. Λέει και κάποιος άόρατος κίνδυνος την είχε ριχώσει στη γη.

— Έτσι ήλθε και την είδε σε λίγο ό πατέρας της.

— Είμαι χλωμή, κόρη μου, της είπε στοργικά. Τι έχεις;

— Άχ, πατέρα! Δεν άκουσες τίποτε νεότερο;

— Κάθισε ό άσθενικός άντρας σ' ένα σκαμνί.

— Μη προσέχεις σ' όλες τις διαδόσεις, είπε. Έμένα άλλα με στενοχωρούν. Νά, άπνοια έτρεχα να βρω λίγο λάδι. Κανένας δε θέλει να μου δώσει χωρίς πληρωμή.

— Έχω λίγα χρήματα, πατέρα.

— Όχι, παιδί μου. Κράτησέ τα. Προέτι να νοιώσεις κι' εσύ κάποια χωρά από την εργασία σου. Ν' αγοράσεις κάτι δικό σου.

— Έπιασε η Ασπασία στοργικά το χέρι του πατέρα της.

— Τό ξέρεις πως η κόρη μου χαρά είναι όταν μπορώ να σε βοηθήσω και να μη σε βλέπω δυστυχισμένο.

— Παιδί μου! Γιατί να μην είσαι μια ευτυχισμένη κοπέλα κι' εσύ;

— Θα γίνω ευτυχισμένη, είπε κι' ένα γλυκό χαμόγελο η Ασπασία. Στο λέω, πατέρα. Θα γίνω ευτυχισμένη. Αλλά θα περάσουν χρόνια. Βλέπεις αυτό τον άρχοντα; Με τη δουλειά μου θα γίνω ευτυχισμένη.

— Κόνησε ό Έρμότιμος θλιμμένα το κεφάλι.

— Τι να σου κάνουν τα δύο σου τα γονατά, Ασπασία;

— Νά, πατέρα. Ήλθε άπόψε η Λευκή. Τό όφρανο πού της έβαλα, της άρεσε πολύ. Άφριο θά μου στείλη πολλά χρήματα. Και θά πάρουμε λάδι. Άπνοια ξοχαζόμαστε, άς τά φάμε σιγά, δεν πειράζει. Θα κοιμηθούμε πιο έλαφρά.

— Έφαγαν τό λιτό τους δείπνο. Έπειτα, σε μία στιγμή, πέταξε ό Έρμότιμος.

— Άπνοια περπατήσαμε κάμποση ώρα με τον Τιμόθεο.

— Κότταζε την κόρη του καλά, κι' έξοικολογήθηκε.

— Μούλεγε πολλά καλά για σένα, κόρη μου.

— Η Ασπασία έγινε με μιάς καταιγιστική.

— Ακούμπησε τό χέρι του στον ώμο της ό πατέρας της.

— Παιδί μου, μη κοινωνίζεις. Τό ξέρουν όλοι πως κοπέλα σαν εμένα δεν ήπαίρει στον κόσμο.

— Είμαι τόσο φτωχιά! Ψιθύρισε η Ασπασία, με χαμηλωμένα μάτια.

— Είμαι δολόκληρος θησαυρός, παιδί μου, και τό καταλαβαίνουν. Πές μου, μήπως μου έλευθερα. Μου φαίνεται πως θέλουν να σε δώσουν κόρη του Χαρίτωνα. Αν μου κάνουν αυτή την πρόταση, τί ν' άποκριθώ;

— Ω, πατέρα!... τραύισε η Ασπασία σαστισμένη.

— Έλα κόρη μου, μη φέρεσαι σά μικρό κοριτσάκι. Ανατοράφνες στην όρφάνια και ποτέ δεν σκέφτηκα να σου επιβάλω την γνώμη μου σε τίποτε. Ούτε και βροθήκα στην άνάγκη να στην επιβάλω, έπειδή φρόνησε λογικά. Πές μου τώρα λοιπόν έλευθερα, τί σκέπτεσαι για τό Χαρίτωνα; Νομίζεις πως θά μπορούσε να ξήσης κοντά του ευτυχισμένη;

— Σήκωσε η κοπέλα τα γαλανά της μάτια δόλωφωτα στον πατέρα της.

— Πατέρα, είπε γλυκά, σ' ευχαριστώ πού με ρωτάς. Δικαίωμα σου είναι να με δώσεις σ' όποιον άντρα θέλεις.

— Όχι, παιδί μου, θέλω να γίνης ευτυχισμένη.

— Έσύ τί λές για τό Χαρίτωνα λοιπόν, πατέρα;

— Καλά, έκανε ό Έρμότιμος χτυπώντας τη κόρη του στον ώμο στοργικά. Κοιμήσου ήσυχη τώρα, κι' εγώ αύριο θά κάνω μια θυσία στους θεούς για την ευτυχία σου.

ΜΙΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Κοιμήθηκε η Ασπασία όπως κάθε βράδυ, άέμεος, τακτισμένη από την κόρη της όλης της ημέρας. Δεν άφινε τό μυαλό της να σταματήσει στο Χαρίτωνα. Δεν ήθελε να πιστέψει πως τον αγαπάει, έπειδή φοβόταν μήπως μ' όλα αυτά, δεν της ζητήσει να γίνη γυναίκα του, μήπως διατάξη την τελευταία στιγμή, και τότε η άπογοήτευσί της θά ήταν μεγάλη.

Αναθεωρούσε στη σκληρή όρφάνια, είχε συνήθει να βλέπει τό πούγνυα θετικά κι' ήσυχαιμα. Η άπάντησή πού είχε δώσει στον πατέρα της, ήταν ειλικρινής: "Αν γινόταν άντρας της ό Χαρίτων, θά τον άναπαύσει μ' όλη της την ψυχή. Στο μεταξύ όμως συντασσόταν τα αισθήματά της.

Κοιμήθηκε βαρεία, χωρίς όνειρα.

Από τό παρόν τεύχος του, στη σελ. 19, ό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» άρχίζει ή δημοσίευση ενός άριστοεργατικού ιστορικού μυθιστορήματος της δημοφιλούς συγγραφέως

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ:

ΑΣΠΑΣΙΑ Η ΦΩΚΑΪΣ

Μέσα στις πιο τρικυμιώμενες σελίδες της Ιστορίας, οι «Χρυσόφοροι Πέρσες» δεν άνείρευτσαν μονάχα την κοσμοκρατορία, αλλά φιλοδόκησαν να συγκεντρώσουν στα άνακτορα των βασιλέων τους τις πιο φημισμένες καλλονές της εποχής τους. Άνόμεοι στις γυναίκες πού έλαμψαν στην παραμυθένια περσική αλή, άστρο λαμπρό είναι η Έλληνίδα Μιλτιάδ, πού τόσο την αγάπησε και την έθαύμασε ό Κύρος, ώστε της έδωσε τό όνομα Ασπασία. Σάν ταπεινή παλλακίδα, μπήκε στο άνάκτορο, για να γίνη με την όμορφιά της και με την έξυπνάδα της, ή πραγματική βασίλισσα. Γύρω της έξορτσαν πρωτόγονα πάθη, άδυσσάλεες έχθρες, σκοτεινές συνωμοσίες. Η Ασπασία δόξατηκε πολύ, αλλά και πόνεσε άφάνταστα και ήπια από τό πιο γλυκό, αλλά και από τό πιο πικρό ποτήρι της ζωής. Είναι τό μυθιστόρημα της γυναίκας, πού κράτησε στα χέρια της, με την γοητεία της, τη ζωή του Κύρου, του Άταξέωδη και του Δαρείου. Ό έρως έκπνυσε στο δίπλα της, με όλη τη φλόγα της μαγεμένης Άνατολής. Μέσα σ' ένα περιβάλλον άφάνταστου πλούτου, ή μορφή της Ασπασίας της Φωκαΐδος περνάει σαν μαγευτικό αληθινό παραμύθι.

— Έπιασε ό Έρμότιμος τό σιγόνι του.

— Κι' εγώ δεν ξέρω, παιδί μου. Τράχουν τα ίπια και τα κατά. Αυτή οι οικογένεια είναι άνοητότατα, και άγαθή. Έχουν όμως όλοι τους ένα έλάττωμα, πού δε μ' άρέσει καθόλου. Είναι επιπόλαιοι, δε σκέπτονται ποτέ σοβαρά.

— Κι' ό Χαρίτων; ούτως ή καλλιέπια.

— Γιατί θά διαφέρη από τους άλλους αυτός;

— Κατέβασε η Ασπασία τό κεφάλι.

— Όπως θέλεις, πατέρα...

— Η φωνή της αντιλάλουμε γαμάτη λύπη.

— Χαμογέλασε ό Έρμότιμος:

— Μη λυπάσαι. Δέ θέλω να πω ότι δε θά σε δώσω. Μά δε μου λές καθαρά: Τόν αγαπάς τον Χαρίτωνα;

— Τα γαλανά μάτια της μικρής σηκώθηκαν άγία.

— Πατέρα, άποκριθήσε, ποτέ δε θά τολμούσα να χαρίσω την καρδιά μου σ' ένα άντρα, πού δε θά μου τόν έδινε εσύ για σέβυγο.

— Άν όμως γίνω γυναίκα του Χαρίτωνα, θά τον αγαπήσω.

Τό πρωί, μόλις έξύπνησε, αισθάνθηκε σαν κάποιο βάρος στο μάγουλο. Άγγιξε με τό χέρι της έκείνο τό μέρος, και τρούιαξε. Τό μάγουλό της ήταν πρησιμένο πολύ.

Πετάχτηκε από τό κρεβάτι της, άπασε τον καθρέφτη της. Φόιξη! Τό πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο. Τό μάγουλό της ήταν μελανό και πρησιμένο.

— Πατέρα! φώναξε με φόβο. Πατέρα... Κύττα έδο.

— Τι έπαθες, παιδί μου; Έκανε άνήσυχος ό Έρμότιμος.

— Κύτταζε πως έγινα.

— Τι είναι αυτό;

— Δέ μπορώ να βλέπω τον έαυτό μου στον καθρέφτη έτσι. Τι να κάνω, πατέρα;

— Μη φοβάσαι, παιδί μου. Θά περάσει. Όπως ήλθε γρήγορα τό κακό, θά περάσει. Νά φωνάξουμε τη Θετταλή, πού έφέρει έξορκια και γιατρούς, να μας πη τί να κάνουμε.

Φών-ξαν τη Θετταλή κι' αυτή άνοισε τα γιατροσόφια της. Μαζεύτηκαν κι' άλλες γειτόνισσες, και κάθε μια έλεγε τό δικό της. Πέρασαν όμως κάμποσες μέρες, πού τό κορίτσι γινόταν όλο και χειρότερο, και πονούσε.

Τότε την πήγε στο γιατρό ό Έρμότιμος την κόρη του. Αυτός την εξέτασε προσεχτικά.

— Δεν είναι φανερό ή αίτια αυτού του πρησιματος, είπε. Δέ μ' άρέσει αυτή ή κατάσταση.

Και σούφρωσε τα φρύδια του. Της έδωσε πάντως μερικά γιατρούς.

Μετά τρεις ημέρες, ή Ασπασία ήταν τόσο παραμορφωμένη, πού δεν ήθελε να δεχθί στο σπίτι της ούτε την πιο έπιστήθια φίλη της, τη Νιζώ.

Έμεινε όλη την ημέρα με τό κεφάλι σκυμμένο κι' έκλαιγε. Κι' ό πατέρας της, όσο την έβλεπε σ' αυτή την κατάσταση, άπελαιόταν.

— Θα περάσει, της έλεγε για να την παρηγορήσει.

Αυτή όμως, με δάκρυα στα μάτια, άποκρινόταν:

— Μια ευτυχία μου είχαν δώσει οι θεοί. Νά είμαι κάπως όμορφα, να ευχαριστιέμαι ή ίδια όταν κίτταζα τό πρόσωπό μου στον καθρέφτη, και να μην είμαι άποχρηστική στους άλλους. Μου την πήραν κι' αυτήν. Τώρα είμαι πια ή πιο δυστυχισμένη κοπέλα του κόσμου.

— Άχ, βογγούσε ό Έρμότιμος, οι θεοί μας έλασαν άλήθεια για δυστυχία, παιδί μου. Φαντάσου να σου συμβή αυτό, τώρα άκριβώς πού περιμένα πως θά μούκανε λόγο ό Τιμόθεος για σένα!

— Ένα άναφυλλτό του άποκρίθηκε.

— Κάθε μέρα με ρωτάει για σένα, είπε ό πατέρας με άπελασία. Έγώ δεν ξέρω πια τί να του άπαντήσω. Του λέω πως πια καλύτερα, για να πω τον καλό λόγο, Κι' ή Νιζώ θέλει να σε δει, κι' όλο υποπεύονται τα χειρότερα όσο δε θέλεις να τη δεχτής.

— Πατέρα, καλύτερα να πεθάνω, βόγγυε ή δύστηνη η Ασπασία. Έτσι πού κατάντησα, τί τη θέλω τη ζωή; Φτωχιά, όρφανή, και τόσο άσχημη! Καλύτερα να πεθάνω.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Την άλλη μέρα, την έξαυτηνέ ό πατέρας της στο γιατρό.

— Άκούσε, καλέ μου Έρμότιμε, είπε αυτός. Μου φαίνεται πως καταλαβαίνω σημάει κι' έχει ή κόρη σου. Ξέρω τό γιατρού. Άλλά είναι ακριβό. Θά μου δώσει τρεις στατήρες για να σ' φτιάξω.

— Ό δύστυχος Έρμότιμος τόν κούταζε με τρόμο:

— Τρεις στατήρες; Μά με τό ποσό αυτό τό ένα χρόνο έγώ.

— Πιο φθηνά δεν γίνεται. Κοστίζει πολύ.

— Σε ίκετεύω, γιατρέ...

— Τα μάτια της κοπέλλας ίκέτευαν, πού πολύ κι' από τα λόγια του πατέρα.

— Ό γιατρός όμως έμεινε άνένδοτος.

— Δεν είναι δυνατόν να γίνη άλλοις.

— Μά λήθουσα μου, είμαστε φτωχοί!

— Κι' εγώ τί είμαι, πλούσιος; Φτωχός είμαι κι' εγώ. Δέ μπορώ να πληρώσω από την τσέπη μου τό αήμονα.

Μάταια ίκετένε ό Έρμότιμος, μάταια έκλαιγε η Ασπασία.

— Πηγαίνετε, τούς είπε επί τέλους ό γιατρός. Με τό κλάμα του δεν γιατρέψεται τίποτε. Χρειάζονται γούμιατα.

Γούμιατα άπελπισμένοι οι φτωχοί στο σπίτι τους, κι' η Ασπασία έπεσε να κοιμηθί χωρίς να βάλι μπανάκι στο στόμα της, τόσο ήταν αλμυμένα.

— Άσπ με να πεθάνω, είπες στον πατέρα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΔΙΑΠΟΜΠΕΥΣΙ ΤΗΣ ΒΑΚΧΙΔΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

πώ με πάθος τόν Ξενοκράτη πού με περιφρονεί, έπειδή αγαπάει λένε την άσχημομύρα 'Ιφιάνασσα. Ζητώ λοιπόν από σένα να μου υποδείξεις τον τρόπο να κατανικήσω τους διαταγμούς του και να τον υποτάξω στην έρωτική μαγιστρία μου. Είναι κι' αυτές άντρες και όσο νανε θα μαγεύη από την όμορφιά μου και θα λυγίσουν στις έρωτικές παρανοήσεις μου. Τού προσφέρω την ήδονή και τόν έρωτα, την αληθινή άγάπη και τό μυστήριο. Τόσο πολύ τόν μαγέψω ή χλωμή κι' άποστεωμένη 'Ιφιάνασσα.

— Ό Γρυλλάνος έβρισε με άμνηχανία την φαλάκρα του, βάθισε δυό-τρεις τριχές από τα πυκνά γκριζοκάστανα γένειά του, συλλογιστική.

— Κατά την γνώμη μου, είπε σε κάμποση ώρα, για να παγιδεύεις ή να φέρης στα νερά σου τόν ασπρη και ηνθάλο φιλόσοφο, πρέπει να χρησιμοποιήσης ένα περίεργο τέχνασμα. Θά ντυθής με τό πιο φαντασμαγορικό αίθέριο φόρεμά σου, θά μουσκέψης τό έξαίσιο κορμί σου με τα πιο ακριβά άρώματα και θά κτυπήσης, περασμένη νύχτα, την πόρτα του Ροδίου σοφού, πού καθέται καθώς έφύσε στην όδον Άλω-πεκής, άναμιαλίστα μένη και τρομαγμένη. Φυσικά, θά σου άνοιξη. Θά πέσης στα πόδια του με άναφυλλτά και θά μπάλικα δάκρυα. «Σώσε με, σώσε με, άφέντη, θά λές και θά τον ίκετεύω. Με κυνηγούνε και με βιάσυνε. Κι' έφανε τα κορμιάτα μου. Είμαι ασηλτρίδα, δεν τό άρνούμαι. Άυτόσο σκαίνονται την βία, καταδικάζω την άπειλή, ζητώ δικαιοσύνη, προστασία, έλεος». Από εκεί και πέρα, Βακχίδα, είναι δική σου δουλειά. Θ' άπομεινέται μόνις στο πενήνρο δαμπίο με τό μοναδικό κρεβάτι τό σοφού. Θά ζητήσης να κοιμηθής εκεί μέχρι τό πρωί, για να άποφύγης τόν κίνδυνο. Θά έπιστρατεύσης την όμορφιά σου, την γαλασία σου την γυναικα σου. Είμαι βέβαιος πώς ό Ξενοκράτης θά λαχτήρησέ το σπέρμα σου, την μεθυστική όμορφιά σου. Γιατί αν τυχόν σε άρνήση, τότε δε θά είναι από ανθρώπινη σάρκα... Θά είναι πέτρα ή μαρμάρω.

Η Βακχίδα άναγάλισσε με την σμυδούλη τού όπικρή. Τόν φιλάωρησε με τριάντα άσπμένα μονοδράκμα.

— Άν νικήσω, Γρυλλάν, τού είπε, θά σου δώσω τό μεγαλύτερο ρεγάλο πού δόθηκε ποτέ σε ήθοιο ή καλλιτέχνη.

— Άηλαδή; φθύρισε αυτός, κούτάζοντας με άνυπομονησία την Βακχίδα.

— Θα σε φιλοδώρησω με διακόσια άσπμένα μονοδράκμα, είπε κοφτά και κατηγορηματικά ή γυναίκα.

Σε δύο μέρες, ή Βακχίδα είσοπολψε τόν Έρμιππο με πάρη τους φίλους του και να περιμένουν νύχτα βαθεία στο σκοτάδι, στην όδον Άλω-πεκής. Ο άρχις τό σκληρό κι' άνελέπτο παιχνίδι για τό έπαθλο τών είκοσι ταλάντων ή την άτιμωτική διαπίμπευση στην Άγορά τών Άντων.

Η Βακχίδα, λουσμένη κι' άρωματισμένη, με περβεμένα μαλλιά και ταλακακωμένο λυγισμό, βρόντησε την πόρτα τού Ξενοκράτη, περσάμενα μεσάνυχτα.

— Ό φιλόσοφος, πού διάβαζε στο φως τού πηλινού λύχνου, άνοιξε.

— Ρώτησε άνήσυχος, προσπαθώντας να ξεχωρίση στο σκοτάδι την σιλουέτα τού θνητώτους:

— Ποιός είναι; Τι θέλεις τέτοια ώρα; Μήπως συμβαίνει τίποτε κάτω στην πόλη; Κάθεσαι τόσο μακριά.

Η Βακχίδα, με όπικρητική άγνώνια και πρόμο, άγκάλιασε τα πόδια του και έξέπρεσε σε δακρυπομένους λυγμούς, πού ραγίζανε πέτρα.

— Σώσε με, σώσε με, άφέντη, τόν παρακαλούσε. Με κυνηγούνε και με βιάσυνε. Βουκνίζω, θά με ληστέψουνε, θά με πάρουνε σκιάσα, θά με πωλήσουν στο σκλαβοπάζαρο της Μήλου.

— Ό φιλόσοφος συγκινημένος την

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΥΔΡΑ, ΣΠΕΤΣΕΣ

Ό τυχοδιωκτικός τουρισμός και ή παλιά κοσμική πασαδοσι.

ΟΙ ΙΤΑΛΙΔΕΣ ΣΤΑΡ ΓΥΝΩΝΟΝΤΑΙ

Υπάρχει δυό είδων γυνών.

Ο ΝΤΕ ΓΚΙΛΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ

Άποφασιστικές ζυμώσεις για την έκλογή του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

ΑΣΠΑΣΙΑ, Η ΦΩΚΑΪΣ

Ένα άριστοεργατικό ιστορικό μυθιστόρημα τών άρχαίων έλληνικών χρόνων, της ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ.

Η ΜΟΛΛΥ

Ένας σταθμός στο τραγούδι.

ΝΙΚΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ό υπ' αριθμόν 1 ζέν πρεμιέ τού κινηματογράφου.

ΕΞΕΣΦΑΛΙΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΑΣ

Με την τόνωση τού σώματος.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Η ΛΕΥΧΑΙΜΙΑ ΜΕ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟ

Τα πρώτα έπιτυχή πειράματα σε ποντικούς.

ΕΠΩΦΕΛΗΝΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟ

Για μία καινούργια κούρα όμορφιάς.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Γαρνιρίσματα με βελονάκι για βραδιά φορέματα

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Πρωτότυπο και συναρπαστικό μυθιστόρημα, γεμάτο περιπέτεια και μυστήριο, τού ΑΡΝΟΛΤ Α'ΙΡΙΣ.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

Η σωστή ήλικία τού γάμου

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΣΑΣ

Πικάντικα και πρωτότυπα πιάτα της έποχής.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η φθινοπωρινή ύδα.— Παριζιάνικα μαντά.— Τα μαντά του Καρταγιό της τελευταίας μόδας.— Μοντά του Καρταγιό.— Μοντέρνα σύνολα.— Η «άμπιγιέ» κοπελιτίσας.— Ντεκολτέ για κάθε σιλουέτα.— Ιταλιάνικα.— Η «δριμνη γυναίκα» τού Μπαλμαίν.— Ό Λαρός και ή μόδα κ.ά.

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΑΡΚΑΔΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Τό κατάλληλο ντύσιμο για την έποχή.

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΑΠΕΙΣΙΑΣ

Η έξακολογητική και ή σποραδική.

άνασήκωσε με τρυφερότητα και πατρική στοργή, την όδήγησε στο δωμάτιό της μελέτης της.

Την κούταξε μια στιγμή προσεκτικά σ' άμυδρο φως τού λύχνου και είπες:

— Μου φαίνεται πως κάπου σ' έγω ίδη, κορίτσι μου... μ' στ' αλήθεια δεν θυμόμαι. Είσαι ντόπια; Είσαι ξένη;

— Είμαι μια ταπεινή ασηλτρίδα, άφέντη, τού έξήγησε. Δεν μπορεί έσύ, ένας τόσο μεγάλος άνδρας, πού να με ξέρης.

— Ό Ξενοκράτης χαμογέλασε με άγγεληκή αγάδη.

— Πιστών να είναι έτσι, είπε. Άυτόσο το θέμα είναι ή άποψη της προστασία σου. Πρέπει να μείνης έδω, άυτόσο περάση ό κίνδυνος.

Η Βακχίδα βόσκησε τό Ράξμα της γύρω, σαν να ρωτούσε πού θά μείνη. Δεν έβλεπε πούθενά κρεβάτι.

— Ό Ξενοκράτης μάντεψε τον έρωτά της. Χοιμογέλασε πάλι και είπες:

— Σ' αυτό τό δωμάτιο διαδέξω και γράφο. Σ' έλα να έαπλώσης, και συνέλθης κόρη μου. Θ' άφισω μεσάνυχτα τό παραθύρο. Άπόψε φυσάει δροσούλα.

Η Βακχίδα κούταγε με λυπημένη άπορία γύρω της. Η βελούδινη τού σοφού ήταν φορτωμένη παπύρους. Στο τραπέζι ήταν άπομεινέτα κομμάτια παπύρων, κτηνισμένα χειρόγραφα, ένεπιγραφές πλάκες.

— Κι' εσύ, άφέντη, πού θά κοιμηθής; ρώτησε ή Βακχίδα.

— Στο μικρό ντε

...δρίου στην έορτή του Σταδίου,
ως ανέφεραν τὰ πράγματα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΣΙΡΙΚΟΣ
ΥΠΑΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ, ΕΙΠΕ :

«Ένας από τους ωραιότερους σπουδαστές του Συνεδρίου Ε.Π.Α. στην Ελλάδα, ήταν η Α.Χ. ηγήσασαν τα παιδιά μας να βοηθήσουν. Φέραμε μαζί μας την μέλη των νεανικών ελληνοαμερικανικών οργανώσεων «Υιοί του Περικλέους» και «Κόρα των Αθηνών». Έτσι και η τρίτη ελληνοαμερικανική γενιά έχει την ευκαιρία να

Οἱ Ἀχαιοί, συγκειρομένοι
μπροστά στο μνημεῖο τοῦ Ἀγνώ-
στου Στρατιώτου. Διακρίνεται
στό κέντρο ὁ Ὑλάτος πορσερός
χ. Τσιροκόι με τὸ μικρὸ γιό του,
ἀριστερά ὁ σεβασμιώτατος μη-
τροπολίτης Γερμανίας καὶ δευτε-
ρος δεξιά ὁ κύριος Κ. Ἀνδρέας, ὁ
νεοεκκληρεῖς Ὑλάτος Πορσερός.

**ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ
ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΤΗΣ Α.Χ.Ε.Π.Α.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ἐπίσημη ἑναρξίς τοῦ Συνεδρίου, ποῦ ἔγινε στίς 7 Αὐγούστου στὸ θέατρο τοῦ Λυκαβητοῦ, προλογίστηκε τὸ βράδυ τῆς προηγουμέ-

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

● Στις 7 μ.μ. της ίδιας ημέρας, έγινε, σύμφωνα με τον προγραμματισμό, η επίσημη έναρξη του 43ου Συνεδρίου της 'Αχέτα εις τὸ θέατρον Λυκαβητοῦ. Δυστυχῶς, ἀπὸ κακῶς ὑπολογισμοῦ τῶν ἀρμοδίων τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ τοῦ ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως, ποὺ εἶχαν ὀργανώσει αὐτὴ τὴν ἐκ-

δηλωσι, τὸ θέατρο Λυκαβηττοῦ ἀποδείχτηκε πολὺ μικρὸ γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὁμογενῶν, ποὺ ἀνέβηκαν στὸ Λυκαβηττὸ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἑναρξί τοῦ Συνεδρίου. Ἐνῶ τὸ θέατρο εἶναι χωρητικότη-
τος 3.000 θέσεων, ἔχαν δοθῇ
προσκλήσεις σὲ 5.000 άτομα. Κι

ὁμογενεῖς μας ἐνθουσιαστήσαντο, ἀπὸ
 τὴν ὑπέροχον ἀποψὶ τῆς Ἀθήνας,
 ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ ἀ-
 πὸ τῆ θαυμασία παράστασι τῆς
 τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους «Ἀν-
 τιγόνη», ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὴν «Ἀν-
 να Συνοδινοῦ καὶ τὸν συνεργάτες
 της, πρὸς τιμὴν τῶν συνδράων.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

νόταν και ξεχειλίσει κατὰ Ἑθνικὸ
 ἢ μουσικὴ παίδειν τὸ Ἑθνικὸ ἢ
 νόμο, ἔξω ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως ἢ προ-
 πτὰ στὸν Ἀγῶστον Στρατιωτικόν.
 Τότε οἱ ὁμογενεῖς μας, μεθ' ὧν
 τρέμενες καὶ μετὰ ματίαν θάλα ἀπὸ
 δάκρυα, ἀρχίζαν νὰ ψάλλουν ὅλοι
 τὸν ἐλληνικὸν Ἑθνικὸν ὕμνον· «Εἴ-
 ναι οὐ δαριώτερος Ἑθνικός ὕμνος
 τοῦ κόσμου», ἀκούσθησαν πολλοὶ
 νὰ λέει· «Ὅπως ἡ Ἑλλάς μας
 εἶναι ἡ πρὸ ὁμορφὴ πατρίδα τῆς
 γῆς». Κι' ἐδοῦσαν τὰ μαντήλια
 τοὺς γιὰ νὰ σκουτίσθουν κλεψτά
 νοσφὶ δάκρυα.

● Το μεσημέρι, το προεδρείο της ΑΧΕΠΑ, με επί κεφαλής τον ύπατο πρόεδρο κ. Τσιρίνα, παρα-

γε κανείς πώς, σ' αυτές τις στιγμές, ήθελαν να αποτυπώσουν βαθειά στις ψυχές τους τὸ μεγάλο ὄραμα τοῦ ἑλληνισμοῦ: τὴν Κύπρο ἐνωμένη μετ' τὴν Ἑλλάδα.

ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

● Το μεσημέρι της Δευτέρας, η διοίκηση της Έμπορικής Τραπεζής Ελλάδος παρέθεσε γεύμα στο ξενοδοχείο «Χίλτον», στους ά-
δυνατοι της πόλης.

❶ Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, ό έλληνικός τουρισμός ώργάνωσε στό περίπτερο του Δαφνίου «Έλληνική βραδυά» γιά τά μέλη της ΑΧΕΠΙΑ. Μόνο που εδώ τά πράγματα θαλασσοπονήθηκαν πάλι και θυμίσαν... Λυκαβητό.

Περισσότεροι από 7.000 'Αέ-
πανες πήσαν μέρος στην «Έλλη-
νική βραδυά», στο Δαφνί. "Αφθονα
προσφέρθηκαν τα ελληνικά κρασιά,
όλλα τα ελληνικά φαγητά μοιρά-
στηκαν χωρίς τάξη και με μεγά-

στηκαν χωρίς τάξι και με μεγα-
λη προχειρότητα, γιατί τὸ προσω-
πικὸ δὲν ἦταν ἀρκετό. Ἀκόμα και
γιὰ νὰ πάρουν ψωμί, οἱ ὁμογενεῖς
ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ περιμένουν
πολλὴ ὥρα νὰ σταμνηθῶν και νὰ

πολλή ώρα, να στριμωχθούν και να αλληλοσπαραχθούν. Έπίσης, λάφυρα ενός παρόμοιου ηρωικού αγώνα ήταν και τα... προπύνια. Έτσι, πολλοί όμογενείς προτίμησαν να τρώει με τα χέρια και μάλιστα καθισμένοι στα σκαλοπάτια, στα πεζούλια και στις πλαγιές, γιατί ούτε τα

Με ασυγκράτητο ένθουσιασμό έβλεπαν τις κοπέλλες με τις έλληνικές ένδυμασίες. Τις περικύκλωναν, ήθελαν να φωτογραφηθούν μαζί τους. Και ήταν αυτό μία από τις όμορφες νότες της βραδιάς.

Μπορούμε να πούμε πως οι ομαδικές εκδηλώσεις των ΑΧΕΠΑΝΣ, έκεινες δηλαδή που οι όμοιοις πήσαν μέρος κατά χιλιάδες, τελει-

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Την Παρασκευή 13 Αυγούστου τέλειωσαν οι εργασίες του Συνεδρίου και από την Κυριακή 15 Αυγούστου άρχισε το κωδ 15ημερη πρόγραμμα για τα παιδιά των Άγελων που θέλουν να γνωρίσουν την Ελλάδα. Το πρόγραμμα αυτό, που οργανώθηκε από το Βασιλικό Ίδρυμα, άρχισε με επίσημη τελετή στη σχολή Αναβρυτών και συνεχίστηκε με εκδρομές στο Σαούνι, στο Μαραθώνα, στη Κρήνη, στις Μυκίνες στους Δελφούς, στη Θεσσαλονίκη, στην Έδεσσα, στη Νάυαα κ.π. Έχουν πάρει μέρος σ' αυτό περισσότερα από 100 παιδιά, αφού κατέβαλε το κόστος 50 δολάρια για δικαίωμα συμμετοχής.

ΚΙΜΩΝ ΔΟΥΚΑΣ
ΝΕΟΣ ΥΠΑΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο κ. Κίμων Δούκας έφτασε στην Αμερική (στη Ν. Υόρκη) το 1922, ύστερα από την τραγωδία της Σμύρνης, που είναι η ιδιαίτερα του πατρίδα. Ήταν τότε σχεδόν παιδί άκομα και βρισκόταν μόνος, χωρίς στήριγμα και προστασία σε μια

**ΨΗΦΙΣΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ**

Και να κάτι που δείχνει πόσο οι
όμογενείς ΑΧΕΠΑΝΣ βρίσκονται

«Ένα μπουνκέτο ζωντανά πανε-
μορφα λουλούδια. Μερικές απ-
τίς νεαρές Έλληνοαμερικανίδες
«ντεμπιτάντ», κόρες δημογυνών
που έκαναν την πρώτη επίσημη
κοσμική τους εμφάνιση στο με-
γάλο χορό του Χέλτον.

—Ο ταχυδρόμος δεν θα πεθάνη ποτέ για μας, αγάπη μου...

ΠΑΝΤΑ θα τη θυμάμαι εκείνη τη χαμένη την αγάπη μου, την άνοηξιάτικη αγάπη της ζωής μου, πάντα... όσα χρόνια κι αν περάσουν, θα ζωντανεύω μέσα στην ψυχή μου, μαζί με τους στίχους και τη μουσική που την ακομπανιάρουν, μαζί με κείνη τη θαυμάσια μελωδία του Χατζιδάκι...

«Ο ταχυδρόμος πέθανε — κι' ήταν παιδί στα δεκαεφτά — πού τώρα έχει πετάξει — ποιός θα σου φέρη αγάπη μου το γράμμα πούχα τάξει...»

Ο δίσκος γυρίζει στο πικ-άπ, και για μένα το παρόν μοιάζει να χάνεται, να σβύνεται. Γίνομαι ένα με τις αναμνήσεις, κλέβω λίγες στιγμές από το παρελθόν και τις ζω, τις ζω έντονα σαν νάναι αληθινές. Νά, εδώ δίπλα μου, κοντά μου, βρίσκεται ο Διονύσης, και μαζί ακούμε το αγαπημένο μας τραγούδι. Έκείνος περνάει το χέρι του γύρω στους ώμους μου, σκύβει στ' αυτή μου και μου φιθυρίζει:

— «Ο ταχυδρόμος δεν θα πεθάνη ποτέ για μας, αγάπη μου. Ακόμα θάρεται πάντα να σου φέρη τα γράμματά μου, τα φιλιά μου, την αγάπη μου. Θάρεται πάντα να σου φέρη τα όνειρά μου, τα όνειρά που πλάσαμε μένεις...»

Κι' εσύ θα τον περι-έχεις; Εγώ ακουμπάω το κεφάλι μου στον ώμο του. Είμαι ευτυχισμένη, γιατί νοιώθω τον έρωτά μου να με τυλίγει ολοκληρωτικά σαν ένα ζεστό κύμα... αλλά και δυστυχισμένη, γιατί ξέρω πως σε λίγες μέρες ο Διονύσης θα φύγει. Θα πάει μακριά και θα λείπει τρία ολόκληρα χρόνια. Θάθελα να τον κρατήσω, αλλά δεν μπορώ. Έκεί που θα πάει, θα συνεχίσει τις σπουδές του ακουμπώντας το χέρι μου, κι' εγώ θαμια υπερήφανη στο πλευρό του.

— Ναι, αγάπη μου, φιθυρίζω. Θα τον περιμένω πάντα, τον τα-

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΠΕΘΑΝΕ

χυδρόμο. Θα ζω κάθε στιγμή της ζωής μου με την προσμονή του. Κάθε γράμμα σου θάβει για μένα μια ευτυχία καινούργια, γιατί θα μου φέρη το μήνυμά της καρδιάς σου, θα μου λη πως δεν με ξεχάσες στην ξενιτιά που θάσαι, και θα με βοηθή να περιμένω καρτερικά την ημέρα που γυρισμού σου.

«...Ποιός θα σου δείξη, αγάπη μου — πούναί τ' όνειρόν ο δρόμος — αφού πεθάνω μαζί — εγώ κι' ο ταχυδρόμος...»

Το τραγούδι τελειώνει στο πικ-άπ κι' εγώ μένω ακίνητη με το βλέμμα χαμένο κάπου μακριά. Οι στιγμές που κλέβω από το παρελθόν, τώρα λείκωσαν. Τώρα είμαι και πάλι μόνη. Ο Διονύσης δεν βρίσκεται πια κοντά μου, δεν ακούω τη ζεστή φωνή του να χαιδεύει τ' αυτιά μου. Η πραγματικότητα ξαναγυρίζει γύρω μου και μέσα μου. Γιατί έχουν περάσει τρία ολόκληρα χρόνια, από τότε που ο Διονύσης έφυγε μακριά μου.

Έκείνο το αλησμόνητο, δροσινό συνάντησά στο αεροδρόμιο. Ενοιασα για στερνή φορά το βλέμμα του να θυθίζεται στο δικό μου, τα χέρια του γύρω στο κορμί μου, τη φωνή του να χαιδεύει τ' αυτιά μου:

— Δεν πρέπει να λυπηθείς αγάπη μου, δεν πρέπει να κλάψεις! Να θυμάσαι πάντα πως αυτός ο χαρμόσυμος είναι για το καλό μου, για το καλό μας. Κι' έπειτα, είμαι σίγουρος πως η απόστασι θα δυναμώσει την αγάπη μας, θα την άσπασω. «Όταν γυρίσω, θα αγαπιόμαστε πιο πολύ, πιο τέλεια και απόλυτα, θα είμαστε προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε τη ζωή χέρι με χέρι. Κι' έπειτα, μη ξε-

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

χνάς πως θάχης τα γράμματά μου κι' εγώ θάχω τα δικά σου. Ο ταχυδρόμος δεν θα πεθάνη ποτέ για μας, αγάπη μου... αγάπη μου...

Το μεγάλο άσπασμα πουλί τον πήρε μακριά, κι' εγώ έκλεισα μέσα στην καρδιά μου τη θύρα μου, μαζί με την ελπίδα και την αγάπη, κι' έμεινα να τον περιμένω. Νόμιζα πως η ζωή μου είχε σταματήσει στη στιγμή που τον είδα να ανεβαίνει τη σκάλα του αεροπλάνου, να γυρίζει για να μου χαμογελάσει ακόμα μια φορά.

Όλα είχαν αποκρυσταλλωθεί για μένα σ' εκείνη τη στιγμή. Η ζωή εξακολουθούσε να κυλά, οι μέρες να περνούσαν ή μία μετά την άλλη, μα έμεινα τίποτα δεν μ' ενδιέφερε, τίποτα δεν με συγκινούσε. Τίποτα, εκτός από τα γράμματα του Διονύση, που φάνταν μια φορά την εβδομάδα.

Και τότε η ελπίδα που κούρνιαζε μέσα μου, μεταμορφωνόταν σε ευτυχία, απλώνει τα φτερά της και τραγουδούσε σαν μεθυσμένη.

Διάβαζα και ξαναδιάβαζα χίλιες φορές το κάθε γράμμα του αγαπημένου μου κι' ύστερα, όταν η ευτυχία ξαναγινόταν ελπίδα, και μάζεω πάλι τα φτερά της και κούρνιαζε στην καρδιά μου, εγώ, για να μη νοιώθω πολύ μόνη, καλούσα κοντά μου τις αναμνήσεις, τις άμεμπτες αναμνήσεις που δέναν τη ζωή μου με τη ζωή του Διονύση, γύρω μου κρατάνε συντροφιά.

Ξαναβιόμουν την αρχή της αγάπης μας, όταν ήσαστε ακόμα σχεδόν παιδιά στα θρανία του γυμνασίου, δυ χρόνια μεγαλύτερος εκείνος, δυ χρόνια μικρότερη εγώ, ξαναβιόμουν τα όνειρά μας, τα

στο σπίτι. Οι γονείς μου και οι δυο αδελφές μου με δέχτηκαν συγκινημένοι, σαν ναχα λείπει σ' ένα μακρινό ταξίδι, απ' όπου είχαν φοβηθεί πως δεν θα ξαναγύριζα. Μουδείξαν και μου δείχνουν μια γλυκεία, πονεμένη τρυφερότητα, που τη νοιώθω να με τυλίγει, να με προστατεύει, να με κατάρθωνει να φτάσω μέσα στην καρδιά μου. Έκεί μέσα υπάρχει μονάχα σκοτάδι και έρημια.

Γράμματα από το Διονύση δεν ξανάλαβα κι' ίσως ποτέ πια δεν θα λάβω. Ποιός ξέρει γιατί... Ο δικός μας ταχυδρόμος δεν θα πεθάνη ποτέ, μου λέγε εκείνος πριν να φύγει. Μα φαίνεται πως έκανε λάθος τότε. Φαίνεται πως και ο δικός μας ταχυδρόμος πέθανε, και γι' αυτό δεν μπορεί πια να μου στέλνει τα γράμματά του, τα φιλιά του, την αγάπη του.

Ίσως, όμως, να πέθανε κι' εκείνος, ο Διονύσης. Όσο περνάει ο καιρός, τόσο πιο πολύ το πιστεύω. Σίγουρα, ο αγαπημένος στεύω. «Αν δεν ήταν έμεινα μόνη χωρίς ένα γράμμα, θα ξαναγύριζε κοντά μου, δεν θα μ' άφηνε μόνη χωρίς ένα γράμμα, μα του. Μα ο Διονύσης πέθανε, γι' αυτό δεν ξαναγυρίζει. Ίσως σ' εκείνο το τελευταίο γράμμα του, που δεν μπορώ να το θυμηθώ, να μου γράφε πως ήταν άρρωστος βαρύνει και πως σε λίγο ο θάνατος θα μας χωρίσει για πάντα.

Ναι, αυτό πιστεύω, αυτό θέλω να πιστεύω, κι' άς λένε ό,τι θέλουν οι άλλοι.

Προχθές άκουσα δυ φίλες της μικρότερης αδελφής μου να λένε στο σαλόνι πως τάχατες ο Διονύσης, εκεί στην ξενιτιά, αγάπησε μια άλλη, και πως, όταν τόμαθα εγώ, τρελλάθηκα από το μεγάλο πόνο.

Πόσο κακός είναι ο κόσμος. Θεέ μου! Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πως αγάπες σαν κι' εκείνη, λάβη πως αγάπες σαν κι' εκείνη, που έδωσε τη δική μου καρδιά με την καρδιά του Διονύση, δεν πεθαίνουν ποτέ και πως μονάχα ο θάνατος μπορεί ν' αποχωρήσει δυ πλάσματα που αγαπήθηκαν όπως αγαπήθηκαν εμείς.

Άς λένε λοιπόν, ό,τι θέλουν οι άλλοι, εκείνοι που δεν μπορούν να καταλάβουν. Εγώ πιστεύω πως ο Διονύσης πέθανε με τ' όνομά μου στα χείλη του και τη μορφή μου στην καρδιά του, έτσι όπως θα πεθάνω κι' εγώ κάποια μέρα, με τη δική του όνομα στα χείλη, με τη δική του θύμησι στην καρδιά.

Μα τώρα πρέπει να σταματήσω. Θα ξαναγυρίσω κοντά στο σω. Θα ξαναγράψω κοντά στο πικ-άπ και θα ξαναβάλω το τραγούδι, που τόσες φορές είχαμε ακούσει μαζί μ' εκείνον. Κάθε φορά που το ακούω, κατάρθων να κλέψω λίγες ολοζώντανες στιγμές από τα περασμένα και να ξαναφέρνω και πάλι τον αγαπημένο μου κοντά μου.

ΖΑΝΑ Α.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΡΗΝΑ ΚΑΠ : Άρκετα ενδιαφέρουσα η ιστορία σας. Θα δημοσιεύω προσεχώς.

ΠΕΤΡΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ : Πολύ μεγάλο και δυσανάγνωστο. Μπορείτε να το ξαναγράψετε πιο προσεκτικά και μόνο από το ένα μέρος του χαριτού.

ΗΛΙΑ : Και βέβαια, μπορείτε να μου γράψετε εκείνη την ιστορία του φίλου σας. Δεν είναι απαραίτητο το «Τραγούδι» να αφορά εσάς.

ΚΩΣΤΟΥΛΑ : Άρκετα καλό. Θα δημοσιευθεί, λίγο διορθωμένο βέβαια. Μα θα χρειασθεί να κάνετε λίγη υπομονή.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΡ. : Χωρίς ικανοποιητική πλοκή. Γράψτε, όμως, αρκετά καλά, μπορείτε να στείλετε κάτι άλλο.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΜΠΙΚΙΝΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΑΛΕΡΙΑ ΦΑΜΠΡΙΤΣΙ : Έλενα
ΛΑΟΥΡΕΤΑ ΜΑΣΙΕΡΟ : Ντενίς
ΕΝΙΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ : Μπονακόρσι
ΖΕΡΑΡ ΛΑΝΤΡΥ : Ντάριο
ΜΑΡΙΖΑ ΜΕΡΛΙΝΙ : Αλιέ

ΕΝΑ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΣΟ ΤΟΥ ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΔΑΛΟΥΜΠΟΣ — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΜΑΡΙΝΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ

Τον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο κ. Μπονακόρσι έτοιμάζεται για μια κοσμική πλάς και αναζητεί μια νέα γραμματέα, που να τον συνοδεύει και να του κρατήσει ευχάριστη συντροφιά. Την βρίσκει στο πρόσωπο της Έλενας. Στην ίδια πλάς παραθερίζει και η γυναίκα του ηλιάρχη λογιστή Πίκολι. Μια ωραία Γαλλιδούλα, η Ντενίς, που τραυματίστηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα και την οποία φλερτάρει ο Ντάριο. Ένας Διαμαρτυρούμενος πάστορ με τη συμβία του και πολλοί άλλοι. Τπάρεχει και μια νεοφερμένη, η γοητευτική χορεύτρια Αλιέ, η οποία έφτασε εκεί με ένα Γερμανό βιομήχανο. Ο τελευταίος βολίζει εκεί τη Μόρτα, την οποία αγάπησε κατά τον πόλεμο και που έχει ένα δικό του παιδί.

Έκείνος αντιμετώπιζε την πρόκληση μ' ένα ψαλμό του Δαντ. Τη φωνή του όμως σκεπάζει η Αλιέ με τη δική της.

Ο πάστορ σταματά τους ψαλμούς και αρχίζει πάλι το κήρυγμα.

— Είμαι πολύ ωραία, σύμφωνοι. Τι είναι όμως αυτή η σόρκα; Είναι χόμα, είναι λάσπη και τίποτα περισσότερο. Πήγαινε στο νοναστήρι. Έχει θά βολής την γαλήνη, που τόσο σου χρειάζεται... Φύγε μακριά από τους πειρασμούς.

— Κι' όμως είναι ωραία εδώ. Εγώ διασκεδάω πολύ. Γιατί δε δοκιμάσεις κι' εσύ;... Θέλεις να χορέψουμε ένα ωραίο μοντέρνο χορό;

Πιστεύοντας πως με υποχωρήσεις θα την φέρη τελικά στα νερά του, ο πάστορ αρχίζει το χορό, δείχνοντας πως δεν ύστε- ρεί καθόλου από τους νεαρούς, που χορεύαν μαζί της πριν από λίγο.

— Τριάντα χιλιάδες λιρόντες έσύ, τριάν- τα έγω... Ένα ρολόι έσύ δύο έγω, γιατί το δεύτερο δεν μοιράζεται.

Ένώ η σύζυγος του πάστορα απειλεί τον άντρα της ότι θ' αγα- φέρη αυτά, που είδε στον αρχιεπίσκοπο του Καντέρμπορν, ο Κά- ρλο και ο Ράφ, που έ- καναν μία γόνιμη πε- ριοδεία στις διάφορες καμπίνες κατά τη διά- κεια της καταιγίδας, μοιράζονται τώρα ήσυ- χα ήσυχα τα λάφυρα.

Ο Ράφ κάνει να διαμαρτυρηθῇ, δεν προφταίνει όμως, γιατί τον διακόπτει ο ένομοτάχης Παπαλά- ρντο, ο οποίος παρακολουθεί τα πάντα.

Οι δυο άλχητες μας έχουν πολλές ταυτότητες στα χέρια τους και δεν ξέρουν ποιά να δείξουν... Είναι όλες των θυμάτων τους. Ο Παπαλάρντο όμως δεν είναι κανένας κουτός.

— Ακολουθήστε με.

Η κυρία Πόρρο από την πολυθρόνα της παρακολουθεί με κά- ποιο έννευρισμό την τρυφερή συνομιλία του Ντάριο με την Ντε- νίς. Οι δυο νέοι κυττάζονται διαρκώς στα μάτια.

Τις φιγούρες του όμως διακόπτει με την άφριξ της η κυρία Χάρρις, στην οποία ο πάστορ προσπαθεί τώρα να δικαιολο- γηθῇ:

— Χονσή μου, Γκλαίντις, δεν πρέπει να θυμώσης. Προσπα- θούσα να ξαναφέρω στο δρόμο του Θεού αυτό το άπολωλός πρόβατο.

— Μπορώ να πάρω μέρος κι' έγω σ' αυτό το πα- νηγύρι... Τις ταυτότητές σας!...

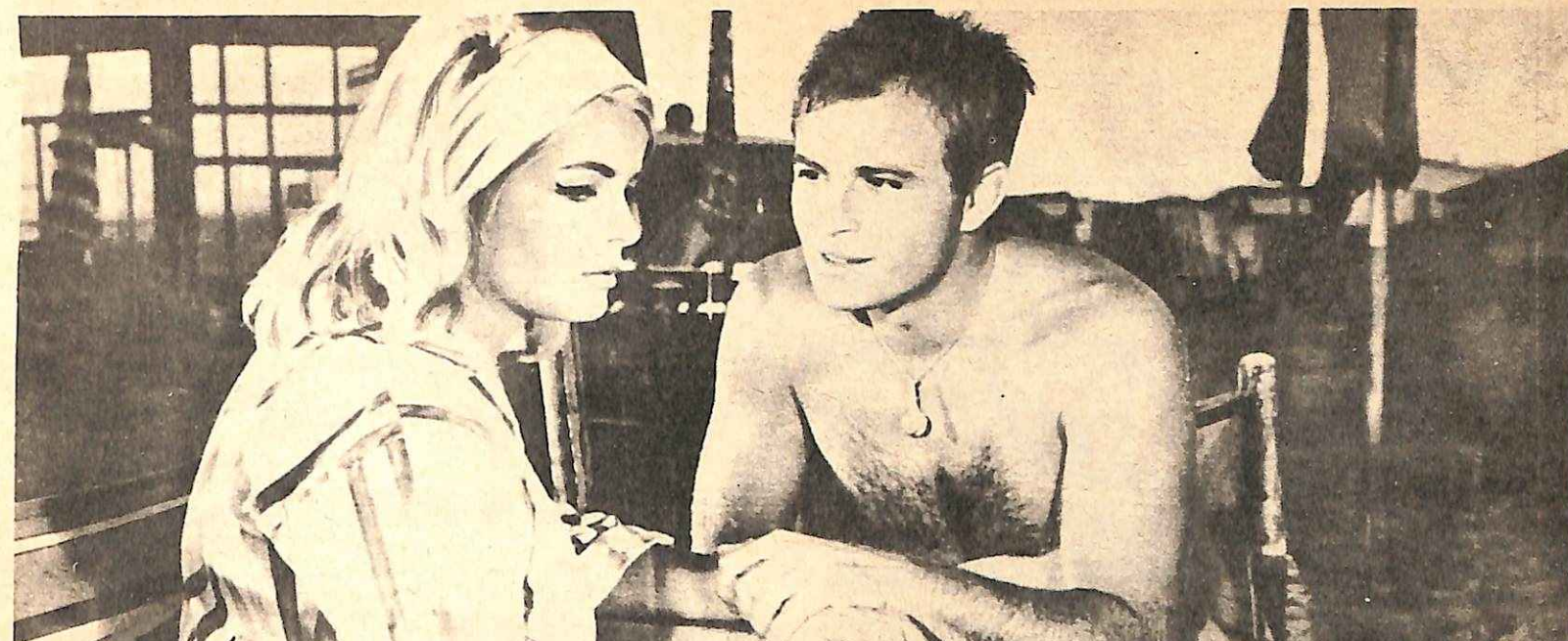
Ο Ράφ και ο Κάρολο δέχονται να τον ακολουθήσουν και δεν προβάλλουν καμιά αντίσταση.

— Ο δεσμοφύλακας μās είχε πῇ «είς τὸ ἐπανιδείν». Τώρα θά χαρῇ νὰ μās ξαναδῇ.

— Ντάριο, είμαι τόσο εὐτυχισμένη, πὸν φοβάμαι. Είχα βαρεθῇ τῇ ζωῇ, κι' έσύ με τὴν στοργῇ σου μ' έκανες νὰ τὴν ξαναγαπήσω. Σ' αγαπῶ πολύ.

— Ντενίς, κι' έγω σ' αγαπῶ.

— Θα χρειαστῇ νὰ οπλιστῇς μὲ μεγάλη ὑπομονή, Ντάριο. Ἡ συντρο- φιά μου δεν θά είναι καθόλου εὐχάριστη ὥσπου νὰ γίνω καλά... ἂν τελι- κά γίνω καλά καὶ μπορέσω νὰ περπατήσω, ὥπως πρῶτα... Τώρα είμαι σὰν ναρκωμένη. Μὲ τρομάζει ἡ στιγμή, πὸν θά ξυπνήσω.

— Θά σὲ ξυπνήσω έγώ, μὲ τὴν τρυφερότη- τα καὶ τὴν ἀγάπη μου!...

Ἡ κυρία Πόρρο, βλέποντας πὸς δεν έχει τίποτα νὰ ἐλπίζη ἀπὸ τὸν Ντάριο, στρέφεται ἄλλου.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρῆσιμος, ὠραία μου κυρία;

— Τί εὐγενῶς πὸν εἰσθε... Καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως πὸς εἰσθε ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου ὁ Κατσανίγγα ἀναπνέει τὸν καθαρό ἀέρα, συντροφιὰ μὲ τὴν Ἑλένα, τὴν ὁποία πῆρε δου- στικά ἀπὸ τὸν Μπονακόρσι, μίᾳ καὶ δεν μπόρεσε νὰ τοῦ πάρη λεφτά.

— Ἀναρωτιέμαι τί ἐνδιαφέρον βρῖσκετε σ' ἓναν ἄντρα σὰν κι' ἐμένα, πὸν δεν έχει πιά τίποτε ἄλλο νὰ σὰς προσφέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρέμα του.

Ἡ Ἑλένα ἀποφεύγει νὰ γελάσῃ καὶ ὁ Κατσανίγγα γίνετα πὸν ποιητικὸς.

— Θάλασσα γαλάζια, στὴν ἀγκαλιά σου θά ξαναβροῦμε*τὰ νᾶ- τα μας. Θά ξαναγίνουμε παιδιὰ!...

— Εἶθε ἡ θάλασσα νὰ σὰς ὑπακούσῃ.

— Είμαι σίγουρος πώς με λίγη υπομονή θα
σας διαμορφώσω στην καλύτερη γραμμάτια
της Ρώμης.

— Ας δοκιμάσουμε...
Τι έχουμε να χάσουμε;

— Ἄς δοκιμάσουμε...
Τί ἔχουμε νὰ χάσουμε;

— Για να πω την αλήθεια, όχι...

ΤΕΛΟΣ

A cartoon illustration of a beach scene. A man in a red shirt and black shorts is lying face down in the water. A woman in a black swimsuit and a man in a striped shirt and red cap are standing nearby, looking on. The woman is holding a red object, possibly a life preserver, and the man is holding a small object. The background shows a beach with a large shadow of a person.

Τὸ ἔκκλησιμα
τῆς κομηθεσας

τη καὶ στὸ τέλος τοὺς ἔσωσα ἐγὼ

Βικτόριο, προσπαθώντας να μαν-
τέψη τις σκέψεις του. Στο πρόσω-

πο όμως του νέου καθρεφτιζόταν ή ελικοκρινεία.

—Καθώς φαίνεται, παίονεις πολύ ζεστά το μέρος της μαρκησίας, είπε η χορεύτρια μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Κάνω ό,τι θέλανε κάθε τίμιος άνθρωπος στη θέση μου. 'Ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό το ζήτημα.

—'Απεναντίας, πρέπει να μιλήσουμε, γιατί μου φαίνεται ρυθμικά για τη γυναίκα που υπερασπίζεται.

—Ο Βιττόριο χλώμιασε.

—Τι εννοείς; ρώτησε.

—'Ενωσ' ότι, έφθον γίνονται πολλοί λόγος για την εξαφάνισή της μαρκησίας και του υποκόμιτα ντι Πράγκα, ο φίλος της θα είναι αυτός.

Ο Βιττόριο πετάχτηκε πάνω, έξω φρενών.

—Δεν είν' αλήθεια! φώναξε... Ψευδεται όποιος το λέει.

—Γιατί λοιπόν τώσκασε ή μαρκησία;

—Δεν ξέρω.

—Ξαναείδες καθόλου τον φίλο σου;

Ο Βιττόριο κοκκίνισε ελαφρά κι' απάντησε.

—Όχι, αλλά έγγωμαι γι' αυτόν, όπως και για την άρετή της μαρκησίας.

Η Ντορίνα άνασκήσασε τους ώμους της. Θάκανε ίσως κάποια τσουκτερή παρατήρηση, αν δεν της θυμίζε το όλο της ένας έλασρος θόρυβος που ακούστηκε απ' το μέρος της τουαλέτας. Ο Βιττόριο δεν τον πρόσεξε.

—Δε με θέλεις, λοιπόν, για έμπιστή σου σύμμαχο; είπε ή χορεύτρια, πιάνοντας στοργικά τα χέρια του νέου και αναγκάζοντάς τον να ξανακαθήσει στη θέση του. Δε θα δώ μ' απ' τα χέρια σου.

—Δεν έχω μυστικά, σου τ' ορκίζομαι.

—Μην όρκίζεσαι, Βιττόριο, γιατί δεν πρόκειται να σε πιστώσω.

Η Ντορίνα εξακολουθούσε να κρατάει σφιχτά τα χέρια του νέου μέσα στα δικά της.

—'Αν δεν είχες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

—'Αν δώ ελξες κάποιο μυστικό, πρόσθεσε, θάρχουσυνα να μου πής πώς θέλεις να μ' εγκαταλείψεις.

Ο Βιττόριο δεν απάντησε. 'Αλλά κοκκίνισε.

—'Ελα, λοιπόν, πές την αλήθεια, επέμεινε ή Ντορίνα. 'Ενωσ' σου, δεν πρόκειται να μ' απορρίψει.

στούλη και θέλουν να με κοροϊδεύουν.

—'Αλήθεια, είσαι πιο καλή απ' ό,τι φαίνεται. Πότε μελαγχολικά ή αξιωματικός. Ποτέ δε θάκανες κακό στους ανθρώπους, που αγαπάς... ή τουλάχιστον που τους είπες πως τους αγαπούσες.

Η Ντορίνα έβγαλε μια κραυγή χαράς.

—Βλέπω πως μ' έχεις καταλάβει, είπε. 'Ενας λόγος παραπάνω, για να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

—Να μ' αφήσει σαν φίλος, σαν αδελφό...

—Καλά λοιπόν! Τι θέλεις από μένα; ρώτησε ο Βιττόριο.

Κι' έσφιξε τα άσπρα χεράκια της νέας μέσα στα δικά του, χωρίς να αντιληφθ' μια τσάρατη θροή του που πέρασε απ' τα μάτια της.

και ώριμπε μέσα στην κρεβατοκάμαρα ένας άντρας.

Ήταν ο μαρκήσιος ντι Πράγκα. Πιο χλωμός από φάντασμα, με τα αδυνατισμένα μάγουλά του βρεγμένα από δάκρυα.

Ο Βιττόριο έκαμε ένα βήμα πίσω, ενώ ή Ντορίνα αποτραβιόταν σε μια γωνία της κάμαρας.

—'Εσείς;... 'Εσείς;... τραύλισε ο νέος.

—Ναί, εγώ, που με νομίζουν όλοι νεκρό!... Με συγχωρείτε που παρουσιάστηκα έτσι ξαφνικά...

—Μα ήμουν εκεί μέσα και τ' άκουσα όλα. Στά τελευταία λόγια σας, για την κατάσταση της 'Εντίτας, δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ...

Ο μαρκήσιος μιλούσε με κόπο, με πνιγμένη φωνή.

Το όνομα της 'Εντίτας, που είχε προφέρει, προκάλεσε μια παράξενη συγκίνηση στο Βιττόριο. Είδε να διαλύεται ξαφνικά το χρυσό όνειρο που είχε πλάσει. Σκέφθηκε χαμηνί γι' αυτόν...

—'Εντίτα ήταν πιά όριστικά θά γύρευε στα χείλη της ένα έρωτικό χαμόγελο, μια έκφραση τρυφερότητας...

—'Αναστέναξε με βαθιά πικρία. 'Υστερα όμως μια ευγενική σκέψη γέμισε την καρδιά του. 'Ανασκήσασε το κεφάλι του, άκτινοβολώντας από ελικοκρινή ένθουσιασμό, και άπλωσε τα χέρια του στο μαρκήσιο. 'Εκείνος τώσφιξε στα δικά του, κι' ύστερα τον τράβηξε στην αγκαλιά του και τον φίλησε, σαν νάταν παιδί του.

—'Υπερασπίσατε την τιμή της φτώχειας μου 'Εντίτας, την προστατέψατε, του είπε με συγκίνηση. 'Ολόκληρη ή ζωή μου δεν άρκει, για να σας αποδείξω την ευγνωμοσύνη μου!

—Δεν έκανα παρά το καθήκον μου, απάντησε απλά ο νέος.

—'Εδμόνδος αναστέναξε και τον κύτταξε με μια τρυφερή έκφραση, που φανέρωνε το μεγαλείο και την άπειρη καλωσύνη της καρδιάς του.

—Καμένο παιδί! μουρμούρισε. Σου ραγίζω την καρδιά χωρίς να το θέλω...

—Όχι, μην πής άλλη λέξη! τον διέκοψε ο Βιττόριο. 'Αν έξερα τι τύψεις νιώθω γιατί μίλησα! Μά δεν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ πως μ' ακούγατε!...

—'Α, πότες μου, πότες μου πως βρεθήκατε εδώ! Θέλω να τα μάθω όλα...

—Πριν απαντήσει, ο μαρκήσιος κύτταξε γύρω, αναζητώντας την Ντορίνα. 'Εκείνη όμως είχε βγί

από το δωμάτιο χωρίς να το αντιληφθούν οι δυο άντρες.

Ο μαρκήσιος είπε στο νέο να καθήσει και πρόσθεσε ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής:

—Σας φαίνεται παράξενο πως είμαι ακόμα ζωντανός; Μά το όφείλω στον υπηρέτη μου, που ζήτησε να ξενοχτήσει δίπλα στον τάφο μου...

—'Ηθελε να κρύψει όσα είχαν συμβεί, προπάντων, δε να μην υποπτευθ' κανείς το έγκλημα της κόμισσας Λίντιας.

—Τόμωθα, απάντησε ο Βιττόριο. Καί έμαθα ακόμα ότι ο Μπέπε είχε εξαφανιστεί. Λέγανε μάλιστα πως είχε αυτοκτονήσει, από την απελπισία του για το θάνατό σας.

Ο μαρκήσιος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—'Ο Μπέπε θέλησε να με δώ αλλη μια φορά, προτού κατεβήσουν το φέρετρό μέσα στον τάφο. Σήκωσε το σκεπάσμα και παρατήρησε τότε με έκπληξη ότι το πρόσωπό μου δεν είχε την κερνή χλωμάδα του θανάτου, αλλά το συντημένο χρώμα των ζωντανών ανθρώπων. Ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά μου και την είωσε να χτυπά ελαφρά.

—'Ο Βιττόριο άνασκήσθησε.

—Κι' όμως οι γιατροί είχαν διαπιστώσει το θάνατό σας! παρατήρησε.

—Ο μαρκήσιος ξαναχαμογέλασε. —Γελάστηκαν, είπε. 'Ημουν απλώς λιπόθυμος.

—'Ωστόσο, αν δεν ήταν ο υπηρέτης σας, θα σας θάβανε ζωντανό! είπε ο Βιττόριο ανατριχιάζοντας.

Ο μαρκήσιος χλώμιασε. Βρήκε όμως τη δύναμη να μη προδοθί.

—'Ηταν φοιχτό και το έζηνημά μου! είπε. 'Αντί να ζήτηση βοήθεια, ο Μπέπε προτίμησε να βάλει το φέρετρό αδειανό και να με μεταφέρει στο σπίτι κάποιου φίλου του, όπου με περιποιήθηκαν ωςπου συνήλθε.

—Μά γιατί δεν παρουσιάστηκα άμεσα στον άνθρωπο που σ' απάντησε; ρώτησε ο Βιττόριο, συγκινημένος, έρριξε μια ματιά στοργική προς την πόρτα απ' όπου είχε βγί ή Ντορίνα, σαν να μπορούσε εκείνη να τον δει...

—'Εδμόνδος εξακολούθησε:

—'Η καμμένη ή κοπέλλα μου έκμυστηρέυτηκε πως ήταν έρωτευμένη μαζί σας. Μου φέρεθηκε σαν να ήμουν πατέρας της. Μου εξομολογήθηκε τους καμύτους της. 'Υπόφερε, πονούσε, γιατί είχατε φύγει απ' τη Φλωρεντία μαζί με το Λουδοβίκο και την 'Εντίτα. Χρειάστηκε ώστόσο να την παρακαλέσω πολύ, για να μ' αφήσει να κρυβόμαστε...

—'Ας χρωστάω τώρα κάτι παραπάνω απ' τη ζωή! είπε. Μά ο Θεός είναι μεγάλος και δίκαιος. Θά σας ανταμείψω όπως το αξίζετε.

—'Η ωραιότερη ανταμοιβή για μένα θα είναι να μ' αποδώσ' να σας οδηγώ κοντά στη γυναίκα σας, που υποφέρει και κλαίει για το χαμό σας.

Ο μαρκήσιος άνασκήσθησε.

—'Ηταν πολύ άρρωστος; ρώτησε.

—Ναί. Μά τώρα είναι καλύτερα... κι' ή παρουσία σας θά συμπληρώσει τη θεραπεία της.

—Μά δε θέλω να παρουσιαστώ μπροστά της έτσι ξαφνικά! Μπορεί να πεθάν' από τον τρόμο της.

—Θά σκεφτόμ'ε μαζί και θά βρούμε τον καλύτερο τρόπο, είπε ο Βιττόριο.

—'Εκείνη τη στιγμή, χτύπησαν έλαφρά την πόρτα. Ήταν ή Ντορίνα, που έβγαζε ένα επικίνδυνο κλωνισμό.

—Είμαι φοιχτό, φοιχτό! μουρμούρισε ή Ντορίνα. Είμαι λοιπόν γυναίκα ενός τυχοδιώκτη, ενός δολοφόνου! 'Όχι, όχι, δε μπορεί!... Είπε ψέματα ο μαρκήσιος...

—'Εσφίκα όμως είδε μπροστά της την τρύπα του τοίχου, απ' όπου

στα χέρια του ανηψιού μου, ενώ εγώ είχα αφήσει διαθήκη που όριζε γενική κληρονομιά μου τη λατρεία μου 'Εντίτα.

Ο Βιττόριο έπνιξε μια κραυγή και κύτταξε μ' ανησυχία το συνομιλήτη του.

—Πιστεύετε πως ο Φρειδερίκος εξαφάνισε αυτή τη διαθήκη; μουρμούρισε.

—'Όχι! όχι! διαμαρτυρήθηκε ο 'Εδμόνδος. 'Ο Φρειδερίκος είναι μια ευγενική καρδιά.

—Ποιός άλλος λοιπόν, μπορούσε να έχ' συμφέρον να εξαφανισθ' ένα τόσο σπουδαίο χαρτί;

—Δεν ξέρω... δε μπορώ να πω τίποτα. Σκεφθήτε όμως ότι ή συγκίνηση μου, όταν έμαθα απ' τον κηπουρό πως ή γυναίκα μου, αφού είχε μείνει κάμποσες μέρες κοντά στην κόμισσα, είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι μου, μαζί με τον ανηψιό μου και μ' ένα νέο αξιωματικό... και πως είχαν ξαναφύγει κι' οι τρεις, το πρωί ένωρίς!

—Σας είπε μήπως ο κηπουρός πως συναντήσατε τη μαρκησία;

—'Όχι. Σκέφτηκα όμως ότι θά μπορούσα ίσως να μάθω κάτι από την κόμισσα, και πήγα στο μέγαρό της. Κι' εκεί λοιπόν δεν μ' αναγνώρισε.

—Είμαι δυνατόν;

—Ναί... Καί δε μ' αφήσανε να μ' αφήσει ή κόμισσα ήταν βαριά άρρωστη... κινδύνευε ή ζωή της.

—Πού πήγατε τότε;

—Περιπλανήθηκα δυο - τρεις μέρες στην πόλη, μη ξέροντας ποιά απόφαση να πάρω. 'Επειτα συνάντησα τη Ντορίνα...

Το όνομα αυτό έκαμε το Βιττόριο ν' άνασκήρτησε. Τότε μονάχα θυμήθηκε τη χορεύτρια, και παραξενεύτηκε που δεν την είδε πιά στο δωμάτιο.

—Σας άναγνώρισε αυτή; ρώτησε το μαρκήσιο.

—Ναί. Καί δεν έδειξε καμιά έκπληξη. 'Όταν της ζήτησα άσυλο στο σπίτι της, δέχτηκε μ' ένθουσιασμό.

Ο Βιττόριο, συγκινημένος, έρριξε μια ματιά στοργική προς την πόρτα απ' όπου είχε βγί ή Ντορίνα, σαν να μπορούσε εκείνη να τον δει...

χαν υπολείμματα από φαγητό.

«Εδώ είχαν κλείσει το μαρτίσιο! σκέφτηκε η 'Αντριάννα, ανατριχιάζοντας. Θέε μου... δεν υπάρχει πια αμφιβολία!».

«Εμεινε για μία στιγμή συντριμένη απ' τον πόνο. 'Επειτα τράπηκε από το κάθισμα, όπου είχε πέσει, και ρώτησε τη Τζιλντά, κυττάζοντας την στα μάτια:

—Τί λές εσύ για όλα αυτά που συμβαίνουν;

—Δεν ξέρω, κυρία... τίποτα...

—Λοιπόν, θα σου πω εγώ! 'Ο άντρας μου νοίκιασε αυτό το σπίτι, χωρίς να ξέρει πως υπήρχε το υπόγειο αυτό.

Η Τζιλντά δεν ήταν πολύ βέβαιη. 'Οσοί απάντησε:

—Το πιστεύω κι' εγώ, κυρία.

—Θα είχε κάποτε εδώ το κρησφύγετο της μία συμμορία κακοποιών. Κάποιος απ' αυτούς το χρησιμοποιεί ακόμα.

Η Τζιλντά γούρλωσε τα μάτια της, κατόπληκτη.

—Με ποιόν τρόπο; ρώτησε.

—Είδες εκείνο τον κύριο, που παρουσιάστηκε μέσα απ' την τούπα του τοίχου;

—Μάλιστα, κυρία.

—Λοιπόν, τον είχαν φέρει εδώ μέσα κάποιοι άγνωστοί του.

—Μά από που μπήκαν;

—Ποιος ξέρει... Θά υπήρχε μία κρυφή είσοδος.

Η 'Αντριάννα ήξερε καλά πως έλεγε ψέματα. Μά γιατί να φανερώσει στην καμαριέρα το μυστικό; 'Επρεπε μάλιστα να διαλύσει κάθε υποψία της.

Ανασκήτισε, ωστόσο, ακούγοντας τη Τζιλντά να της απαντά:

—Μά είχατε αντίληψη και σεις, κυρία, τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις του Μαρτίνου και του κυρίου.

Η 'Αντριάννα κοκκίνισε και είπε ψυχρά:

—Λάθος έκανα.

—Τότε λοιπόν, θα πρέπει να μιλήσετε στον κύριο για την ανάκαλυσή σας.

—'Ακουσέ με καλά! 'Αν κάποιος αυτό που θα σου πω, θάχνης ένα ωραίο δώρο.

—'Ακούω, κυρία.

—Θά ξαναγυρίσεις τώρα απ' τον ίδιο δρόμο που ήρθαμε εδώ.

—Μόνη;

—Ναι, μόνη. Τί φοβάσαι;

—Δε φοβάμαι για τον εαυτό μου, αλλά για σένα.

—Μη νοιάζεσαι για μένα και κάνε όπως σε διατάζω.

Η Τζιλντά έσκυψε το κεφάλι, ενώ η 'Αντριάννα συνέχισε:

—Θά πάρες μαζί σου το φανάρι...

—'Ω, κυρία, θέλετε να μείνετε στα σκοτεινά, σ' αυτό το φριχτό μέρος;

—'Οχι! 'Οχι! Δε χρειάζομαι εγώ φως, για να βρω το δρόμο.

—Καλά... είπε η 'Αντριάννα.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ
ΑΤΟΝΑ - ΕΛΚΗ
«Ανευ έγκλειρήςσεως
θεραπευτική νοσημάτων
πλημμελούς κυκλοφορικού συστήματος.
Δr ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Γιατρός
ΑΘΗΝΑΙ Σκαρφότους 56
Τηλ. 535-128

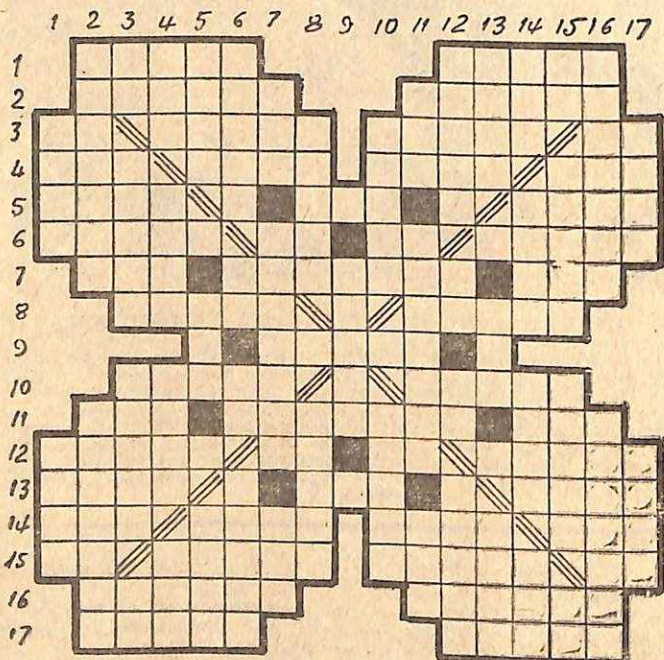
ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΞΑΡΑ - ΛΑΓΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
— ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ
& ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ
Γ.Κ.Ν.Α., 'Αχαρνών 1 (Πλατεία
Βάθης), Τηλ. 537.358, 'Αθήναι.
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8 μ.μ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1073

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ευρωπαϊκό κράτος.— Δεν είναι ελεύθερο, αλλά μάλλον καπιτουλισμικά.
- Θά την βρήκε κοντά στην άγκυρα ενός πλοίου.— Ένας από τους πιο μεγάλους 'Ιταλούς ζωγράφους (1483—1520).
- Προηγούνται ύψους προσώπου.— Συνοδεύεται τον χει-

- Μάνα από ύγρασία.— Προστατεύει το κεφάλι από τον ήλιο.— Νότα.
- Αιτιολογικός σύνδεσμος (άρθρ.).— Βιόλυκο βουνό.— 'Αδιακριτως μεγέθους ή αριθμού.— Χρονικό επίρρημα.
- Χωρίς να λείπει καμιά(αίτ.).— Πολυμερές παράγωγο.— 'Ηπειρος.
- Βεντούζα (στην κασαρεϊνούσα).— 'Επιφάνεια εκπληρώσεως.— 'Αναφορική αντωνυμία.— Κάνει την χάνενοι επιφατική.
- Νότα.— Προσφυγή σε δικαστήριο.— Κτητική αντωνυμία.
- Φέρνει το νερό στο σπίτι σας.— 'Εργάζεται μέσα στη θάλασσα.
- Γιοί της ήταν ο 'Εκτωρ και ο Πάρις.
- Νησάκι στα ΝΑ της Κερκύρας.— 'Εκρηξη ύδατος.
- Ο καθένας.— Βάζει σε κίνηση την ύγεια μας.— Προσωπική αντωνυμία (β' προσ).
- Το παρκαλοιδού οι γυναίκες.— Κτητική αντωνυμία (πληθ.).— 'Αναφορική αντωνυμία (θελ.).— 'Εκανε το πιο παράξενο ταξίδι.
- Καρφί.— Τίτλος ευγενείας.— Τρέφω.
- Προκτορείον ειδώσεων.— Παραβιάζω (μεταφ.).— Χρονικός σύνδεσμος.— Μάρτυρας δολοφονίας.
- Μισό πράξι.— Διοικητική περιφέρεια.— Εύκριτης.— Τελικός σύνδεσμος.
- 'Αβηγανός τραγικός σύγγρας του Σακράτη.— Γνωστός στους 'Ελληνες Γεωμετρικός έγκληματίας πολέμου.
- Νησάκι της 'Αλβανίας.— Ζωοτροφία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 'Ανοσιούργημα.— Σύμφωνον.
- Χρησιμοποιείται για τον έμβολισμό φθνηρών κατά της ελλογίας.— Έλλην ποιητής.

- Κτητική αντωνυμία (ούθ.).— Πατάμι της Θεσσαλίας.— Αρβόρο.
- Συμβάλλει στο καθάρισμα.— Κατά τρόπο ξεκάθαρο.— Κραυγή σκύλου.
- Νησάκι στο οποίο παραθερίζουν πολλοί 'Αθηναίοι.— Μεγάλο ποταμός της Ευρώπης.
- Όργανον μίας των αισθήσεων.— Μάταλλον.— Αρβόρο (πληθ.).
- Ενός.— Προσωπική αντωνυμία.— Ακάθαρτο ζώο.— Βελόνα για ράβνι.
- Εκφραστή προσώπου.— 'Ερωτηματική αντωνυμία.— Κλωστή.
- Αφρικανός φύλαρχος.— Φιλοξενούν συχνά έρωτευμένα ζευγάρια.— Διόλνει πιθανότητα.
- Χρονικός σύνδεσμος.— Αρβόρο (ούθ.).— Δερμάτινο δοχείο.— Ξύλο με κανονικό σχήμα.— Σενική Αρηνίς.
- Πατάμι της Πελοποννήσου.— Σωστός Διάβολος.
- Οιπρικός ήρας.— Για τις γυναίκες είναι αντικείμενο ιδιαίτερων φροντίδων.

ΑΓΛΩΣΣΟ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η λύσις του υπ' αριθ. 1072

στη σελίδα 86

86

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ

Στο νησί Μάν, που βρίσκεται κοντά στο στενό της Μόχλης, τέσσερις τεταμένους δικαστήκαν, επειδή είχαν φέρσει έναν τουρίστα, σε πρόστιμο 80 λιρών και σε ένα μυστηριώδες ό καθέναν. 'Η αστυνομία αυτή τιμωρία διμεύρησε πολλά εύνοια σχόλια για τον δικαστή Του Ράντλιν. 'Ο δικαστής έλαβε αρκετά γραμμάτια, που τον επαινούσαν για την υπέρμαχική αυτή τιμωρία. 'Ολοι υποστήριξαν σ' αυτά ότι ο τεταμένους χρειάζεται τέτοια ενεργητικά μέτρα για να καταπο-

«'Οπως θέλεις... 'Ο άνδρας λοιπόν στην κάμαρά μου, κι' όταν γυρίση ο κύριος και με ζητήσει...»

—Θά τον φέρω εδώ.

—'Αστεινέσαι;... Θά του πής πως αναπαύομαι και πως δεν θέλω να με ένοχληση κανείς.

—Μά τότε...

—Κάνε όπως σου λέω, και για μεγαλύτερη ασφάλεια, κλείδωσε την πόρτα της κάμαράς μου.

—Μάλιστα, κυρία...

Η Τζιλντά έφυγε. Η 'Αντριάννα έμεινε πολλή ώρα στην ίδια θέση, καθισμένη κοντά στο τραπέζι, ακίνητη, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της.

Της φαινόταν πως έσδιανε σιγά-σιγά η ζωή μέσα της...

—'Αν μ' έδελτε κανείς εδώ, αυτή την ώρα, τόσο θα με συμπονούσε! ψιθύρισε. Μά δεν έχω πια κανένα στον κόσμο, που να με σκεπτή...

Μ' έχουν καταραστή ο πατέρας κι' η μητέρα μου... Πληρώνω τώρα ακριβά την τρέλλα μου. 'Αλλά... ο τάφος θα κλείση το μυστικό μας!

Έσκυψε το κεφάλι της. Δάκρυα πικρά κύλησαν απ' τα μάτια της.

—Είμαι δειλή, αδύνατη, τραύλισε. Κλαίω, ενώ θέπρεπε να διατηρήσω όλες μου τις δυνάμεις.

—'Ισως σε λίγο ο άνθρωπος αυτός θα βρίσκεται μπροστά μου... 'Εγώ τον αγαπάω τόσο κι' αυτός με κατέστρεψε!

Ανασκήτισε μία στιγμή το κεφάλι της. 'Ηταν τρομαχτικά χλωμή...

—'Ακουσε σε λίγο το στριγγό κρότο μίας πόρτας που άνοιγε.

Ανατρίχιασε, αλλά δεν έκανε καμμία κίνηση. 'Εμεινε στην ίδια θέση.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε με όρμη, και φάνηκε στο κατώφλι ένας άντρας.

—'Ηταν ο Σάν Βίτο.

Βλέποντας την 'Αντριάννα, έμεινε σάν κεραυνοβολημένος. Δε βρήκε τη δύναμη, ούτε να φύγει. Είχε παγώσει από τον τρόμο.

Η 'Αντριάννα δεν είπε λέξη, δεν έκανε καμμία χειρνομία.

Ο Σάν Βίτο πήρε θάρρος, πήγε κοντά της, γονάτισε, έπιασε το ένα της χέρι και τόφερε στα χείλη του.

Στην έπαφή αυτή, η 'Αντριάννα ανατρίχιασε, σάν νάχε άγγίξει πυρρώνιο σίδερο.

Πετάχτηκε όρθια, έσπρωξε άπτόμα τον τυχοδιώκτη και πρόφερε με τραχεία φωνή:

—Τολμάς ακόμα;... Πίσω!...

Πίσω!

Ο τυχοδιώκτης έμεινε σάν έμυδονιμένος απ' το τρομερό χτύπημα που είχε δεχτή.

Η 'Αντριάννα συνέχισε:

—Είμαι μονάχη εδώ... εγώ, το θύμα σου! Μά ξέρω να υπερασ-

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "MENTIOUM"

Διπλ.χον, Ψ.Κ.Ε. Σας άπαντά εις οιοδήποτε θέμα σας ενδιαφέρει. Αισθηματικά, γάμου, θανάτου, εξαφανίσεως, προβλέψεις, άπωλειών, επαγγελματικών, θησαυρούς κλπ. 'Υποβολή, επιδράσεις, αντιδράσεις έξ άποστάσεως διά ψυχολογίας εν ύπνωση. Γράφονται από έξωτερικών, έσωτερικών, επέλλετε γραμμ. άπάντησ. ΚΑ ΤΟΥΛΑ Μ. Πατηνών 14, 7ος όροφος, 3ον Γρ.Τηλ. 620-412. 'Ωραι 9—1 και 5—8 μ. μ. 'Αθηναι.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54, 9—11 & 4—6 μ.μ. Τηλ. 610-807. Οίκια: 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10, Πάλ. Φάληρον, Τηλ. 99-746

σπίσω τον εαυτό μου, αν χρειαζόμην...

—Δεν σε καταλαβαίνω, 'Αντριάννα...

—'Ω, είναι τρομερό! συνέχισε η νέα γυναίκα. 'Εσύ που σε νομίζα τόσο καλό κι' ευγενικό, που σ' αγαπούσα τόσο!...

Ο Σάν Βίτο έδωσε μία κραυγή διαμαρτυρίας. Σύρθηκε στα πόδια της 'Αντριάννας και την ικέτευε:

—Λυπήσου με!... Είμαι ένας άθλιος... ναι, δεν το άρνούμαι...

Θά σου τόλεγα, πριν ακόμα γίνης δική μου, γιατί σ' αγαπούσα πολύ. Μά εσύ η ίδια μου κλείνεις το στόμα, κάθε φορά που δοκίμαζα να σου μιλήσω για το παρελθόν μου.

Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! 'Ο μαρκήσιος σου φανέρωσε την αλήθεια... αυτός που τόν έσωσα από φριχτό θάνατο... Λυπήσου με, 'Αντριάννα!

Η νέα γυναίκα σηκώθηκε, άγέροχη και τρομερή.

—Νά λυπηθώ ένα τυχοδιώκτη, ένα δολοφόνο; έπτε. Κύτταξε γύρω σου... Δε βλέπεις τα φαντάσματα των θυμάτων σου;

Ο Σάν Βίτο ένιωσε μία άνατριχίλα σ' όλο του το κορμί.

—'Εκανα κακό μόνο σ' όσους με εξαπατούσανε, σ' όσους με προδίδανε, δικαιολογήθηκε.

—Και η Σπανιόλα που της άρπαξες το παιδί, άστοργε πατέρα, σε προδίδε κι' εκείνη;... Μη προσπαθείς να με γελάσεις, άποδίδοντας τα έγκλημάτά σου σε ζήλεια ή εκδίκηση. 'Οχι! Σκότωσες τα θύματά σου για να τα ληστέψεις.

Ο Σάν Βίτο κύτταξε την 'Αντριάννα σάν έστρελλαμένο. Προσπάθησε να επικαλεσθή τον έρωτά της, αλλά δε βρήκε τη δύναμη.

—'Από ποιόν έκλειψες το τωρινό σου όνομα; συνέχισε εκείνη... Ποιόν δολοφόνησες, για να του άρπάξης τα πλούτη που έχεις τώρα;

Ο τυχοδιώκτης προσπάθησε να αντιδράσει:

—Ψέματα! τραύλισε. Ψέματα!...

Η 'Αντριάννα τον κύτταξε κρύα και σαρκαστικά.

—'Α, είναι ψέματα; Μά υπάρχουν ύμνατά σου που ζούνε ακόμα; 'Η κόμισσα ντί Καστελνούντο, αυτή που πρόδωκες και άτίμασες. Κι' η κόρη σου, η 'Εντίτα, που τη νόμιζες νεκρή, αλλά ζή και θά μάθι ποιος είναι ο πατέρας της.

Λίγος άφρός ράνηκε στις γωνίες των χελιών του τυχοδιώκτη. 'Εσφίξε τις γραφίδες του κι' έκανε μια κίνηση, σάν νάθελε να όρμησει πάνω στην 'Αντριάννα.

—'Εκείνη έμεινε άτάραχη.

—Σκότωσέ με, έπτε ψυχρά... Μακάρι! Αυτό θέλω...

Ο Σάν Βίτο έκανε ένα βήμα πίσω. Η 'Αντριάννα γέλασε νευρικά.

—'Α, φοβάσαι; έπτε. Δε θά έφερς τί να το κάνης το πτώμα μου... τώρα που έχει γίνει γνωστό το μυστικό αυτού του υπογείου.

Ο τυχοδιώκτης δάγκωσε τα χείλη του και χλώμισε άκόμη πιο πολύ.

—Λυπήσου τουλάχιστον την κόρη μου... έπτε.

—'Αρχή τη θυμήθηκες, την κόρη σου! 'Ακουσέ με. 'Αν θέλεις, υπάχει ακόμα ένας τρόπος να έλκεσθής για τα έγκλημάτά σου.

Ο Σάν Βίτο θέλησε να πιάση πάλι το χέρι της 'Αντριάννας, να το φιλήση. 'Αλλά εκείνη τραδούχτηκε πολύ άπέφυγε.

—'Ισως πολύ λοιπόν με μισείς; έπτε εκείνος με προσόνο.

—'Ω, ναι! άπάντησε μ' ένα σκληρό χαμόγελο.

—Κι' όμως πιστεύω πως θά

οτίς περίφημες
πλεκτομηχανές

**CABO
ONYX
PASSAP**

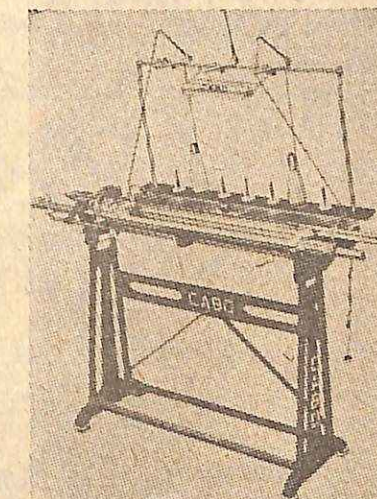
ΤΥΠΟΙ ΑΠΛΟΙ
ΗΜΙΑΥΤΟΜΑΤΟΙ
ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ

20 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΗΦΟΡΙΑΙ - ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Ο. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

*Εκδιδέμενικ
Durean*

Μ.Α.Ρ.Ν.Η. 28
ΠΑΝΘΙΟΝ ΠΛ. ΒΑΘΗΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
ΠΑΝΘΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

**ΓΛΥΚΟ
ΓΙΑ
ΟΛΟΥΣ**

ΚΡΕΜΑ ΝΕΓΚΡΑ

«ΙΟΣΕΙΣ: 1 φακελλάκι 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης θανάτις ή άν δεν όρουμ φακελλάκι, 4 κουταλιές σούπας θανάτις (άπό τό κουτί 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης).

4 κουταλιές ζάχαρι.
2 κουταλιές κακάο ή άν θέλωμε πιο σκούρο τό γλυκό
1 πλάκα σοκολάτα ύγείας.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: Ρίχνουμε τό ¼ τό γάλακτος σέ μία κασαρόλα μαζί με την ζάχαρι. Τό βάζουμε στή φωτιά, μέχρις ότου γίνει χλωρό και τό ανακατεύουμε. 'Εν τώ μεταξύ διαλύουμε τό 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης (θανάτις) στό γάλα, μέχρις ότου προκύψουν τό κακάο καί προσοχή, για να μη σβήσουμε τό θραύματός ρίχνουμε κατόπιν τό γάλα.

—'Αν θέλωμε κατόπιν τό ρίχνουμε μέσα και την λιώνουμε με προσοχή. 'Αφού πήξη καλά την σερβίρουμε σέ πιάτο ή σέ μπώλ ή άν θέλωμε την βάζουμε σέ φορμάκια έρεγμένα. Τά βάζουμε στό ψυγείο καί άφού παγώσουν καλά τά αναποδύμε και τά σερβίρουμε ή σκέτα ή γαρνιρισμένα με λίγο σαντιγύ.

ΚΡΕΜΑ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ ΓΙΑ ΔΙΑΦΕΡΕΣ ΤΟΥΡΤΕΣ

ΔΟΣΕΙΣ: 1 μπουκάλι γάλα.
3 κουταλιές της σούπας 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης
3 κουταλιές της σούπας ζάχαρι γεμάτη.
2 σούα μόνον τούς κροκούς.

1 θανάτις Γιώτης ή έθιαμα λεμονιού.
1 κουτάλι της σούπας κονιάκ.
Λίγα άμύγδαλα άσπριμένα και καβουρδισμένα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ: 'Εχουμε τό ¼ τό γάλακτος χλιαρό και λιώνουμε σκό όπόλοιπο γάλα τό 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης. Κευνάμε τούς κροκούς με τη ζάχαρι, προσθέτουμε τό γάλα με τό 'Ανθος 'Αραδούτου Γιώτης και όλο τό μίγμα τό προσθέτουμε στό γάλα που είναι στή φωτιά. Τό ανακατεύουμε πολύ καλά, ρίχνουμε τη θανάτις Γιώτης και συνεχίζουμε τό ανακάταγμα, έως ότου δέση καλά.

—'Αφού γίνει ή κρέμα την άποσύρουμε από την φωτιά, την άφίνομε να κρυώσει λίγο και προσθέτουμε κατόπιν τό κονιάκ. Είναι έτοιμη να την περιχύσουμε σέ τουρτά. Την γαρνίρουμε με διάφορα κομμάτια γλυκού ή κομμάτια καβουρδισμένα ή άμύγδαλα καβουρδισμένα.

NINA

μπορούσα ακόμα να έχω συνήγορο τον έρωτά μου...

—Σάπα! Μόνο που τό θυμάμαι, νιώθω φρίκη και άπδία...

Εξ αιτίας σου με καταράστηκε ο πατέρας μου, με έξγραψε ή κοινωνία... Μά και συ δε θάχνης την παρηγοριά να σφίξεις την κόρη σου στην άγκαλιά σου!

Η 'Αντριάννα άόησε κι' έγνεψε στό Σάν Βίτο να κάνει τό ίδιο. 'Εκείνος ύπάκουσε, σκύδοντας τό κεφάλι, κι' έμεινε άκίνητος.

—'Ομολογείς, πρόφερε ή 'Αντριάννα με επίσημο τόνο δικαστού, ότι, πριν πάψεις τό όνομα Σάν Βίτο, λεγόσουν Σάν Τζουλιάνο και ήσουν άρχηγός μίας συμμορίας κακοποιών.

Ο τυχοδιώκτης δάγκωσε τά χείλη του και δεν άπάντησε.

—Δεν πρέπει να σου άναφέρω όλες τις άτιμίες που έκανες, πρόσθεσε ή 'Αντριάννα. Αυτή τη στιγμή, σε βλέπω σάν ένα νικημένο ένοχο, που θυμήθηκε πως έχει μία κόρη.

Ο Σάν Βίτο σηκώθηκε άπτόμα και έπτε:

—Σκότωσέ με, 'Αντριάννα!... Φτάνει να σωθί αυτή!

—Θάκανες τόσα έγκλήματα, άν σκεπτόσουν την κόρη σου;

—Τη νόμιζα πεθαμένη.

—'Ηταν εύτυχια γι' αυτήν, που δε σε γνώρισε.

—'Ενα βωγγόνη, σάν λυγμός βγήκε από τά χείλη του Σάν Βίτο...

Ο Θεός βοήθησε να γίνει ή κόρη μου καλή σάν άγγελος. 'Ηταν ή άγαπαιότερη όλη μου...

Ποτέ δε θά μάθι σε τί είδους πατέρα χρωστάει τη ζωή της.

Η 'Αντριάννα δεν ένιωσε την παραμικρή συμπόνοια για τον τυχοδιώκτη. Μέσα σε λίγες ώρες, είχε συγκεντρώσει μέσα στην καρδιά της τόσο μίσος και περιφρόνηση γι' αυτόν, ώστε δεν έμεινε πια θέση για άλλο αίσθημα.

—Πες μου τί πρέπει να κάνω, και θά ύπακούσω! μουρμούρισε ο Σάν Βίτο.

—Δεν πρέπει να μάθι ο κόσμος πως έγινε γυναίκα ενός ληστή. Φτάνει που έκανα τό μεγάλο σφάλμα να σ' αγαπήσω...

—'Εχεις τό χροιά που άποδεικνύουν πως τ' όνομά σου είναι άληθινό Σάν Βίτο;

—Τά έχω.

—Είμαι ακόμα ζωντανός ο άνθρωπος που τό κλέψες;

Ο τυχοδιώκτης έσκυψε τό κεφάλι του. Η 'Αντριάννα έκανε μία θυμ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΜΟΛΛΥ

Ένας σταθμός στο τραγούδι

ΜΙΑ αλησμόνητη τραγουδίστρια, που ήταν και μοναδική εξαίρεση μέσα στην καλλιτεχνική οικογένεια, ζωντανεύει τις τελευταίες μέρες στο Ζάππειο, τις ωραιότερες αναμνήσεις, μέσα σε μια πραγματική καταναγκαστική ατμόσφαιρα.

Είπα η Νίτσα Μόλλυ, η πρώτη που λανσάρεσε και επέβαλε το ισπανικό τραγούδι στην Ελλάδα με ταμπεραμέντο πραγματικής Σπανιόλας, παίζοντας καστανιέτες και κιθάρα.

Μας ξανάδωσε λοιπόν από τη περασμένη εβδομάδα η Μόλλυ, την ευκαιρία να χωρούμε με πολλή συγκίνηση τις ωραιότερες μελωδίες της πρώτης μεταπολεμικής εποχής, που ήταν και τα μεγαλύτερα της συνθέ:

Μαρία Μπινίτα, Μαρία Ντολόρες, Τριάντα Μιχάλα, Τσιζίτα μιά, Αντόνιο Βάσκα Χερνάντι και τόσα άλλα.

Με τόση επιτυχία, ώστε πριν από αρκετά χρόνια, όταν εμφανίστηκε σε ένα από τα μεγάλα βασιέτια του Μιλάνου, έκανε τέτοια εντύπωση ή εξαίρετη ερμηνεία της, που την παρουσίασαν για πραγματική Σπανιόλα.

Αποκάλυψε το μαέστρον Γιάννη Βέλλα, σε μικρή ηλικία, όταν άρχισε να φουτίζει στο Γκινάσιο, η Μόλλυ γνώρισε τους πρώτους της δίσκους. Αργότερα, ο βαρύτονος Άγγελος, είχε την επιθυμία να την παρουσιάσει ένα βράδυ στον Αττίλ. Ο μεγάλος δάσκαλος έβρισε κατάληκτος από το ταλέντο της και την άρεσε με την όποια τραγουδούσε, παρ' ότι άρχισε να αμφισβητεί την προσέλαβε στην «Μάνδρα» της οδού Μηθύμνης, όπου και την παρουσίασε από την άλλη μεριά, μαζί με ένα άλλο άστέρο της εποχής, την Ζαννίνα. Εκεί ο αλυσμώνας του τραγουδιστή της επισημαίνεται το περίφημο «Γρεχαντρί» του, το οποίο και λανσάρεσε για πρώτη φορά:

«Ασπρο πουλί τρεχαντρί ηρθε απόψε άργα...»

Τότερα από ένα χρόνο, φθασμένη να τραγουδίστρια, έκανε την εμφάνισή της στην «Όσκι» με την κιθάρα της, που έπαιζε μόνη της, με λίγα μόνο μαθηματικά που πήρε από τον Λουντέμη. Το πρόγραμμά της παρουσίασε, ήταν έγινε άρρονη να είναι περσιμένη τη σε όλα τα κέντρα, ενώ παράλληλα δεν άργησε να την τραβήξει το θέατρο. Συνεργάστηκε με τον θίασο του μαζαρέτι Κοζάνη, στο θέατρο «Γκλόρια», όπως έπαιζε και στο «Κιμελάκι» του «Αγία», όπου λανσάρεσε για πρώτη φορά τις «Μοίρες» μία από τις ωραιότερες δημονομίες του Γιάζο-βλεφ, σόλο κιθάρα, χωρίς δοχή-στρα:

Αφέντη μου, τη μοίρα σου να πω το ριζικό σου...

Η Μόλλυ με καστανιέτες σε μία εκφραστική φωτογραφία της.

Ένα άλλο μεγάλο σουξέ της Μόλλυ ήταν και το πασίγνωστο μεξικάνικο τραγούδι «Ράντο γράντε», στο οποίο έδινε μεγάλο έμφαση με τους λαουγιόμους της.

Η Θεσσαλονίκη την εκάλει πολλές φορές, όπως και η Αθήνα με ιδιαίτερη στοργή. Τραγουδούσε ακόμα κι έξω από τα σύνορα της Ελλάδας, στην Ιταλία στην Κύπρο, στην Αίγυπτο, στην Κωνσταντινούπολη, στην Σύμνη κ.ά.

Τα τελευταία τρία χρόνια, η Μόλλυ, σε συνεργασία με την Δανάη, δημιούργησαν το είδος της νικητορικής μπουντά, που είχε ξεχωριστή απήχηση στους Αθηναίους. Εκεί καθιέρωσαν για πρώτη φορά, μαζί με το τραγούδι, και τα ανέκδοτα.

Τέλος, η Μόλλυ είναι η πρώτη τραγουδίστρια—σφαιρίνα που εκκλινοφόρησε με δικό της αυτοκίνητο στην Αθήνα: ένα Φιατάκι διθέσιο «πικολό», που εξακολουθεί να διατηρεί έως σήμερα.

Είχα την ευκαιρία να ξανακούσω τη Μόλλυ έπειτα από πολλά χρόνια, ένα από τα τελευταία βράδια, στο Ζάππειο, και να χαρώ για μια ακόμη φορά τις μεγάλες ισπανικές επιτυχίες της.

Παρακολούθησε από το τεύχος αυτό, στο «ΘΗΣΑΥΡΟ» (σελ. 55), ένα πρωτότυπο και συναρπαστικό μυθιστόρημα, που συνδυάζει την περιπέτεια με το μυστήριο, του Αμερικανού συγγραφέως ARNOANT A'PIES

Η άγνωστη του τραίνου

Πρόκειται για μια νέα, που ξυπνάει μέσα σε μια κλινική, έπειτα από ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα και που διάφορες περιπέτειες την αναγκάζουν να υποδυθεί ένα πρόσωπο που δεν είναι το δικό της. Θα βοηθή σε λίγο σε μια άγνωστη οικογένεια και, από τη στιγμή αυτή, αρχίζει μια σειρά περιπετειών, που μεγαλώνει το μυστήριο γνώσης και πολλαπλασιάζει τα αντί-γινωστα που την περιβάλλουν. Τη λύση του μυστηρίου δίνει ένας κεραινοβόλος έρωας, που απομακρύνει τα σκοτάδια και ξαναφέρει το φως και τη χαρά στην ποινεμένη ψυχή της.

πώς σαν και σέννα.

—Τι άλλο σε απασχολεί, εκτός από το τραγούδι;

—Η ζωγραφική. Απλή είναι το μεγάλο μου χόμπι. Είμαι και σ' αυτή αυτοδίδακτη και, όπως ξέρετε, έχω ειδικευθεί στο πορτραίτο. Έχω φιλοτεχνήσει τα πρόσωπα όλων των συνεργατών μου, του Λιάσκου, της Δανάης, του Τσαζοφόρου, του Κοζάνη, της Καλώς Καλό. Και ακόμα από μνήμης, τον Έλενθριο Βενιζέλο. Νομίζω πως, αυτό είναι ένα από τα ωραιότερά μου.

—Και συνεχίζεις πάντα;

—Βεβαίως. Στη μπουντά που είχαμε με τη Δανάη, φιλοτεχνούσα συχνά, σκίτσα των πελατών μας, χωρίς πληρωμή βέβαια...

—Καιμιά ιδιαίτερη αδυναμία;

—Η μεγαλύτερή μου αδυναμία είναι η μητέρα μου. Αρχεί να σας πω ότι με ακολουθεί πάντα όπου τραγουδώ και πάντα δίνει τη γνώμη της για το ρεπερτόριό μου. Παλαιότερα επίσης είχα αδυναμία και στα διερχόμενα ταξίδια. Τώρα όμως δεν καπνίζω πια. Το έκοψα τελείως.

—Μελλοντικά σχέδια;

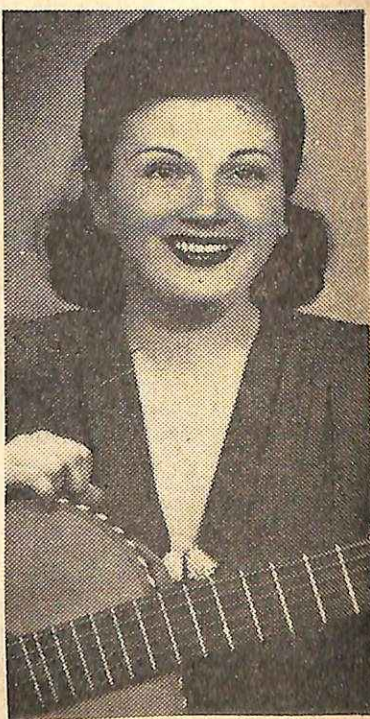
—Προβλεπώ να έλθω ή σειρά μου για την Αμερική.

—Και αργότερα;

—Για αργότερα, έχω ένα πολύ μικρό καπνιστικό σχέδιο. Σκέπτομαι να κάνω την εμφάνισή μου στη σκηνή, σαν κομική χαρακτηριστική.

Μη σας φανή παρ'ότι, γιατί έχω τελειώσει και δογματική σχολή. Και αυτό με έκανε να πάρω το θάρος να λέω ανέκδοτα. Στην αρχή, δεν το κερδίω, ένιωθα την ατμόσφαιρα παγωμένη. Με την επιμονή μου όμως, κατάφερα να επιβάλω και αυτό το είδος, χαρίζοντας έτσι, μαζί με την συγκίνηση, και το γέλιο.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η αγαπημένη τραγουδίστρια της Αθήνας, με την κιθάρα της.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΝΙΚΟΣ

ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ύπ' αριθμ. 1 ξέν πρεμιέ του κινηματογράφου

ΤΟΝ είχα γνωρίσει πριν 10 χρόνια στη Νέα Ίωνία —ήμαστε γείτονες.

Τότε ο Νίκος Ξανθοπούλος ήταν ένας αμρόστακος έφηβος, γεμάτος ζωή, όνειρα και σπινθηροβόλο πνεύμα.

Λιγνός, δασεώδης θάλασσα, με αρεσμονικά χαρακτηριστικά και έντονη φωνή, δεν είχε ακόμη γίνει «άστέρης» και η μόνη φιλοδοξία του —άδελφαι τότε— ήταν να ανέβει κάποτε στη σκάλα.

—Ποιά σκάλα, Νίκο; τον ρώτησε ένας φίλος του, γειτονόπαιδο και κείνος, που ώστόσο είχε ανέβει στον δικό του κήλο, κι είχε αποκτήσει θαυμαστές και θαυμάστριες σαν την άμμο της θάλασσας.

Ο Ξανθοπούλος δίσταζε ν' αποβιβάσει την καρδιά του.

—Εί;

—Ποιά σκάλα;

—Τού θεάτρου.

Ο Άλλος (που ήταν ο δαυμόνος ποδοσφαιριστής Γιάννης Χολέβας, που άφισε έλξη στον «Απόλλωνα» και στον «Παναθηναϊκό») χαμογέλασε:

—Κοντά είμαστε. Θέατρο παίζουμε κι' εμείς.

Ο νεαρός έφηβος της Ν. Ίωνίας άπονεμα να κωπτή τον φτασμένο γείτονά του, άμυλτος. Σχεφτόταν:

—Θέατρο ναι, αλλά το δικό μας διαφέρει. Εμείς οι ήθοιοι δεν σταματάμε να παίζουμε. Η φόρμα μας διατηρείται ως τον θάνατο.

Στά μάτια του, το επάγγελμα που είχε διαλέξει έπαυσε διαστάσεις γιγάντιες κι' ο έαυτός του, σε προβολή μέσα στα μελλοντικά χρόνια, γινόταν σαν ένα είδος Διγενή. Άκριτα, άπληστο με το μαζικό γυνώ κοντάρι, που έδινε τη δική του «μάχη», για τα δικά του ιδανικά.

Νεάτα και όνειρα — τί εποχή, αλήθεια!

Δεν είχαν περάσει δυό χρόνια, και ξανασημειώσαμε, μαζί με τον Χολέβα πάλι, τον Νίκο Ξανθοπούλο, στην εισόδο του θεάτρου Κατερίνας (που στεγαζόταν τότε στο «Ιντερά») να μπαίνει βιαστικά.

Γεια σου, ο έαυτός του, φώναζε ο Χολέβας, που είχε να τον δει δυό χρόνια, μπλεγμένος καθώς ήταν στις προτιμήσεις και στα γήπεδα. Πώς παει... ή σκάλα;

Ο Νίκος, δεν πειράχτηκε, αλλά και δεν θέλησε ν' άφιση αναπάντητο το ερώτημα.

—Σε κερνάω το εισιτήριο.

Έρχεσαι μέγα;

—Έρχομαι.

Μπήκε μαζί κι' ο υποφαινόμενος και στρωθήκαμε στις πολυθρόνες. Σε μία στιγμή, ο Ξανθοπούλος εξαφανίστηκε από κοντά μας.

Υστερ' από λίγο, καθώς άνοιξε η αλλαία, είχαμε την εμφάνισή του στη σκηνή, ντυμένος αλλά Άρμαγδος, με φανοβίτες και ρεντιγκότα.

Ήταν ό... ξέν ποιητή του θιάσου. Ο Χολέβας έπαινε κεραινοβόλο, Κι' ο νεαρός γείτονας, πάνω απ' τη σκηνή, ενώ άποδυόταν τον ρόλο του, απολάμβανε με άνείπωτη άγαλλίαση την έκπληξη του διάσημου φίλου του και ποδοσφαιριστή.

Η «σκάλα» του Ξανθοπούλου είχε στηθεί, και πολύ γερά μάλιστα.

★

Πέρασαν από τότε πέντε χρόνια. Στο μικρό αυτό διάστημα, ο Ξανθοπούλος κι' η «σκάλα» του έχαναν το θαύμα τους. Ο νεαρός της Νέας Ίωνίας, γείτονας του Χολέβα και του Στέλιου Καζαντζή, ανέβηκε ραγδαία, τόσο ραγδαία που κι' ο ίδιος δεν πρόφθασε ν' αλλάξει συνήθειες και προσοικιότητα και να φρεσνή τη μάσκα του «γρότος» και του «μοιραίου», όπως συμβαίνει με όλα τα νεαρά άστέρια του κινηματογράφου, που ή φήμη τους παίρνει τα μυαλά και τα φρονιάζει με φρεσκό άερα και κοφίνο βεντετισμό.

Επαίξε δεύτερους ρόλους σε θέατρα, πέρασε στο πλάνο του πρωταγωνιστή, κι' ύστερα άφροσάθηκε στον κινηματογράφο, γυρίζοντας ταινίες και ταινίες, λαικές ή ποιητικές, όσπου, ή φήμη του και το «κασέ» του ανέβηκε, σε σημείο, που να θεωρηθεί σήμερα ο καλύτερος ήθοιοις της νέας γενιάς, από τους φίλους της 7ης τέχνης.

Σήμερα οι ταινίες του Ξανθοπούλου καταρρίπτουν όλα τα ελληνικά ρεκόρ επιρροής, και τ' όνομά του άρχει για να γεμίσει τον ταμείο των κινηματογράφων. Γι' αυτόν τον λόγο άλλωστε, ο Νίκος έγινε το χαρμάνι των δι' των παραγωγών και δεν προσθάει να δέχεται προτάσεις, να θησαυρίζη και να κοροϊάζεται με-χοι άπειρίας, έπει που ν' άπορσέ κι' ο ίδιος «πώς τα κατάφερα να γεράσω τόσο γρήγορα».

Όστόσο —κι' αυτό έχει ιδιαίτερη αξία— ο ύπ' αριθμ. 1 υποφαινόμενος σ' αυτό της Ελλάδας δεν διαφέρει σε τίποτε —ξέν απ' την κοίραση— από τον νεαρό της Νέας Ίωνίας που ξανάησε με μόνα έφθια τα όνειρά του, πριν λίγα χρόνια, για να κατακτηση τον κόσμο.

Φανταστήτε πως δεν έχει γίνει τοιλάχιστον ούτε «Πρωταρχή», με όλο τον πλούτο που... τον δέρεει!

Τον είδαμε προχτές το βράδυ για τρίτη φορά, μέσα στα δέκα χρόνια της καριέρας του, στην Πλατεία Βικτωρίας, όπου συγκατατά τα βράδια για να πάρη ένα καφέδάκι, πριν πάη για ύπνο.

Ήταν ίδιος κι' απαράλλαχτος, όπως παλιά, έκτος απ' την κοίραση που ήταν... κωινόβρια, και ζωγραφίζονταν έντονα στα χαρακτηριστικά του.

Ο Νίκος Ξανθοπούλος έφτασε στην κορυφή της «σκάλας». Όμως έμεινε σαν άνθρωπος ο ίδιος, όπως τότε που δεν ήταν σχεδόν τίποτε.

—Κόριε Νίκο...

—Ω, σαν τη χιόνα!

Καθίσαμε. Το ταγάρο σιδαί-λσε την κοινότητα μας και ο νικητορικός καφές έδωσε ζωντάνια στον κουρασμένο συνωμιητή μας.

Ετσι κατορθώσαμε να πάρουμε με μερικές απαντήσεις του, σε ι-σάριθμες ερωτήσεις μας, αρκετά πρωτότυπες και «φλεγμενικές».

Τις παραθέτουμε με τη σειρά:

ΕΡ.: Γιατί είναι τόσο πολύ κουρασμένος, ώστε να βαρύνεται και να μιλάς άκουσα;

ΑΠ.: Αάθος. Είμαι διηλεκτικός, όπως όλοι οι άνθρωποι. Τότερα όμως με παραλαμβάνουν οι συμπροθέσεις κι' οι παραγωγές και μου... αλλάζουν τα φώτα. Να φανταστήτε, γυρίζω διαρκώς ταινίες, χωρίς άνάπαυση και διακοπή, πολλές φορές δε δυό και τρεις ταινίες μαζί, όπως συμβαίνει τώρα.

ΕΡ.: Οι πολλές ταινίες σημαίνουν και... πολλά λεφτά. Γιατί, δεν σου φαίνεται άδυνα το κοίμα;

—Πώς να φανή;

—Νά... δεν έχεις ούτε δικό σου άμάκι. Επιτρέπονται αυτά τα πράγματα εν σωτηρία έτει 1965; Τι θα πουν οι θαυμαστές σου, όταν το μάθουν;

ΑΠ.: Το άμάκι χορεύεται για να ηγηθή ταινίες καπν. Όμως εγώ δεν πάω ποτένα, γιατί δεν μπορώ άφίγουν καιρό τα «γυροστάσια». Τι να το κάνω λοιπόν; Για να πάω στο άπέναντι πεδίο, όπου μου δίνεται το σάπι μου;

ΕΡ.: Κάτι άλλο. Γιατί μένεις άνάπαυτος; Μήπως έχεις την ιδέα πως οι γυναίκες είναι άρρεστές, περίπου όπως και τα... άμάκια;

ΑΠ.: Κάθε άλλο. Οι γυναίκες είναι και χοήσιμο και εύχρηστο είδος. Όμως δεν νομίζεις πως αυτό είναι καθαρώς ιδιαιτική ύποθεση, ώστε να μην προσκοήσουμε παρακάτω σε θέμα;

ΕΡ.: Και τα «ΙΧ» είναι ύπόθεσις ιδιαιτικής φύσεως κι' όμως είπες τη γνώμη σου. Θά προχωρούμε παρακάτω στο θέμα;

ΑΠ.: Τροχού στη λογική σας και χοήσιμα στην έννομή. Τέσσερα, μπροστά στον παπιά, Είπα πολλά πράγματα, πέρα απ' τον έρωτα, που χορεύεται ένας γάμος για να στηριχθή.

★

Είτε και σηκώθηκε από το τα-πέρι, πληρώνοντας τον λογαριασμό. Τότερα ζήτησε συγγνώμη.

—Ξέρεις, ποίησε να ξυπνήσω στις 4 το πρωί, για να τελειώσω στις 11 το βράδυ. Και μεθάρσιο το ίδιο. Θεέ μου τί κόποσι!

Καθώς μιλούσε, το πόσο πολύ τον είχε πάρη την έκφραση άνθρώπου που ήταν έτοιμος να καταρρεύση ή να κοιμηθή δοχώς.

Έχαμε μια χοιμάτσα άφορη-τον μαρτυρού κι' ύστερα έπιστά-τευσε τις δυνάμεις του, για να πάη ως το άπέναντι πεδίο, όπου βοισκόταν ή πόρτα του σπι-τιού του.

Πόσο βαρεία πρέπει νάταν, άλήθεια, ή «σκάλα» του, που όνει-ρευόταν στα όνειρά της Νέας Ίωνίας, όταν ήταν ακόμη έφηβος!

Α. ΑΡΡΕΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΚΟΔΩΣΙΑ

Οι πιο ενδιαφέρουσες ειδήσεις από τις 9 — 15 Αυγούστου 1965

9. Ο μικρός Ν. Κωνσταντκόπουλος, στο χωριό Λειβαδάκι της Γορτυνίας, έπινε ένα κοτόπουλο. Ο πατέρας του Γιώργης, για να τον τιμωρήσει, έκανε μια θηλιά, του την πέρασε στο λαιμό και θέλησε να τον κρεμάσει από το δοκάρι του σπιτιού τους. Τότε όμως επενέβη η μητέρα του δρόστη κι' ώρμησε για να σώσει τον γιγονό της. Μα ο Κωνσταντκόπουλος της έδωσε τόσο ξύλο, που την έστειλε στο νοσοκομείο.

—Το ελληνικό φορτηγό «Ελένη» ζήτησε με τον ασύρματό του γιατρό για τον ναυτικό Γ. Λαζαρόπουλο. Το γαλλικό σκάφος «Ντελαγκρέ», που βρισκόταν κοντά του στην φουρτουμισμένη θαλάσσο, πάλαιψε σκληρά με τα κύματα, μα κατάφερε να πλησιάσει και να του στείλει ο κυβερνήτης τον γιατρό μ' ένα καλώδιο. Μα όλος αυτός ο κόπος κι' η προσπάθεια πήγε χαμένη. Ο άτυχης Λαζαρόπουλος δεν μπόρεσε να επιβίβη παρά τις προσπάθειες του Γάλλου γιατρού.

—Ο Γάλλος υπουργός Μορφωτικών Σχέσεων κ. Μαυρώ έδηλωσε, σε συνουσία του με τους Κινέζους ηγέτες στο Πεκίνο, ότι «όλα τα κράτη θα πρέπει να ενώσουν τις προσπάθειές τους, για ν' αποφευχθεί η σύρραξη μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Λαϊκής Κίνας. Μια τέτοια σύρραξη θα επηρεάζει την μοίρα του κόσμου. Θα έχη επίσης δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς».

—Έφθασε στη Μόσχα ο Τουρ-

κος πρωθυπουργός κ. Ούγκιου-πλου για επίσημη επίσκεψη. Θα έχη συνομιλίες με τον πρωθυπουργό κ. Αλεξέι Κοσύνκιν, τον πρόεδρο κ. Α. Μικογιάν και τους άλλους ηγέτες των Σοβιέτ. Τελικά, θ' αναπαυθεί για λίγο στην λουτρόπολη του Σότσι.

—Ο Καγκελάριος Έρχαρτ άρχισε από το Νόρτμουντ την προεκλογική εκστρατεία του. Στον λόγο του, υπογράμμισε τους κινδύνους που διατρέχει η Ευρώπη και την ανάγκη της ενοποίησης της Γερμανίας. Έτόνισε δε ότι η Δυτική Γερμανία θα πρέπει να εφοδιασθεί με άσθονα πυραυλικά όπλα, για ν' αντιμετωπίσει τα σοβιετικά κατευθυνόμενα βλήματα.

—Ινδονήσιοι τεχνικοί, που εξετάζονταν με επιτυχία τον πρώτο πυραύλο, εργάζονται τώρα για την κατασκευή ατομικής βόμβας και την εξάπλωση τεχνικών δορυφόρων.

—Καθ' όλην την διάρκεια του συνεδρίου, η πρό του «Χίλτον» πλατεία θα ονομάζεται «πλατεία Α. ΧΕΠΑΝΣ». Η απόφαση αυτή ελήφθη από το Δημοτικό Συμβούλιο Αθηναίων, που ήθελε να τιμήσει τους συνέδρους του 43ου Συνεδρίου της ΑΧΕΠΑ.

—Μεταφέρθηκε αεροπορικώς στην Αθήνα από την Μυτιλήνη το αδόμητο νηπίο της οικογένειας Γιακουμή, ηλικίας τριών μηνών. Το παιδάκι έπαιζε με μια παραμύθι, που τελικά την κατάπιε. Στο νοσοκομείο, του έγινε α-

κτινογραφία και η παραμύθι βρέθηκε ανοιχτή στο στομάχι του. Έτσι, θα του γίνει εγχείρηση, για να του την αφαιρέσουν.

—Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Γαλλίας δήλωσαν κατηγορηματικά ότι δεν θα επιτρέψουν να μεταβληθούν οι γαλλικές πλάς σε... Σόδομα και Γόμορα. Θα καταδιώκουν, θα συλλαμβάνουν και θα τιμωρούν παραδειγματικά τους γυνιστάς. Μα οι γυνιστικοί συλλογοί έθεσαν ήδη ένα νομικό θέμα: «Ποιος νόμος τιμωρεί τον γυνισμό; Γιατί καταργείται η ελευθερία του ατόμου να εμφανίζεται όπως θέλει, αφού είναι σύμφωνοι κι' εκείνοι με τους οποίους συζητά;». Μα οι αρμόδιες άρχες έδηλωσαν ότι δεν θα τους αφήσουν ατιμωρητους, γιατί, με την πρόφαση του γυνισμού, γίνονται ακατονόμαστα όργανα και δεν προ- κείται περί φυσιολογίας, αλλά περί εμπορίας λευκής σαρκός...

—Με την τελειοποίηση των μηχανών, οι αρμόδιοι επιστήμονες πιστεύουν ότι σύντομα ο άνθρωπος θα περιορίσει τις άρες της εργασίας του. Κι' επίσης ότι θα επιτύχει από τον εργοδότη του να του δίνει κι' ένα μήνα άδεια τον χειμώνα, για να κάνει και τις χειμερινές διακοπές του. «Ήδη, σε πολλές χώρες, έχει καθιερωθεί η έδωμάς των πέντε εργάσιμων ημερών και της εξαώρου εργασίας. Άλλωστε είναι τόσο λίγη η ζωή μας. Χρειάζεται όσο είναι δυνατόν να την χαίρεται ο άνθρωπος. Τι κερδίζει δουλεύον-

τας σαν... σκύλος; Μόνο το άγχος και την αγωνία της δουλειάς.

10. Στην θάλασσα των Χανίων, ο Έμμ. Χαραλαμπίδης, έτών 17, κατάφερε να διασώσει μια νέα που κινδύνευε να πνιγεί, κι' είχε καλέσει απεγνωσμένα σε βοήθεια. Τελικά όμως, ο άτυχης πνίγηκε, γιατί δεν είχε κουράγιο να συνεχίσει για να φτάσει στην παρλιά.

—Στο Άρκάνας, στην βάσι πυραύλων, στο Σήρκυ, σημειώθηκε τρομακτική έκρηξη ενός πυραύλου «Τιτάν 2», με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 53 άτομα.

—Η απόσπασις της Σγκαπούρης από την Όμοσπονδία της Μαλαισίας προέκλεσε, εκπλήξε και δυσάρεσκει στην Άγγλία. Ο ραδιοσταθμός της Μόσχας, σε σχόλιό του, τόνισε επίσης ότι το γεγονός αυτό θα έχη αντίκτυπο σ' όλη την Νοτιοανατολική Ασία.

—Ο επιστήμον Γκούντερ Άουτς Δυτικής Γερμανίας ανέκρινε στο Ίνστιτούτο Αστροναυτικών Έρευνών του Μπρούνσβικ, ότι έφειρε ηλεκτρομαγνητικό κίνητρο πυραύλου, που μπορεί ν' αναπτύξει δεκαπλάσια ταχύτητα από τον κινητήρα που χρησιμοποιεί χημικά καύσιμα. Ο κινητήρας του Γκούντερ δοκιμάστηκε μ' επιτυχία στο Ίνστιτούτο.

—Ο εργάτης Φραντσέσκο Περέρα Ντά Κόστα, στην Φορτουγέλα της Βραζιλίας, είχε μια αδυναμία: Δεν μπορούσε να κοιμηθεί, αν δεν είχε ένα μαχαίρι κάτω από το προσκέφαλό του. Μια μέρα όμως τον βρήκαν σε κακή κατάσταση, να πλέη στο αίμα του και τάν μετέφεραν αναίσθητο στο νοσοκομείο. Όταν γλύτωσε τον κίνδυνο του θανάτου και συνήλθε, ώμολόγησε στους γιατρούς: «Ωνειρεύομαι ότι τσακωνόμουν. Οι αντίπαλοί μου με είχαν κυκλώσει και μ' απειλούσαν να με σφάξουν. Τότε θυμήθηκα ότι κάτω από το προσκέφαλό μου είχα το μαχαίρι μου. Το άρπαξα κι' άρχισα κι' εγώ να κυττώ. Στην καυρία μου δεν έπληρα είδησι ότι κάθονα το μαχαίρι στο σώμα μου. Έτσι κόντεψα να πεθάνω...».

—Οι Αμερικανοί επιστήμονες πραγματοποιήσαν μια ακόμη επιτυχία: Ξανάφεραν στη ζωή μια νεκρή γυναίκα, που είχε πέσει θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Εφάρμοσαν για τη διάσωση της την μέθοδο της «βαθείας ψύξεως», που επέτρεψε στον εγκέφαλό της να ξεπεράσει το δύσκολο στάδιο της ελλείψεως αίματος.

—Έξεδρά από τα αιγυπτιακά ταχυδρομεία γραμματόσημο, που παριστάνει σ' ένα χάρτη της Μέσης Ανατολής το κράτος του Ισραήλ ερυθρό και πάνω του σφαγμένο ένα στίλετο. Το «γραμματόσημο - στίλετο» χρησιμοποιείται ήδη από τους Άραβες σ' αντίδοτο των κρηνημάτων του Χαττάρασι των κρηνημάτων του Χαττάρασι που υποστηρίζει μια συνεννόηση με το Ισραήλ.

—Ο πρόεδρος Τζόνσον έκρυψε σήμερα τον πόλεμο έναντι των κυριότερων εχθρών της ανθρωπότητας: της ασθενείας, της άγνοιας και της ανέχειας. Ήδη πρόκειται να διατεθούν 280 εκα-

τομμύρια δολάρια στα Έθνηκά Ίνστιτούτα Υγείας «για την μελέτη και τον εμπλουτισμό της ανθρωπίνης υπάρξεως κι' όχι για τον τερματισμόν της».

—Συνήλθε στην Στοκχόλμη το Διεθνές Συνέδριο του Ο.Η.Ε. προς πρόληψη της εγκληματικότητας. Την Ελλάδα αντιπροσώπευσε ο γενικός διευθυντής του υπουργείου Δικαιοσύνης κ. Ι. Ζαγκαρόλας.

11. Οι γυναίκες της Τουρκίας διαμαρτύρονται γιατί τα κομμάτια τις αγνοούν στους καταλόγους των υποψηφίων τους σε κάθε εκλογή. Επί κεφαλής του κινήματος των χανούμ για την εκ νέου κατακτση του Κοινοβουλίου, είναι η Μεντίνα Γκεσιάν, που διεξάγει σκληρό δημοσιογραφικό αγώνα... «Ο Κεμάλ — γράφει — είχε 17 γυναίκες στη Βουλή και τώρα δεν υπάρχει καμμία. Στην Τουρκία έχουμε γυναίκες πολιτικούς μηχανικούς, καθηγήτριες, δασκάλες, μα καμμία από αυτές δεν συμπεριλαμβάνεται στο ψηφοδέλτιο των κομμάτων. Κι' όμως ύπάρχουν σ' αυτά, τα ονόματα άγραμμάτων τσιφλικούχων κι' αγάδων. Μόνο το εργατικό κόμμα έχει ως υποψήφιες του 17 γυναίκες.

—Η όρεινη πόλη Ζέεζεν μπήκε σε μεγάλη βάσανα. Θέλει να ικανοποιήσει την αίτηση του Έλληνα χωρικού Χρ. Άσαρβέλη και να του βρη μια όμορφη Γερμανίδα 17 έτών για να την παντρευτεί. Ο κ. Άσαρβέλης είχε γράψει τα ακόλουθα σ' ένα σημείωμα που έκρυψε σ' ένα ροδάκινο: «Ζητείται ωραία Γερμανίδα, ηλικίας 17 χρόνων, αναστήματος 1,60, προκειμένου να γνωρισθί με Έλληνα χωρικό». Το ροδάκινο όμως έπεσε στα χέρια μιας ηλικιωμένης γυναίκας του Ζέεζεν. Αυτή διάβασε το σημείωμα και θεώρησε υποχρέωσή της να φροντίσει να βρη την 17χρονη Γερμανίδα. Έτσι σύντομα ο κ. Άσαρβέλης θα δεχθή τον... κεραυνόν σε φακέλλον ενώδη. Το πρεσκέσι από την Γερμανία. Δεν ξέρει όμως κανείς, μπορεί να τα φέρη η τύχη και να τον κάνει ευτυχισμένο το ροδάκινο.

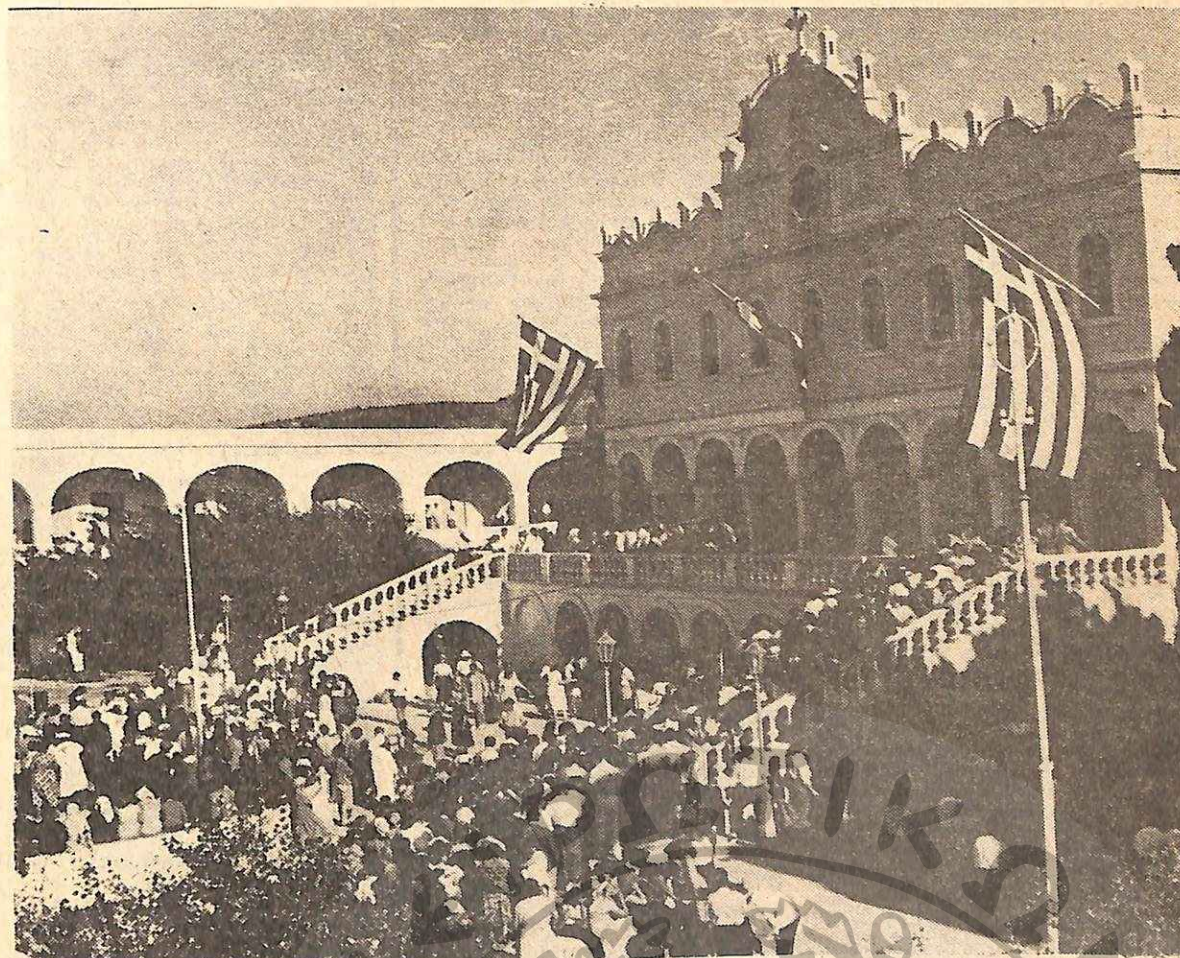
—Καταρρακτώδεις βροχές και θύελλες σαρώνουν το Μεξικό. Στο κόλπο του Μεξικού ένεσκηψε ο κύκλων «Κλώντια». Υπάρχουν πολλά θύματα και σημαντικές υλικές ζημιές.

—Η εύτυχισμένη κρουαζιέρα του Φράνκ Σινάτρα και της μίς Μία Φάροου, απέληξε σε τραγωδία. Ένα από τα μέλη της συντροφιάς, ο Ρόμπερτ Γκλυντφάρμ, πνίγηκε στο Βάινγιναντ της Μασαχουσέτης, ενώ προσπαθούσε να σώσει από πνιγμό μέλος του πληρώματος.

—Επισπεύδεται η απόστολή 50.000 Αμερικανών πεζοναυτών στο Νότιο Βιετνάμ. Έτσι, ελπίζεται ότι θ' αντιμετωπισθεί η δημιουργηθείσα κρίσιμη κατάσταση.

—Βρέθηκε, μέσα σε μια μικρή βάρκα και σ' απόσταση 96 χιλ. νοτίως του Μαϊάμι, ο δράστης της φορικώδους δολοφονίας που έγινε εδώ κι' επτά μέρες στην Βαλαμυγιά «Επτά Θάλασσες». Πρόκειται για τον Κουβανό φυγάδα Ρομπέρτο Ραμπερέ, που σκότωσε

τον πλοίαρχο και τρεις άλλους ναυτικούς κι' ύστερα θέλησε να οδηγήσει το σκάφος προς την Κούβα, όπου διαμένει η γυναίκα του και τα τρία παιδιά του.

Προσκυνητάι στην Παναγία της Τήγου. Η δύναμις της πίστεως είναι βαθεία ριζωμένη στον Έλληνικό λαό. Η Παναγία είναι η προστάτις των Ενόπλων Ανδρών, η οδηγός του Έθνους και η παρηγορία των ανθρώπων που δοκιμάζονται από την μαύρα τους. Έφτες, άνω των 20.000 πιστών προσεκύνησαν στον ναό της «Ευαγγελιστρίας» την θανατοεργό εικόνα της.

12. Στον κινηματογράφο «Αχιλλείον» στο Καλαμάκι, κατά την προβολή του φιλμ «Μονομαχία στο Ρίο Γκράντε», ο Δ. Μακρής, έτών 24, μηχανικός αυτοκινήτων, έπυροβόλησε ανεπιτυχώς την Δόμνα Πετρόγλου, έτών 19, γιατί άνηλθε να συνδεθεί αισθηματικά μαζί του. Ο δράστης συνελήφθη.

—Οι Ηνωμένες Πολιτείες εξέτασαν από το πρώτο παιδί της Κλέντυν, με πυραύλο τύπου «Ατλας - Κένταυρος» το πειραματικό διαστημόπλοιο «Σορβέιερ».

—Τέσσερα παιδιά έφερε στον κόσμο η κ. Τούλα Κ. Γιαννάρου, έτών 32, στο χωριό Άλφειούσα του Πύργου και στο νοσοκομείο, όπου μεταφέρθηκε μετά την γέννηση του πρώτου παιδιού της. Μα και τα τέσσερα έζησαν μόνο λίγες ώρες, γιατί ο τοκετός ήταν πρόωρος.

—Στον δρόμο Κωνσταντινούπολης — Άγκυρας, ένα λεωφορείο συνεκρούσθη με φορτηγό, που

μετέφερε νταμιτζάνες με νιτόκο δξύ. Το καυστικό υγρό γέμισε το χοντάκι του δρόμου κι' εκεί μέσα βρήκαν τραγικό θάνατο 23 από τους επιβάτες, κατά την ανατροπή του λεωφορείου.

—Δύο κατάδικοι, ο Τζήν Κέλλυ, έτών 26, κι' ο Άντονι Ράυτερ, έτών 22, ενώ μετεφέροντο σιδηροδρόμιοι με μεταγωγικό όχημα από τις φυλακές του Λιόνς στις φυλακές του Ουάντσουορθ, κατάβρεσαν να δραπέτεύσουν. Κατάφεραν με δεμένα τα χέρια ν' ανοίξουν την πόρτα του μεταγωγικού, να την κλείσουν πάλι προσεκτικά και να πηδήσουν στο δρό-

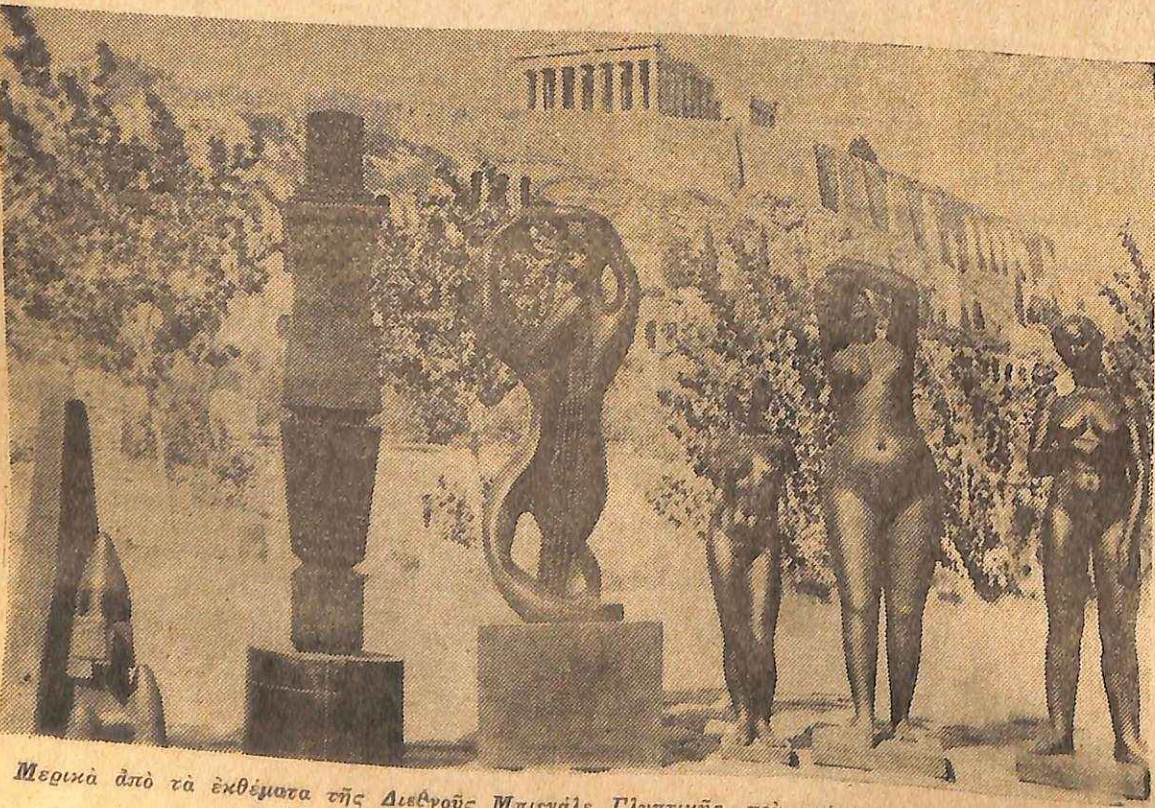
μο. Απορίας άξιον όμως είναι πώς η Αμερικανίδα δεν κάλεσε σε βοήθεια ή δεν κατέβαλε προσπάθεια να ξεφύγη από τα χέρια των βιαστών της, αλλά μετά το πάθημά της τούς κατήγγειλε. Ίσως φοβήθηκε μή χάσει και την ζωή της.

—Ο Σοβιετικός αστροναύτης Γιούρι Γκαγκάριν κι' ο έμπειρο- γνώμων επί των διαστημικών προδημάτων κ. Ντομπρόφ, σε ομιλία τους από τον ραδιοσταθμό της Μόσχας, έδηλωσαν ότι «θα εκτοξευθεί προσεχώς, δορυφόρος γύρω από την Σελήνη. Από αυτόν θα προσεληνωθή αυτόματος σταθμός. Κι' ύστερα θα αποσταλή ο-

χημα με κοσμοναύτη». — Η ΝΑΣΑ έτερμάτισε τις προσπάθειές για την εκτόξευσι του «Τζέμινι 5». Οι αστροναύ- Κόνραντ θα πραγματοποιήσουν με αυτό το διαστημόπλοιο συνεχή πτήση οκτώ ημερών στην τροχιά της Γης.

—Χιόνια, βροχές, καταιγίδες και ισχυροί άνεμοι ένεσκησαν στην περιοχή Πορτίλλο της Χιλής. Υπάρχουν πέντε νεκροί. Οι σιδηροδρομικές συγκοινωνίες έχουν διακοπή. Στο Πορτίλλο έπρόκειτο να διεξαχθούν οι διεθνείς άγώνες χιονοδρομίων, μα οι περισσότερες ξένες ομάδες δεν μπόρεσαν να φθάσουν εκεί πέρα.

—Σοβαρό έπεισόδιο σημειώθηκε στον ποταμό Έλβα, εξ αιτίας της παραβίασης των χωρικών υδάτων της Ανατολικής Γερμανίας από σκάφος της Δ. Γερμανίας. Το πλοίο αυτό εισέδωσε στο τμήμα του Έλβα, που ελέγχεται από την Ανατολική Γερμα-

Μερικά από τα εκθέματα της Διεθνούς Μπιενάλε Γλυπτικής, που πρόκειται να εκτεθούν στον ειδικό χώρο του Μνημείου Φιλοπάππου.

νία. Όταν ο πλοίαρχος του διετάχθη ν' ανακόψει πορεία, άπορήκε. Έτσι τα παρακτία παραδόλεια άνοιξαν πύρ έναντίον του, με αποτέλεσμα να του προσενηύουν σημαντικές ζημιές. Όπως αναφέρεται, έκινήθησαν άμέσως και φάλαγγες στρατιωτών της Σοβιετικής Ένώσεως κατά μήκος του αεροκονιτοδρόμου Χέλμστεν - Βερολίνου.

Συνελήφθη στο Μόναχον Τούρκος επιδήτης του εξπρές, γιατί ευρέθη να μεταφέρει 15.000 φυσιγγία. Τελικά απέθηκε έλεύθερος, γιατί διαπιστώθηκε ότι άγνωστά του άτομα είχαν τοποθετήσει κοντά στις άποσκευές του αυτά τα κιόδια με τα φυσιγγία των 7,65 χιλ.

— Η χίρα του Ούνστην Τσάρτσιλ έπεσε θύμα κλοπής. Διαρρήκτες άφηρεσαν από το σπίτι της κοσμήματα άξίας 135.000 δοχμ. Η χίρα Τσάρτσιλ όμως άπληθυνε έκκλησι προς τους λωποδύτες να της επιστρέψουν μόνο ένα δαν κιτλιό που της προσέφερε ο Στάλιν το 1945, και να κρατήσουν τα υπόλοιπα.

— Η άστυνομία της Ούάσιγκτων καταζητεί βιαστήν, που μιλά για θρησκεία και φιλοσοφία, φορεί σταυρό και έχει προτίμηση στο να βιάζει νεώρες καλόγριες. Ένα από τα θύματά του άπεκάλυψε ότι ο βιαστής, μετά την πράξι του, της έζητησε συγγνώμην και την παρακάλεσε να προσευχηθή για την σωτηρία της ψυχής του. που την παρασύρει στην απώλεια το άμαρτωλό σαρκίον του.

13. Ο πρόεδρος Τζόνσον, μιλώντας για το Βιετνάμ, δήλωσε: «Αν η βοήθεια μας δεν έλπτεται και δεν ήταν επιθυμητή, δεν θα θυσιάσαμε ούτε ένα Άμερικανό στρατιώτη στο Νότιο Βιετνάμ... Βοηθάμε τον λαό και την κυβένησιν να άμυνθούν έναντίον της κομμουνιστικής εισβολής. Δεν επιβάλλουμε την βοήθειά μας σε κανέναν».

— Μεγάλη πυρκαϊά που έξερράγη στην βιομηχανική περιοχή του Μπρούκλιν, στην Νέα Υόρκη, προκάλεσε ζημιές πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Για την καταστολή της χρησιμοποιήθηκαν 60 άντλίες και 300 πυροσβέστες.

— Δύο κακοποιοί μεταφιεσμένοι σε χωροφύλακες, κοντά στην λουτροπόλι Σιλιάκ, λήστευαν 100 άτομα. Οί κακοποιοί είχαν στήσει καρτέρι σε μία στροφή του δρόμου και, με την άπειλή των περιστροφών τους, άπεγύμνωναν όλους τους διερχομένους αυτοκινητιστάς. Τελικά συνελήφθησαν, ενώ εισήχοντο με ταξί στο Ίκονιον.

— Σε 42 άνήλυν οι νεκροί από τις πλημμύρες της Χιλής. Οί άστεγοί άνέρχονται σε 20.000.

— Αιματηρές ταραχές έξεπασαν στην συνοικία των νέγρων, στο Λας Άντζελες.

— Στην περιοχή της Λεοπολτβίλ, στο Κονγκό, ομάδες άνταρτών συγκρούονται με κυβερνητικά στρατεύματα.

14. Οί όκτώ κάτοχοι του Βοαβείου Νουπέλ, για την Ειρήνη άπλήθυναν έκκλησιν προς τους ήγέτας του κόσμου για να ενεργήσουν να άποφρευθή ένα παγκόσμια σύμβαση έξ αίτιας του πολέμου.

— Οί Ήνωμένες Πολιτείες πρόπει να είναι έτοιμες για να χρησιμοποιήσουν άτομικά όπλα έναντίον της Έρυθράς Κίνας, σε περίπτωση που αυτή η χώρα κινήθι έναντίον της και πριν προλάβη να χρησιμοποιήσει πρώτη αυτή τα νέα πολιμικά μέσα καταστροφής. Ο κ. Μέντελ Ρίβερς έδλωσαν επίσημα στη Βουλή ότι έπρότεινε στα σχέδια των Ήνωμένων Πολιτειών να περιλαμβάνεται και η κατα-

στροφή των κινεζικών έργοστασίων πυρηνικών βουβών, πριν οί Κινέζοι προλάβουν μ' αυτό το φοβερό όπλο να έκδιάνουν τον κόσμο».

— Κατά την διάρκεια τριώρου συρράξεως στην μεθόριο του Ίσραήλ — Συρίας, έφονεύθησαν 5 γυναίκες και τραυματίσθηκαν δυό άτομα στην περιοχή Άλμαγκόρ, βορείως της θαλάσσης της Γαλιλαίας. Επίσης τραυματίσθηκαν 3 Σύριοι στρατιώτες και δυό έφονεύθησαν.

— Οί κ.κ. Μικογιάν και Μπρέζνιεφ άναπαύονται στην Κριμαία. Θά γυρίσουν στην Μόσχα περί το τέλος του μηνός, για να ύποδεχθούν τον πρόεδρο Νάσερ, που πρόκειται ν' άφικθι στην πρωτεύουσα των Σοβιετ την 27ην Αύγουστου.

— Στο Δυτικό Νεπάλ, χίλια άτομα πέθαναν από χολέρα. Τριακόσια άλλα πέθαναν στην περιοχή της έπαρχίας Μπαϊράδα.

— Μεταφέρθηκαν με φάλαγγα φορητών αυτοκινήτων 150 έργα γλυπτικής, που θά έκτεθούν στην πρώτη παγκόσμια Μπιενάλε, στο λόφο του Φιλοπάππου.

15. Η γιορτή της Παναγίας στην Τήνο συγκέντρωσε πλήθος προσκυνητών. Έκκλητική ή δύναμις της πίστωσης. Η Παναγία της Τήνου είναι δεμένη με τους άγώνες του ελληνικού έθνους.

— Στο Ουέστ Έντ του Λονδίνου, τέσσερα άτομα ώπλισμένα με μικρούς πελέκει, λήστευαν ένα κοσμηματοπωλείον, άφαιρέσαντα κοσμήματα άξίας 50.000 στερλινών.

— Άγώνες του ελληνικού έθνους. Κι' η Παναγία δεν είναι μόνον η προστασία των μοναχών του Αγίου Όρους, αλλά και όλόκληρου του Έλληνισμού. Έτσι κι έφετος χιλιάδες προσκυνητών έπληξαν στην Τήνο να προσκυνήσουν την θαυματουργό εικόνα και να έκπληρωσουν το τάμα τους. Εύτυχώς οί άνθρωποι που δεν άπώλεσαν την ψυχή τους, στα χρόνια της άτομικής ενεργείας και των διαπληνικών ταξιδιών...

— Στο Ουέστ Έντ του Λονδίνου τέσσερα άτομα ώπλισμένα με μικρούς πελέκει, λήστευαν ένα κοσμηματοπωλείον, άφαιρέσαντα κοσμήματα άξίας 50.000 στερλινών.

— Ο κ. Χένρυ Λάιονς, το 1961, ξεπερνούσε τα 200 κιλά, όταν άπεφάσισε ν' άδυνατίσι κι' εισήλθε σε ειδική κλινική της Άπλιντα της Γεωργίας. Έπειδή όμως ν' σταλγούσε το σπίτι του, οί γιατροί του επέτρεψαν να το έπικε. φθι και να γυρίσι κατόπιν για να συνεχίσι την θεραπεία του. Μα ό κ. Λάιονς δεν ξαναγύρισε στην κλινική. Προτίμισε να παραμείνη στο σπίτι του και να τρώη τα θαμιάσια φαγητά που του έτοιμάζει η γυναίκα του. Ήδη το βάρος του ξεπέρασε τα 271 κιλά, δεν χωρά ν' άβη από την πόρτα του σπιτιού του και προτιμά να κάθεται έσπληνόμενος, να τρώη και ν' άναπαύεται. Τίποτε δεν τον άνησυχεί, ούτε κι' η υπεβδύμιση της λαϊκής παροιμίας: ότι πκάθε χοντρός, κάθε φαγάς σκάβει τον τάφο του με τα δοντία του».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΑΝ πρόκλησι προς την άπέραντη θάλασσα που άπλωνόταν μπροστά της, εδώ και δυό αιώνες, στεκόταν πάνω στο βράχο μία επιβλητική, μεγαλόπρεπη έπαυλι, φτιαγμένη από κόκκινη κι' άσπρη πελεκητή πέτρα.

Βλέποντας την τόσο έρημη, τόσο βουβή, τόσο σκυθρωπή, θά έλεγε κανένας, ότι τα μεγάλα παράθυρα ποτέ δεν άνοιξαν, και τα βαριά ριντά ποτέ δεν παραμέρισαν, αφήνοντας τις λαμπρές άχτίνες του ήλιου και το μυρωμένο από τη θάλασσα και τα λουλούδια άεράκι, να ξεχυθούν στις κατασκότεινες άπέραντες κάμαρες και στους μακρινούς διαδρόμους, διώνοντας την άπονητική και μουχιασμένη άτμόσφαιρά τους.

Θάλεγε κανένας, ότι ποτέ, στις μεγάλες αθήουσες χορού, δε στρόβιλισταν ζευγάρια στο ρυθμό κάποιου διεννεζικού βάλς, ότι ποτέ στο μεγάλο κήπο δεν άκούστηκαν γέλια και ξεφονιάξ, κι' ότι ποτέ τα δρομάκια του δεν τα δίσχιζε κάποιος ζευγάρι, πιασμένο τρυφερά από τα χέρια.

...Κι' άλ' αυτά, από τότε — πριν τρία χρόνια — που ή οικοδέσποινα Ροζαλίνα Σερπαντιέ, πέθανε, πνίγηκε.

Τότε, ώ, τότε που ζούσε, ήταν όλα τόσο διαφορετικά!

Παντού υπήρχε ή ζωή. Η ζωή στην πιο άφαια της όψι: γελαστή, εύθυμη, με μία λέξι: ευτυχισμένη! Ο οικοδεσπότης, Έδμόνδος Σερπαντιέ, πράγματι, Έδμόνδος Σερπαντιέ, πράγματι, ήταν ένας εύτυχισμένος άνθρωπος. Κι' όταν ή σύζυγός του έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, ή εύτυχία του έφτασε στο κατακόρυφο.

Συνά έφερε στους φίλους και στους συγγενείς του:

— Η ζωή, μόνο μία όψι έχει για μένα: ή ζωή ευτυχισμένη!

Και χαμογελούσε, κυττάζοντας το ύπεροχο πρόσωπο της γυναίκας του και το κομψό της κορμάκι, που, που έμοιαζε μ' όλοδροσο τριαντάφυλλο που άνοιγε σιγά-σιγά, στα πέταλά του.

Όταν έμενε μόνος, θρησκός καθώς ήταν, προσευχόταν, παρακαλούσε:

— Θεέ μου, ποτέ μη μου στερησις ότι μου χάρισις!

Η ζωή κυλούσε για τον κύριο Σερπαντιέ, ήρεμη, χωρίς ποτέ να σκοτεινιάσι τον όρίζοντά της το παραμικρό σύννεφο δυστυχίας. Οί μέρες και οί μήνες περνούσαν χαρούμενοι, κι' αυτός γεύονταν την εύτυχία του σαν το νεκτό των θεών.

Άσπου, μία βάρκανη μοίρα φθάρσε τη γαλήνη της οικογενειακής του ζωής. Ζήλησε τα ρόδια μάγουλα της κορούλας του, και καταράστηκε τη θεική όμορφιά της Ροζαλίας.

Κάποια μέρα, γυρίζοντας από ένα σύνομο ταξίδι, δέχθηκε το τρομερό χτύπημα: Η γυναίκα του είχε πνίγη, κόνοντας — όπως πάντα, κάθε καλή μέρα — τον περίπατό της με τη βάρκα.

Μία άπρόβλεπτη, τρικυμία την είχε βρή στ' άνοικτά. Το πτώμα της το βρήκαν μερικοί ψαράδες, λίγες μέρες άργότερα.

Ο Έδμόνδος Σερπαντιέ δεν έλαλει, δεν νύθιζε στα μαύρα, δεν έσπικε τις σάρκες του ούρλιαζοντας σαν πληγωμένο άγριμι, ούτε στράφηκε κατά του Θεού, κατά του πεπρωμένου του.

Άφού άγκάλιασε, μετά την κηδεία, την κορούλα του και την φίλησε μ' άπειρη λατρεία, την κάθισε στα γόνατά του, και κυττάζοντας το ένοιαστο προσωπάκι της, της έπτε:

— Κλαίρη, ή μαμά σου έφυγε, μάς την πήρε...

Τ' άβωα μάτια της, γαλανά σαν καλοκαιριάτικος ούρανος, τον κύττασαν μ' άπορία.

— Πού πήγε, μπαμπά; Ποιός την πήρε;

— Η Τρικυμία, κοριτσάκι μου... και την πήγε στον ούρανο, κοντά στο Θεό και στους άγγέλους.

— Ποιά είναι αυτή ή κυρία, μπαμπά;

— Νά, αυτή είναι, Κλαίρη, δες την... Όμορφη, γεμάτη μεγαλοπρέπεια κι' ύπερηφάνεια, μά σκληρή, πολύ σκληρή, Κλαίρη μου...

Δέ μίλησε το κοριτσάκι, και παραξεμένο, μία κύτταξε τον πατέρα της και μία έκεί που της έδειχνε με το δάχτυλο — τη θάλασσα. Δεν καταλάβαινε.

Έπειτα ρώτησε:

— Μπαμπά, ά πής της κυρίας Τρικυμίας να φέρη πίσω τη μαμά;

Την έσφιξε με λαχτάρα στο στήθος του.

— Ναι, αγάπη μου, θά της το πώ...

Κι' ο κύριος Έδμόνδος Σερπαντιέ, από κείνη τη μέρα, κλείστηκε στην έπαυλή του. Τάφκε ζωντανός μέσα σ' αυτό το τεραστίο σπίτι. Έδωξε τους υπηρέτες του κι' έπαψε να δέχεται συγγενείς και φίλους. Μόνο τη μητέρα του κρατήσε, για να φροντίξη την κόρη του κι' αυτόν.

Πάνω στον πόνο του, φέρθηκε σκληρά, έγωιστικά. Στέρησε από το κοριτσάκι του την έλευθερία, τον ήλιο και τον άέρα. Τους μικρούς φίλους της, τα παιγνίδια τους, τις κουβέντες τους. Τα μάγουλά της κιτρινίσαν και μία μελαγχολία σκίαζε τό, σπάνια τώρα χαρούμενο, πρόσωπό της. Οί μόνες στιγμές που χαμογελούσε, ήταν όταν ο πατέρας της την έπαιρνε στην άγκαλιά του και της μιλούσε τρυφερά. Μα κι' αυτό γινόταν που και που, γιατί εκείνος προτιμούσε να περνώ τις μέρες του καθήμενος στο γραφείο του, αντίκρυ από το πορταίο εκείνης.

Κύλησαν τρία χρόνια. Η Κλαίρη έγινε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έξη χρονών, με μάγουλα χωρίς χρώμα, και με βλέμμα που νομίζεσ ότι κύτταζε το παρελθόν.

Στο διάστημα αυτό, ελάχιστες φορές άπομακρυνόθηκε από την έπαυλή, και πάντα με την γιαγιά της. Έπαιζε άνόρεχτα στο δωμάτιό της με τα παιγνίδια της, κι' όταν την γινόντουσαν ένοχλητικές, άνυπόφορα, σκίανε την κουρτίνα του παραθύρου, και, με το πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι, κυττούσε ώρες όλόκληρες τη θάλασσα.

Με τ' άβωο μυαλούδάκι της προλάει να καταλάβη, γιατί δεν έφταναν να βγαίνει έξω, γιατί δεν ξανάφερναν τους φίλους της, γιατί ό μπαμπάς της έμενε διαρκώς στο γραφείο του, γιατί δεν της έφερναν τη μαμά της...

Κάποια μέρα, ρώτησε τη γιαγιά της:

— Πότε θάρρη ή μαμά, γιαγιά;

— Γρήγορα, παιδί μου...

— Θά την φέρη ή κυρία Τρικυμία;

— Ναι, Κλαίρη μου... άπάντησε ή γιορούλα, σκουπίζοντας κρυφά ένα δάκρυ.

— Από εκεί, παιδί μου..., μόλις ήσυχάξη ή θάλασσα...

Κι' όπως παλιά ο πατέρας της, έτσι και ή γιαγιά της της έδειξε την άτέλειωτη ύγρη έκτασι.

Γι' αυτό ή Κλαίρη, συχνά από το τζάμι, παρατηρούσε τη θάλασσα, μήπως κι' έβλεπε την κυρία Τρικυμία να φέρη τη μαμά της.

Κάποτε, την έβλεπε ήρεμη, να γελιέται ταπεινά τους πέτρινους τοί-

Η

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Η θάλασσα είχε τραβήξει, άφινοντας την Κλαίρη πάνω σ' ένα βράχο...

χους της έπαυλης, κι' άλλότε, ν' άφρίξη γεμάτη λυσσα — σά να θυμάνε γι' αυτή την παροδική δουλοπρέπεια της — και να χυμιά μανισμένη, λες και ήθελε να καταπιή την έπαυλή.

Τότε βρόδαν ή Κλαίρη, και γονατίζοντας μπροστά στη μικρή Παναγία που βρισκόταν κρεμασμένη στο κρεβάτι της, προσευχόταν:

— Παναγίτσα μου, κάμε να μη φέρη σήμερα ή κυρία Τρικυμία τη μαμά μου, σήμερα που ή θάλασσα είναι τόσο άγρια! Σε παρακαλώ, Παναγίτσα μου!...

Κατόπι, σά να ήσυχάσε με την προσευχή, συνέχιζε από το παραθύρο τού άτέλειωτο ρεβέρσάμω της.

Ο κύριος Σερπαντιέ, σ' αυτά τα τρία χρόνια, είχε αλλάξει έντελώς: Τα κατάμαυρα μαλλιά του άσπρισαν, οί όμοιοι του κυρτώσαν. Έμοιαζε σά νάχε χάσει τον έαυτό του. Έτρωγε και κοιμόταν σαν αυτό, τρεμένο στην άγκαλιά του, ενώ αυτός άγνάντευε την θάλασσα, τον άπέραντο όρίζοντα. Κάθε πέτρα, κάθε δέντρο, κάθε βάμνος, κάτι του θύμιζε, μίαν εύτυχισμένη στιγμή από το παρελθόν.

Ένα τρομερό παρόμοιο τον κυρίευσε. Το αίμα σφυροκοπούσε τους κροτάφους του. Δεν μπορούσε να πάρη άνάσα. Η νοσταλγία της χαμένης εύτυχίας τον έπνιγε.

Ένα δάκρυ κύλησε, ύστερα κι' άλλο, κι' άλλο...

Έβλεπε το χάρμα με πικρά δάκρυα. Σαν σκοτεινιάσε, μπήκε στη

ρο χρόνο. Έκλαιγε ώρες πολλές, και ύστερα, σαν σκοτεινιάζε, έπαιρνε το δρόμο του γυρισμού. Αυτό έκανε και την τρίτη επέτειο του τραγικού θανάτου εκείνης.

Ναρίς, το πρωί σηκώθηκε, μπήκε στη βάρκα, κι' αφού έκανε μία μεγάλη δόξα, τράβηξε για το νησί. Μπροέ και να τους ξαναφέρω....

Φόρεσε το γούνινο πανωφόράκι της, και βγήκε, πατώντας στα νύχια. Περνώντας από το δωμάτιο της γιαγιάς, κυττάζε μέσα.

«Ακόμα κοιμάται...», συλλογίστηκε βλέποντας την πάντα έσπληνη και ακίνητη.

Βγήκε από το μεγάλο σπίτι. Διέσχισε το δρομάκι του κήπου και με δυσκολία άνοιξε τη σιδερένια πόρτα.

Έκανε κρύο, ψυρούσε. Τυλίχτηκε καλά στο παλτό της και τράβηξε προς τη θάλασσα. Άνέθηκε σ' ένα βράχο. Ο άνεμος την έσπρωχνε πίσω. Το πανωφόρι της άνοιξε. Τά ξανάβη μαλλιά της άνέβησαν. Κυττάζε πέρα, μακριά, ως εκεί που φτανε ή ματιά της.

Ένα κύμα χτύπησε το βράχο. Το παγωμένο νερό μούσκεψε το κορμάκι της. Κούρνιασε σ' ένα κοίλωμα κι' όλοένα κοιτούσε.

«Από δω, σκοτεινόταν, ή γιαγιά και ό μπαμπάς μου έλεγαν πως θάρρη ή κυρία Τρικυμία...».

Τά δόντια της χτυπούσαν. Κοιμένα, τρεμουλιαστά, τα χειλάρια της ψιθύριζαν:

— Μπαμπάκι, μαμάκι, έλατε,

ας παρακαλώ... Κρυώνω εδώ μόνη και φοβάμαι... Μανούλα, καλέ μου, μπαμπά, γιατί μ' άφήσατε; Δεν είναι κρίμα να με βρέχη ή κακιά θάλασσα; Ποιός θά στεγνώσει τα ρούχα μου; Η γιαγιά κοιμάται. Γιατί δε μ' άγαπάτε;

Φοντισμένη, με τα χεράκια της πάνω στο στήθος, μαζεμένη, βρεγμένη, με το βλέμμα κορφωμένο στη θάλασσα, έμενε ή Κλαίρη και συνέχιζε το παραμύθι της:

— Κακιά, κυρία Τρικυμία... Γιατί δε μου φέρνεις τον μπαμπά και τη μαμά μου; Γιατί τους κρατάς μακριά μου; Γιατί δεν παίρνεις και μένα κοντά τους;

Ένα τεραστίο κύμα σκέπασε το βράχο. Παραλίγο να την παρασύρη. Δέ φώναζε από τρόμο. Ούτε ένοωσε τον κίνδυνο που διέτρεξε. Το βλέμμα της έμενε κορφωμένο σ' ένα φώς, που, σά να 'χε βγυ από τη θάλασσα, ή σά να 'χε κατέβει από τον ούρανο, σιγά-σιγά πλησίαζε, κι' όλοένα πιο λαμπρό γινόταν.

Σηκώθηκε όρθια. Τα μάτια της γυάλιζαν. Το κορμί της έμενε τεταμένο, ακίνητο. Πεσμένα στο πλάι ή χέρια της.

Μέσα σ' αυτό το άπόκοσμο φώς που πλησίαζε, διέκρινε δυό σιλουέτες: μία άντρική και μία γυναικεία. Η τελευταία είχε σκεπαστεί το χέρι και κάτι ένεφε στην Κλαίρη. Μία άπαλη φωνή έφτασε στ' αυτιά της μικρούλας, που συνεπαρμένη παρακολουθούσε:

— Έλα, Κλαίρη, έλα... Σε περιμένουμε και όι δυό μας... Έλα, κοριτσάκι μου, έλα στη μαμά και στον μπαμπά σου, που τόσο καιρό σ' έχουν στερηθή... Έλα... έλα... έλα...

Η φωνή, σαν υπερκόσμια μελωδία, έσβησε σιγά-σιγά.

— Μαμά, μπαμπά..., ξεφώνισσε ή Κλαίρη και πήδσε στην θάλασσα.

Το κύμα την βρήκε καθώς έπεφτε και την τινάζε πίσω, την κόλλησε πάνω στο βράχο, τσακίζοντας τα κόκκαλά της, ξεσκίζοντας τις τρυφερές σάρκες της. Πόνεσε, φώναξε:

— Μαμά, μπαμπά... Άπλωσε το χέρι. Χτυπούσε ή κορούλα της.

Η θάλασσα είχε τραβήξει, σερπνώντας την και αφήνοντας την πάνω σ' ένα βράχο που φανέρωσε. Άλλο κύμα, πιο μεγάλο, πιο τρομερό, έρχόταν.

— Μαμά, μπαμπά..., ξαναφώναξε πονώντας, τρέμοντας από το κρύο, με τη ματιά πάντα κορφωμένη πάνω στο φώς, στις δυό σιλουέτες.

Η κορούλα της χτυπούσε φρενιανέμενα.

— Μαμά, μπαμπά..., ξανάπε υποψιμένα.

Το κύμα, άφρίζοντας, βογγώντας, έρχόταν...

Η μικρούλα είρε το φώς να πλησίαξη γοργά, να σκεπταί από πάνω της. Είδε τη μαμά της να σκύβη, ν' άπλώνει το χέρι της...

Άπλωσε κι' αυτή το δικό της. Άνασκηκώθηκε. Προσπάθησε να φτάση τ' άλλο. Λίγο ακόμα και θά τ' άγγιζε! Τ' άγγιζε!

Το κύμα έπεσε πάνω της...

Τώρα, ή μικρή Κλαίρη, δεν κρύνε, δεν υπέφερε, δε φοβόταν, δεν πονούσε. Τα κύματα δεν τη χτυπούσαν. Ένοιασε μία γλυκειά θαλωπήρη να την πλημμυρίση εύτυχία. Αισθανόταν χαρά, άνακούφιση, γαλήνη. Γύρω της έβλεπε φώς, λουλούδια, χρώματα. Μία θεία άρμονία ξεχυνόταν από παντού.

Τα κύματα

—'Εσύ, βάζω στοίχημα πώς πείραζες πάλι τη Μαρία!...

Η Έλισαβέτ ήθελε να βρισκεται όλη την ώρα κοντά του.

... λογικευθ, δέχτηκε τους όρους του πατρικού τελεσιγράφου: —Ναι, θα την πάρω! Θα τήν πάρω το «ρετινόλαδο» θα την πάρω τη «χην»!...

Ο Βασίλειος ήταν πιά ένθουσιασμένος. Θ' άποκτούσε έτσι τη νύφη των ονείρων του!

Η Βασίλισσα ωστόσο συμφωνούσε με το παιδί της. Το ίδιο κι οι πριγκίπισσες, οι αδελφές του. Είχαν μεγαλύτερες φιλοδοξίες, όλες τους, όσον άφορα το πρόσωπο της μελλούσης Βασίλισσας της Πρωσίας. Δεν μπορούσαν να τή υποφέρουν! Τό φυσούσαν και δεν κρύναν... Άλλα που να τολμήσουν να βγάλουν μιιά, μπροστά στον δεσποτικό Φρειδερίκο - Γουλιέλμο! Αυτός δεν χρησιμοποιούσε, παρά μόνον μιιά λέξη σ' όλες τις περιστάσεις. «Διατάσσω»!...

Κι' έξ' άλλου, κάθε αντίτασι πιά ήταν κατ' ουσίαν. Καλεσμένες από τον βασιλέα, είχαν φτάσει κιόλας στο Βερολίνο, η δούκισσα του Μπρούνσβικ κι' η κόρη της πριγκίπισσα Έλισαβέτ. Και έγινε έτσι η πρώτη συνάντησις των μελλονύμφων...

Έπειτα από λίγες ώρες, σέ μιιά αίθουσα των ανακτόρων, ο διάδοχος έλεγε στη μητέρα του και στις αδελφές του τις εντυπώσεις του απ' την επίδοξη άρραβωνιαστική του.

—Είναι χειρότερη απ' ό,τι την περίμενα! Άσχημη και θεόκουτη μαζί. Πώς μπορεί, Θεέ μου, να χωρέσει σ' ένα ανθρώπινο κεφάλι τόση βλακεία και στενοκεφαλιά; Και τί αδεία! Κούτσουρο σωστό...

Κι' η Βασίλισσα, υπερεθεματίζε, λέγοντας:

—Αυ' η μητέρα της; Καλύτερα να μη την έβλεπα διόλου...

Κι' η πριγκίπισσα Καρόλotta της Πρωσίας πρόσθετε:

—Σήμερα τή πρωί, που μπήκα μέσα στην τουαλέττα της, πήγε να μούρρη ασφύζια απ' τή

ΤΟ "ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ" του Μεγάλου Φρειδερίκου

γαλανά μάτια άνοστα κι' ανέκφραστα. Έκείνη την επαχή—δηλαδή τή 1731—μυίς είχε κλείσει τή δεκάδη χρόνια της. Ήταν όμως άχαρη στο φυσικό της κι' επί πλέον δεν ήξερε καθόλου να ντυθί, γιά να καλύψη με την κομψότητα της τουαλέττας της τή άκομψο σώμα της.

Άκόμα κι' η κουβέντα της ήταν τελείως άχαρη κι' εκείνη. Τρώμαζε κανέναν να καταλάβη τί ήθελε να πη! Και τί άσχημα που περπατούσε! Ο Φρειδερίκος την άποκαλούσε «χήνα». Και τί άγρια, τί έλαινά που χόρευε!...

Ο Φρειδερίκος ανέβαινε διαρκώς να δώση όριστική απάντησι. Στο τέλος, όμως, ο Βασίλειος Φρειδερίκος - Γουλιέλμος, χάνοντας πιά τήν ύπομονή του, τούστειλε ένα γράμμα, σέ ύψος τελεσιγραφικό: «Θά τή πάρωσ την Έλισαβέτ του Μπρούνσβικ Μπερβόν, ναι ή όχι!»...

Κι' ο διάδοχος, έπειδή δεν είχε όρεξη να γυρίσει ξανά στο φούριο του Κουστρίν, όπου ο πατέρας του τόν είχε κλείσει, γιά να

δωμά! Καλέ, αυτή πρέπει νάναι γεμάτη άποστήματα...

Ο πατέρας όμως έλεγε: «Διατάσσω»!...

Κι' οι άρραβώνες έγιναν επίσημες, στις 10 Μαρτίου του 1732.

Η καμένη ή πριγκίπισσα Έλισαβέτ ήταν όλο χαρά! Κύτταζε τόν αγαπημένο της «Φρίτσεν» με τ' άδωα, τ' άγαθά, τή ξεπλυμένα μάτια της, κι' ήθελε όλη τήν ώρα να βρισκεται κοντά του... Τόν αγαπούσε...

Η έλαινά να τήν άφροσιώη! Ο Φρειδερίκος όμως ούτε γυρίζει να τήν δη.

Τήν κύτταζε μόνον με τήν άκρη τών ματιών και τόν έπιανε άπελπισία με τήν άσχημία της!...

Ξαφνικά βροντούν τή κανόνια... Η καμένη ή Έλισαβέτ τρομάζει και τινάζεται επάνω... Είναι τή επίσημη σύλληψη. Άνταλλάσσονται άμέσως οι άρραβώνες κι' αρχίζει ο γάμος.

Ο Φρειδερίκος όμως άποφεύγει τή μνηστή του και δεν χερώνει μαζί της. Έτσι, ή καμένη ή Έλισαβέτ φεύγει από τή Βερολίνο με βασιά καρδιά. Άλλά σπρίζει τις έλπίδες της

στο Θεό. Έλπίζει να βρη τόν Φρειδερίκο καλύτερο μετά τούς γάμους τους. Γιατί, αυτή τόν αγαπάει πράγματι...

Κι' έπειτα έχει κι' εκείνη τή σχέδιό της. Δεν τόν άφήνει να τή λησμονήση. Τού στέλνει μικρά δώρα, ταμπακιέρες από πορσελάνη, με μπουμπούρες που παριστάνουν... Λουκάνικα! Ο μνηστήρας τή δέχεται με φράσεις κυνικές, με κοροϊδίες και σαρκασμούς. Και, κάποια φορά που ή ταλαίπωρη μνηστή του στέλνει, μέσα στις σελίδες ενός Βιβλίου, ένα λουλούδι «μή με λησμονείς», ο Φρειδερίκος λέει στους φίλους του ότι, προκειμένου να τή ανταποδώση τή δώρο, σκέπτεται να ρωτήση τήν Άκαδημία τών Έπιστημών, αν ύπάρχη σέ κανένα μέρος τού κόσμου λουλούδι που να λέγεται «λησμονείς», γιά να τή στείλη στήν άρραβωνιαστική του...

Η μνηστρία βάσταζε δεκαπέντε μήνες. Ο Φρειδερίκος, γιά να μήν έξερεθίση τόν πατέρα του, καταφεύγει σέ τεχνάσματα, γιά να κατωρθώση με τή καλή, να τόν μεταπείση και να διαλυθί τή συνοικέσι. Θέτει μάλιστα σκοπίμως σέ κυκλοφορία ένα θούλο, ότι ή κυρία Φόν Βρήκ, μιιά αλλική, πρόκειται να γίνη μητέρα... έξ' αίτίας του. Ο θούλος, με τρόπο φτάνει ως τ' αυτιά τού βασιλέως!

Τόσο τή καλύτερο, λέει ο Βασίλειος! Αυτό δείχνει ότι ο Φρειδερίκος, και με τήν Έλισαβέτ θα κάνει πολύ σύντομα τή ίδιου...

Ο Φρειδερίκος δεν έχει πιά παρά μόνον μιιά τελευταία έλπίδα. Όσο άνιερη και φοβερή κι' αν ήταν ή έλπίδα του εκείνη, κρεμίζεται μ' άπόγνωση σ' αυτή: Ο Μεγαλειότατος πατέρας του μπορεί στο μεταξύ να πάθη ξαφνική άποπληξία και να πεθάνη!

Τήν άνοιξη τού 1733, τ' άστρία παίρνουν τέλος πιά. Ο Φρειδερίκος άναγκάζεται να πάη να προυπαντήση τή γηστή του, που φτάνει στο Βερολίνο γιά τούς γάμους τους. Στο δρόμο καθυστερεί επίτηδες, κυνηγώντας άγριογούρουνα.

Μεταξύ της μνηστής και τών γουρουνιών, λέει, δεν ύπάρχει και πολλή διαφορά!...

Τέλος, στις 2 'Ιουνίου τού 1733, ή Έλισαβέτ ξανατρομάζει. Πέρτουν πάλι κανονιές! Εύλογούνται οι γάμοι τους...

Τήν πρώτη νύχτα τού γάμου, ο Φρειδερίκος, αντί να πλησιάση τή γυναίκα του, στέκει όρθός, μπροστά στο παράθυρο και παίζει με τή δαχτυλά του... πιάνο, άπάνω στα τζάμια. Αυτό όμως μοιάζει με σύνημα... Και πραγματικά, ξαφνικά, οι φίλοι του αξιωματικοί, σκορπίζουν τόν πανικό, τρέχουν μέσα στους διαδρόμους τού παλατιού και φωνάζοντας έξαλλοι:

—Φωτιά!... Φωτιά!... Ο Φρειδερίκος έπωφελείται τής γενικής συγκύσεως, άνοίγει τήν πόρτα κι' όπου φύγει - φύγει...

Η Έλισαβέτ φοβήθηκε τόσο πολύ, εκείνη τή βραδιά, ώστε έίδε κι' έπαθε γιά να συνέλθ... Κι' έτσι ο γάμος της έμεινε «πλάτωνικός»!

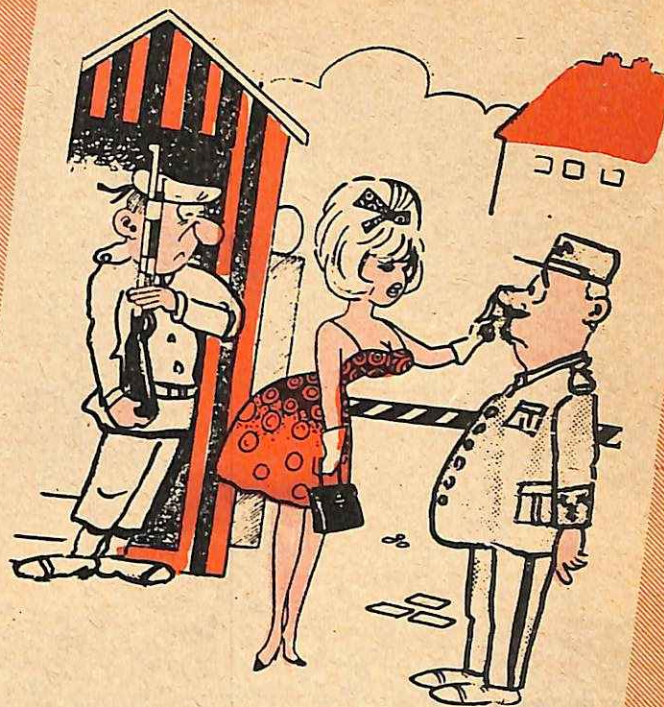
Ο Φρειδερίκος, πολύ γρήγορα, έπωφελούμενος τού ξαφνικού θανάτου τού πατέρα του, βρήκε άφορμή και τόν διέλυσε...

Και δεν ξαναπαντρεύτηκε ποτέ του! Υπήρξε μόνον «Φρειδερίκος ο Μεγάλος», όπως τόν ώνόμασε ή ιστορία, ο διακεκριμένος στρατιώτης, ο προστάτης τών τεχνών και τών γραμμάτων...

ZAK ΦΡΕ

— Άκόμα μόλις φτάσαμε, Μάριε... Θα βαρεθής να βλέπης τέτοια!...

— Έσύ είσαι ο καλός, κύριος λοχαγός, που θα δώσης μιιά άδεια διανυκτερεύσεως, στον Τζουτζούκο μου;

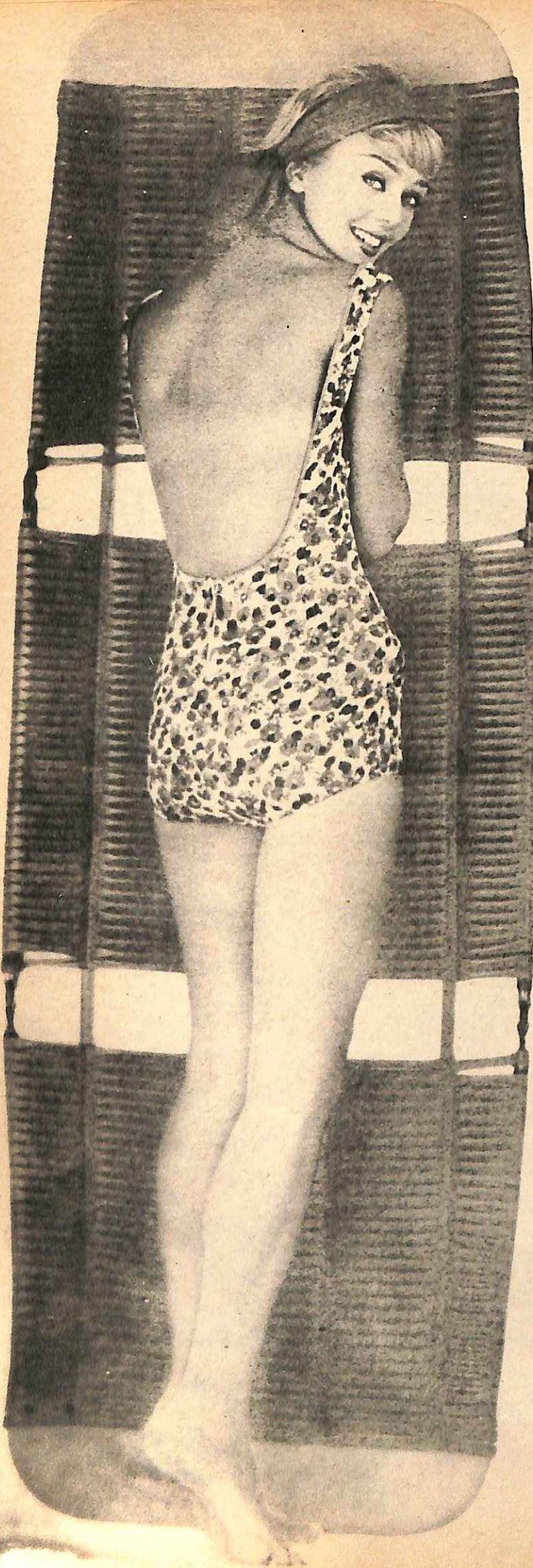
Καρρέ τού γέλιου

— Σ' εύχαριστώ Γιώργο, που προθυμοποιήθηκες να με κρύψης από τή μάτια τών ένοχλητικών, όσο ν' αλλάξω!...

— Σκεπτικό σέ βλέπω Παναγιωτάκη... Δεν πάνε πάλι καλά τή πολιτικά;

ΕΠΩ

ΦΕΛΗΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Έπωφελήθητε από τον ήλιο, το υπαίθρο, τον καθαρό αέρα, τις ελεύθερες ώρες των διακοπών, για να κάνετε μια καινούργια κύρια όμορφιάς και να ξαναγυρίσετε στην πόλη ολότελα ανανεωμένες. Με σώμα πιο λεπτό και νεανικό, χάρις στα σπόρ του καλοκαιριού και την αποτοξινωτική διαίτα. Μαλλιά πιο γερά, πιο πυκνά, και στιλπνά. Έπιδερμίδα φωτεινή, πρόσωπο πιο δροσερό, χάρις στις καινούργιες κούρες όμορφιάς, που μπορείτε να εφαρμόσετε, στις εβδομάδες που θα περάσετε κοντά στη θάλασσα.

1. ΤΑ ΣΠΟΡ ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΛΑΞ

Στις διακοπές κινήστε πολύ, κολυμπάτε, περπατάτε, πηγαίνετε με ποδήλατο, χαλαρώνετε όταν μπορείτε. Φροντίστε, όμως, να έπωφελήθητε από το καλοκαίρι και από τα σπόρ, για να βελτιώσετε τα μικρά σας ελαττώματα. Με την κωπηλασία και το κολύμπι (σε άνασκειλο κρούσι) αναστρώνεται το στήθος και γίνεται πιο σφιχτό. Για να γεμίσουν τα «κόκαλα» του ντεκολτέ, κάνετε τουλάχιστον ένα κατό άπλωτες την ημέρα. Οι μακρινοί περίπατοι στην ακροθαλασσία, με τα πόδια βυθισμένα στο νερό, λεπτύνουν τους άστραγάλους και καταπολεμούν τα κοκκινίσματα και τους μικρούς χιρσούς. Για να λεπτύνετε τους γοφούς, τους μηρούς, για να τονώσετε τους μύες των ποδιών, το καλύτερο σύστημα είναι το ποδήλατο. «Αν όμως είστε νοσηλικοί, αν δεν σας αρέσουν τα σπόρ και θέλετε να έπωφελήθητε από τις διακοπές για να ξεκουραστήτε, να διαβάσετε, να δειρευθήτε, διαθέστε τουλάχιστον ένα τέταρτο της ώρας κάθε μέρα για ένα αληθινό «ρέλαξ». Αυτό όμως πρέπει να γίνεται έξω, στον ανοιχτό αέρα, και να αναπνέετε βαθειά, με όλους τους μύες χαλαρωμένους.

2. ΠΟΔΙΑ ΠΙΟ ΕΥΛΥΓΙΣΤΑ ΓΑΜΠΕΣ ΠΙΟ ΛΕΠΤΕΣ

Στις διακοπές, τα πόδια μπορούν επιτέλους να αναπνεύσουν, να μείνουν ελεύθερα. Έπωφελήθητε από την ευκαιρία, για να τους δώσετε φτερά. Μπορείτε να κάνετε γυμναστική χωρίς κανείς να σας προσέξει, να περπατάτε στις νύκτες των ποδιών πάνω στην άμμο (έτσι οι άστρογάλοι θα λεπτύνουν και το περπάτημά σας θα αποκτήσει καινούργια χάρι). Θεραπεύετε την κυκλοφορία, κάνετε ελαφρά μασάζ με μια αποσυμφορητική κρέμα. Μπορείτε, τέλος, να καταπολεμήσετε την εφίδρωση, φορώντας πολύ ανοιχτά και ελαφρά πέδιλα και καταφεύγοντας πολλές φορές την ημέρα σε μια δροσιστική λουσιό. Φυσικά, κάθε δέκα μέρες, κάνετε πεντικιούρ. Χρησιμοποιήστε ζωηρόχρωμο σμάλτο, πάντοτε σε δύο στρώματα και ένα έντονο τικό στρώμα στην άκρη. Έτσι το σμάλτο δεν ξεφλουδίζει και μένει τέλειο όλη την εβδομάδα.

3. ΑΕΡΟΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΑΜ- ΜΟΛΟΥΤΡΑ ΓΙΑ ΝΑ Α- ΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΗΝ Ε- ΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

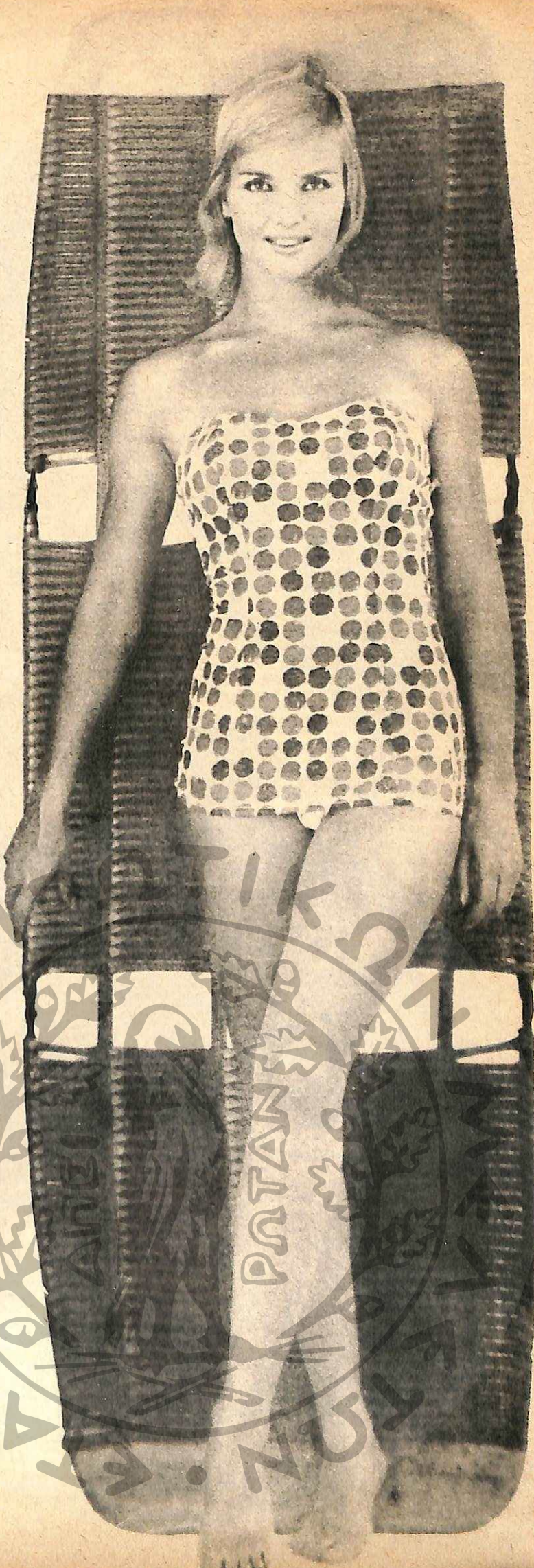

Μένετε όσο το δυνατόν περισσότερο ακάλυπτες στην ακρογιαλία. Αυτό το αερόλουτρο διώχνει κάθε ακαθαρσία. Το δξυγόνο και το ιώδιο εισχωρούν στους πόρους της επιδερμίδας, που επιτέλους αναπνέει. Έπωφελήθητε από τα αμμώλυντρα, που διώχνουν τις τοξίνες και τις κυτταρίτιδες και κάνουν καλό στους ρευματισμούς. Το αμμώλυντρο δεν πρέπει να κρατήσει περισσότερο από δεκαπέντε λεπτά. Μπαίνετε στη θάλασσα ύστερα από κάθε αμμώλυντρο, για να τονώσετε την επιδερμίδα σας. Μην ξεχνάτε πως ο θαλασσινός αέρας είναι πλούσιος σε πολύτιμα στοιχεία για τον ανθρώπινο οργανισμό. Μάθετε, λοιπόν, να τον αναπνέετε. Ξαπλώνετε πάνω σ' ένα μπουνοάκι, κάτω από μια ομπρέλλα, με όλους τους μύες χαλαρωμένους. Εισπνέετε και εκπνέετε ρυθμικά, σε δύο χρόνους. Μην σκέπτεσθε τίποτα. Έτσι χάνεται η σωματική και η πνευματική κόπωση και εφοδιάζεστε με καινούργιες δυνάμεις.

4. ΣΩΜΑ ΛΕΠΤΟ, ΛΕΙΟ, ΧΩΡΙΣ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΕΣ

Στις διακοπές, θα έχετε όλο τον καιρό για διάφορες κούρες που θα κάνουν το σώμα σας πιο λεπτό. Έδώ επιβάλλεται μια διαίτα και μερικές θυσίες. Μά μην ισχυρισθίτε πως δεν μπορείτε να απαυγήτε το νερό στο τραπέζι, — έστω κι' αν κάνη πολλή ζέση — τα τηγανιτά ψάρια, τα γλυκά, τα παγωτά. Ακολουθήστε μια διαίτα αποτοξινωτική, στην οποία θα αφθονούν τα φρούτα και τα χορταρικά. Έτσι θα μπορείτε να καταπολεμήσετε τα περιττά κιλά, την κυτταρίτιδα, και να αποκτήσετε χρώμα πιο ελκυστικό, μάτια πιο φωτεινά. Στο διάστημα των διακοπών, μπορείτε ακόμα να εξαφανίσετε τις σκληρότητες στους αγκώνες, στα γόνατα, στις φτέρνες, και το «δέμα της κόπας», αφιερώνοντας τουλάχιστον δύο βραδιές την εβδομάδα για μια κούρα με ένα προϊόν ειδικό για αυτό το σκοπό. Μια άλλη ασχολία σας θα είναι, φυσικά, η αποτοξίνωση. Η πιο πρακτική μέθοδος είναι με κρύο νερό. Το κρύο αυτό απλώνεται σαν κρέμα, σε λουιόδες, που ύστερα τραβιούνται, παρασύροντάς και τις τοίχες. Αμέσως ύστερα θα απλώσετε μια ειδική κρέμα, που θα εμποδίση, τουλάχιστον για ένα μήνα, τις τοίχες να μεγαλώσουν. Αν οι τοίχες είναι πολύ λεπτές, μπορείτε να τις αποχρωματίσετε απλά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Κράτσηα καθέση ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀντρα, στὴ γωνία κοντὰ στὸ διάδρομο, καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Ἦταν διά συνήθεια, πού τῆς εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐργαζόταν σὰν νοσοκόμω. Ἦταν τὸ μόνο πού τῆς εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τότε. Ὅλα τὰ ἄλλα τῆς εἶχε χάσει, τὰ εἶχε ἀφήσει πίσω της, μαζὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ εὐτυχισμένου καιροῦ.

Καὶ τώρα νάπην στὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ
Ψυχὴ κι' ἀδιάφορη, γιατί δὲν εἶχε ἀφήσει τί-
ποτα πίσω της καὶ δὲν περιέμενε νὰ βρῇ τίπο-
τα στὴν πατρίδα. Γυνοῦε, γιατί ὁ θεὸς της
εἶχε πεθάνει, ἀφήνοντάς της μιὰ καλὴ περιου-
σία, κι' ἀκόμα, γιατί ἡ Ἀφρική δὲν τῆς ἄ-
ρεσε.

Εὐπνήρησαν ὅταν ἄρχισαν νὰ ἐξημερῶν. Ὁ κύριος ποὺ καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο, κοιμή-
σαν ἀκόμα. Ἡ γυναίκα δὲν βρισκόταν στὴ θέ-
σι της. Ἡ Γκράτια ἀναρωτήθηκε μηχανικά
σὲ ποίς σταθμὸ νὰ εἶχε κατεβῇ, μὰ, σπικνώνον-
τας τὰ μᾶτια στὸ δίχτυ, εἶδε δυὸ βαλάντι-
οις καὶ μιὰ κατελλέρια ἀπὸ τὸ ἴδιον ἄσπρο δέντρο
καὶ κατάλαβε πῶς ἡ ἰδιοκτήτρια δὲν εἶχε κα-
τεβῇ, ἀλλὰ θὰ εἶχε πᾶει δίχως ἄλλο στὴν του-
αλέττα.

Τὸ νῆμα ποὺ ἔνωσε τὰ πε-
 ρωμένα τους, ξαναδενόταν
 στὸ σημεῖο ὅπου εἶχε κοπῇ...

— Συγγνώμην...
Ἡ Γκράτσια παραμέρισε, στράφηκε ἐλαφρὰ καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὴ Ντονάτα, ἑσθιαία, κομψή, ὁμορφή, ὅπως πάντα. Ἦταν ἔκείνη λοιπὸν ἡ συνταξιδιώτισσά της.

—Ω, Γκράτσια, τί έκπληξι!
 Ή Γκράτσια, λιγώτερο συνηθισμένη νά έ-
 ίχην τά αίσθηματά της, χρειάστηκε νά κα-
 ταβάλη μιá ηρωική προσπάθεια γιá νά χαμο-
 γάσῃ καί νά τήν σφίξῃ τó γέρο.

—Ναι.
Ἡ Γκράτσια, προφέροντας αὐτὴ τὴ λέξι, δοκίμασε μιὰ κακεντρεχὴ χαρὰ, γιατί νόμισε πὼς μάντεψε στὰ μάτια τῆς Ντονάτα κάτι σὰ

—Ναι.
Ἡ Ντονάτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμερίσματός τους καὶ κύτταξε τὸν πιστάριδιώτη τους ποὺ εἶχε εἰσπύσει καὶ κόττι.

Ἡ Γρατσία τὴν ἀκολούθησε, πήρε τὸ νε-
σεαίρ της καὶ πήγε στὴν τουαλέτα. Πλύθη-
κε καὶ χτενίστηκε, κυττάζοντας τὸ πρόσωπό
της στὸ θολωμένο καθρέφτη. Μὲ ἓνα εἶδος πι-
κρὸυ θριάμβου πρόβλεπε πὺς εἶχε γίνῃ πιὸ
ἀγαπητὴ σ' ἐκεῖνα τὰ τοῖα χρόνια. Ὁ πῦλος

θωροφθ' σ' εκείνα τα τρία χρόνια. Ο πλός
 της 'Αφρικής είχε χάσει την επιδεξιότητά
 της μία χρυσασθένια απόχρωσι, είχε κάνει πιο
 ζαυθά τα μαλλιά της και το σώμα της πιο λε-
 πτό, πιο εύηλοστο, σάν κοριτσάκι. Τα μά-
 τια της που είχαν το χρώμα του φουντουκιού
 (ό Λεονάρντο της έλεγε πως είχε μάτια χρυ-
 σασθένια) είχαν μία έκφρασι κάπως μεγαλο-
 χολική, μ' αποτέλεσμα ένα είδος μαγνητίσ-
 μοί που την κτύπαζε σαν δεν είχαν ανάγκη από
 οίμελ και σκίες, όπως τα ξεθωριασμένα γα-
 λάζια μάτια της Ντονάτα.

«Εκείνος τὸ νεσεαίρ της καὶ ξαναγύρισε
στὸ διαμέρισμά. Ὁ συνταξιδιώτης του εἶχε
σπικηρὴ καὶ ἔπαιρνε τὴ βαλίτσα του καὶ τὴ
Ντονάττα τὸν κούταψε μὲ ἄκραση δυσανεξι-
μένη. Ἦταν φανερό, πὼς ἐτοιμαζόταν νὰ κα-
τέβῃ στὸν ἐπόμενο σταθμὸ καὶ πὼς ἡ Ντονά-
ττα τρῶμας στὴ σκέψι ὅτι θάμενε μόνη μαζί
της. Ἡ Γκρατσιὰ εἰπωσε σχεδὸν τὴ διαθεσὶ νὰ
γελᾷ. Ἰσως ἡ Ντονάττα νὰ νομίζε πὼς θ’
ἀρχίζε νὰ τὴ κατηγορεῖ γιὰ τὴ συμπεριφορὰ
της, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια. Πὼς θὰ τὴ ρω-
τοῦσε ποῖα ταπεινὴ εὐχαρίστησι εἶχε βρῇ, κά-
νοντας τὸ Λεονάρτο νὰ τὴν ἐρωτεύει, προδι-
δοντας τὴ φίλια τους...

Τι ανόητη που ήταν! Ποτέ η Γκοράτσινα δεν θα ταπεινωνόταν τόσο πολύ, ώστε να ζητήσει τέτοιου είδους εξηγήσεις. Άλλωστε δεν είχε άπορίες γι' αυτό που είχε συμβεί. Ή Ντονάτα ήταν μία γυναίκα θυρωρή, αλλά ταπεινή. Τίς φαίνονταν λογικό να δοκιμάζει τη γοηστία της πάνω σε κάθε άντρα που τύχαινε να βρεθεί κοντά της, και όσο μεγαλύτερη αντίστασι έβρισκε, τόσο πιο επιμονή γινόταν. Ο Λεονάρδο ήταν ένας άντρας όπως όλοι οι άλλοι και δεν πρόσεχε ν' αντιταχθεί σε μία γυναίκα αποσταμένη από τον κατακτητή.

Κι' αυτή; Κι' αυτή ήταν μιὰ γυναίκα ὅπως
ὅλες οἱ ἄλλες. Εἶχε περάσει ἀπ' ὅλα τὰ στά-
δια τῆς ζήλειας καὶ στὸ τέλος εἶχε ἐγκατα-

λείψει τὸν ἀγῶνα, γιατί δὲν αἰσθανόταν πιὰ
καμμιὰ διάθεσι, καμμιὰ δύναμι ν' ἀγωνιστῇ
γιὰ νὰ κρατήσῃ ἕναν ἄντρα ποὺ εἶδεινε φα-
νερὰ τὴ διάθεσι νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Κι' ἔτσι
ἔφυγε αὐτὴ...

ἐφυγε αὐτὴν...
 Τὸ πρῶτον μείωσε τὴν ταχύτητά του, σταμάτησε. Ὁ συνταξιδιώτης τοὺς πῆρε τὴ βαλίτσα του, τὴν χαιρέτησε καὶ βῆκε.
 Δὲν ἀντάλλαξαν οὔτε λέξι, ὅσο τὸ τραῖνο ἔβαινε στὸ σταθμό. Ἀποφuegan ἀκούα καὶ νὰ κυτταχοῦν. Ὑστερα ἡ Ντονάτα πῆρε τὴν τσάντα της, μὲ τὸ σκούπι νὰ βγάλῃ τὰ τσιγάρα της, ἀλλὰ ἡ τσάντα τῆς ἐξέφυγε κι' ἔπεσε κατὰ γῆ, σκορπιζόντας τὸ περιεχόμενό της στὸ πάτωμα.

Μηχανικά, η Γκράτσια έσκυψε να βοηθήσει
τη Ντονάτα.

Είχαν πέσει και μερικά χαρτιά. 'Ανάμεσα
σ' αυτά ήταν μιὰ φωτογραφία, που κρατούσε
τώρα η Γκράτσια στο χέρι της και την παρα-

την η Γκράτσια να μην χαθεί, να μην περνούσε μ' ένα παράξενο ενδιαφέρον. Ή Ντο-
νάτα τακτοποιούσε τα πράγματα, που είχε
μαζέψει, όταν πρόσδεε πώς η Γκράτσια κρα-
τούσε στο χέρι της τη φωτογραφία. Άπλωσε
το χέρι για να την πάρει, και η Γκράτσια
κράδεε πώς είχε κοκκινίσει.

Τῆς φάνηκε τόσο παράξενο νὰ βλέπη τὴ Ντονάτα νὰ κοκκινίζει, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ρώτησε:

—Τὸν γνωρίζεις;
—Ἡ ἐρώτησις ἦταν ἀνόητη, γιατί δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐχῃ μιὰ γυναῖκα στὴν τσάντα τῆς
τῆ φωτογραφία ἐνὸς ἄντρα πού δὲν γνωρίζει.
Μὰ ἡ Ντονάτα δὲν φάνηκε νὰ τὸ πρόσεξε.
—Εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ἀπάν-
τησε.

—Είναι ωραίος άντρας, παρατήρησε με μια σαρκαστική λάμψη στο βλέμμα. Τόν γνωρίζεις από καιρό;

—Από το περασμένο καλοκαίρι.
—Και είσαι έρωτευμένη μαζί του; ρώτησε
ή Γκράτσια ύστερα από μια σύντομη σιωπή.
—Ναί, αυτή τη φορά είμαι έρωτευμένη στ'
αλήθεια.

Τώρα η Ντογάτα φαινόταν άνακουφισμένη, πού είχε άποφύγει μία δυσάρεστη συζήτηση για τόν παρελθόν και έπιθυμούσε νά ξελίεωσθί στα μάτια της Γκράτσια, δείχνοντας πόσο ειλκιρινές και βαθύ ήταν τόν άισθημά της για τόν άντρα της φωτογραφίας.

τὸν ἀντὶ τῆς φωτιστικῆς.

Ἐνῷ ἡ Ντονάτα μίλουσε καὶ διηγόταν πὺς τὸν εἶχε γνωρίσει, περιγράφοντας τὰ ἀμέτρητα χαρίσματα τοῦ καὶ τὰ σχέδια ποὺ ἔκαναν γιὰ τὸ μέλλον, ἡ Γκράτσια γελοῦσε μέσα τῆς καὶ με κόπο κατάρθωνε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ξεσπάσῃ τὸ ὑπερικό γέλιο, ποῦ τῆς ἐσθίγγε τὸ λαίμυ. Τί παράξενα παγνιδία παίζει ἡ ζωὴ! Πόσες μικρὲς συμπηλώσεις χραιστήκε νὰ σιנדαστοῦν, γιὰ νὰ μάθῃ τὴν καταπληκτικὴν εἶδησιν πὺς ἡ Ντονάτα ἦταν ἐρωτευμένη «στὰ σοβαρά» με τὸν Ζάν Λαρούς, ἕνα τυχοδιώκτῃ δευτέρας κατηγορίας, παντρεμένο καὶ πατέρα τριῶν παιδιῶν!

«Ήταν η συνθήκη του Ζαν ντε Αραουζίνζε-ται με γυναικείες διμορφες, πλούσιες και προπάντων ανόπτες. Στην Ήφρη, που τότε είχε αναβεί τυχαία, είχε προκαλέσει αρκετά σκάνδαλα στο ευρωπαϊκό περιβάλλον. Έπαινε πάντα στις παραμονές του γάμου και ύστερα εξαφανιζόταν, και μόνο τότε οι «αράουζινζικές» του καταλάβαιναν πώς είχαν πέσει θύματα ενός γοητευτικού απέναντί, που καθόριζε να τις εξαφάνιζε από αρκετά μεγάλα χρηματικά ποσά. Και τώρα το θύμα ήταν η Ντόνατα.

των. Η Γκεράσια άκουγε, άφρονιμένα, ακολουθώντας τις σκέψεις της. Απ' όσα καταλάβαινε, αυτή τη φορά, ό Ζαν Λαρούζ έπεδούκε έναν μεγάλο κόλπο. Έπρόκειτο για τις μετοχές ενός φανταστικού μεταλλείου, για τις όποιες ή Ντονατά, μιλώντας με έθιμοισισμό, θανατώναν το επιχειρηματικό πνεύμα του αναμενόμενου της. Καί δεν υπήρχαν όσα καθόλου, πώς θα μεταμόρφωνε ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας της σ' ένα πακέτο στρατοσχάρτα, για να φύγει ύστερα για άλλες περιπέτειες.

Για μία στιγμή, η έλικτηρήνη φύσι της Γκράτσια της έβλεπε να μιλήσει, να πη στη Ντοβάτα την άλληθρα. Θά ήταν άρκετο να προφύει λίγες λέξεις! «Ο Ζαν είναι παντρεμένος ή γυναικά του και τα τρία παιδιά του κατοικούν από Ρόμην στην ΙΣΑ. Μά, α

Πώς θα το έπαιρνε η Ντονατά; Προσπάθησε να το φαντασθεί, αλλά άμμεσα, έδιωξε αυτήν την σκέψη, άνασκηκώνοντας τους ώμους. Γιατί να την προειδοποιήσει; Ή ζωή έβρισε στη Ντονατά ένα ώραίο μάθημα, και αυτή δεν είχε καμμία δουλειά να άνασκατευτεί. Θα της έκανε καλό.

τῆς Ντονάτα νὰ εἶναι γιὰ μιὰ φορὰ τὸ θῆμα
καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὸν πικρὸ καρπὸ μιᾶς ἐρω-
τικῆς ἀπογοητεύσεως.

Όταν πλησίαζαν στο σταθμό της Ρώμης, η Ντόνατα έτοιμασθηκε να κατέβει. Φορώντας ανυπόδητον, σαν δεκαεπτάχρονη κορίτσια στο πρώτο της ραντεβού. Είχε βγάλει τόν καθρέφτη της τουλάχιστο δέκα φορές, διαβρώνοντας το χτένισμά της και το μακιγιάζ της, είχε αρωματίσει ενώ το τραίνο έμπαινε στο σταθμό και άρχισε να φορά τα γάντια της, όρθια μπροστά στο παράθυρο. Μια στιγμή πριν να κατέβει, στράφηκε στη Γκράτσια και της άπλωσε το χέρι.

—Χάρηκα που σὲ ξανάδα, εἶπε λίγο τα-
ραγμένη.

—Κί, ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Γκράτσια μὲ κρυφὴ
ξιρωνία.

—Είμαι ευχαριστημένα επειδή... νά, δεν ξέρω πώς να το πώ... επειδή κατάλαβα πως δεν σίχθανεσαι μνησικακία για μένα.

ἔβη. Ἦ Γκράστις τραβήχτηκε καὶ πῆγε νὰ καθίσει στὸ βάθος τοῦ διαμερίσματος. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇ ὁ Ζὰν Λαρούς.

«Ὁ Ντονάτα τὴν χαιρετῆσε πάλι καὶ κατέ-
βηκε, πηγαίνοντας μὲ ἀνάλαφρα βήματα πρὸς
τὸ πεπρωμένο της. Ἡ Γκράτσια ἦταν βέβαιη
ὅτι δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πιά...

Το υπόλοιπο ταξίδι, η Γκράτσια το έκανε μισοκρυμμένη, και κάθε φορά που η σκέψη της Ντονάτα ξαναγύριζε στο μυσλό της, την έδιωχνε μ' ένα συναθροισμό ανήσυχων και στενοχωριών. Και το παράθεμα ήταν, πως κατά βάθος αίσθανόταν κάτι σαν ενοχή και σαν μετάνοια! Δεν μπορούσε να διώξει τη σκέψη ότι έπρεπε να προειδοποίηση τη Ντονάτα για εκείνο που έπρεπε να της συμβεί.

«Αλλά ποιο καθήκον είχε να το κάνει, αυτό; Κανένα! Είχε γνωρίσει τον Ζαν τυχαία, και μόνο για συμπύκνωση την είχε οδηγήσει σ' αυτή τη συνάντησι της με την Ντονάτα. Άν δεν συνέβαιναν αυτά, δεν θα μάθαινε ποτέ εκείνου που έπρόκειτο να συμβεί στην καλύτερη φίλη της του παλιού καιρού.»

Επί τέλους, η Γκράτσια κατάρθωσε να νικήσει αυτή τη σκέψη και αποκοιμήθηκε βαθιά. Μόνον όταν το τραίνο πλησίαζε στο σταθμό του Μιλάνου, ξύπνησε από τον ύπνο εκείνου, που την είχε κουράσει αντί να την αναζωογονήσει. Σηκώθηκε, τακτοποίησε τα πράγματά της και στάθηκε όρθια μπροστά στο παράθυρο ώσπου το τραίνο σταμάτησε.

Δεν ήταν πολύς κόσμος, εκείνη την ώρα. Μά ακόμα κι' αν ήταν χιλιάδες άνθρωποι, η Γκράτσια θα αναγνώριζε άμεσως το Λεονάρντο. Στεκόταν στην πλατφόρμα και, όταν το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό της, χαμογέλασε και κούνησε το χέρι του-σέ χαίρεται.

«Ύστερα έτρεξε, τής άνοιξε τήν πόρτα και τής άπλωσε και τά δύο τόν χέρια, ενώ εκείνη τόν κούταζε καταπληκτικά και τρέμοντας. Όλα βιά μπορούσε νά τά φανταστεί, νά όχι νά βοηθόν Λεονάρντο εκεί νά τήν περιμένει! Τού έδωσε σιωπηλή τίς βολάδες της κι εκείνος τίς άψισε πάνω στήν πλατφόρμα. Ύστερα ανέβηκε τό σκαλοπάτι γιά νά πιάσει τό χέρι της, ενώ εκείνη κατέβαινε.

Όταν βρέθηκαν στην πλατφόρμα, ο ένας
άντικρυ στον άλλο, η Γκράτσια κατάρθρωσε
να ψιθυρίσει:

—Μὰ πῶς ἔμαθες; . . .

— Είλαβα τὸ τηλεγράφημά σου ἀπὸ τῆς

Τὸ τηλεγράφημά της ἀπὸ τὴ Ρώμη; Τώρα καταλάβαινε. Αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ ἀναμικθῇ στὸ πεπρωμένο τῆς Ντονατα καὶ τὴ Ντονάτα τηλεγραφώντας στὸν Λεονάρντο μὲ τ' ὄνομα της, ἀκόμα μιὰ φορὰ εἶχε ἀναμικθῇ στὸ δ

Ο Λεωνάρντο της κρατούσε πάντα το χέρι
ζεστό - ζεστό, όπως τον παλιό καιρό. Εκεί-
νη τα τρία χρόνια έμοιαζαν σαν να μην είχαν πα-
ράσει, έμοιαζε σαν να μην είχε ελαφρώσει
ποτέ ανάμεσα τους μια άλλη γυναίκα. Το
μα που έγινε τα πεπρωμένα τους και που ο
νόταν να είχε σπάσει για πάντα. Ξαναγεννιό-
τόνα στο σημείο που είχε κοπεί.

—Μὲ περιμένεις μὴ στήνῃ; εἶπε Π.

Θα τηλεγραφούσε στη Ντονάτα για να σώσει από μία καταστροφή. Ή Ντονάτα ελάνει το γόος της, αποδεικνύοντας πως πέ- από την επιπολαιότητά της, υπήρχαν ευγενή αίσθηματά μέσα της. Τώρα έπρεπε κι' αυτή κινή το δικό της.

ΕΛΣΑ ΠΛΑΤΑΝΙΑ

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΣΑΣ

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ
ΜΕ ΒΕΛΟΝΑΚΙ
ΓΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

1. ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ ΜΕ ΧΡΥΣΟ ΝΗΜΑ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ να κάνετε πιο κομψό, πιο σίξ και πιο «πολύτιμο» ένα βραδυνό φόρεμα, προσθέτοντας ένα γιακά και γαρνιρίσματα στα μανίκια από χρυσαφένιο νήμα (ή νήμα λευκό διασταυρωμένο με χρυσές κλωστές) πλεγμένο με το βελονάκι. Στο σχέδιό μας βλέπετε αυτά τα γαρνιρίσματα σ' ένα κομψό κορπύ φορέμα. Τα ίδια γαρνιρίσματα μπορείτε να τα φτιάξετε και με κορδονέττο.

Χρειάζονται: 50 γραμ. νήμα βαμβάκερο, ένα κουβαράκι χρυσό νήμα, ένα βελονάκι νοούμερο 3.

Οι πόντοι που θα χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε ένα νήμα και μ' ένα οριζτικό κλείνετε τον πόντο. Πόντος ψηλός: Ένα οριζτικό πάνω στο βελονάκι, μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε ένα νήμα και μ' ένα οριζτικό κλείνετε δύο από τους πόντους, που βρίσκονται στο βελονάκι. Με ένα άλλο οριζτικό, κλείνετε τους υπόλοιπους πόντους. Πόντος πολύ ψηλός: Δύο οριζτικά πάνω στο βελονάκι, μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα και με ένα οριζτικό κλείνετε δύο από τους πόντους που βρίσκονται στο βελονάκι, με ένα δεύτερο οριζτικό, κλείνετε άλλους δύο πόντους, μ' ένα τρίτο οριζτικό κλείνετε τους υπόλοιπους πόντους. Πικό: τρεις θηλειές αλυσίδα, μπαίνετε με το βελονάκι στην πρώτη από τις τρεις θηλειές αλυσίδα και πλέκετε ένα πολύ χαμηλό πόντο. Πόντος πολύ χαμηλός: Μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα και κλείνετε μ' αυτό τον πόντο. Πόντος κοιμητάκι: Πέντε πόντοι με πόντο ψηλό στον ίδιο βασικό πόντο, βγάζετε το βελονάκι από τον τελευταίο πόντο, που έχετε πλέξει, το βάζετε στον πρώτο από τους τέσσερις πόντους, πιάνετε τον πόντο που έχετε αφήσει, τον τραβάτε και τον κλείνετε με ένα οριζτικό. Πόντος φανταί: Πρώτη σειρά: πόντος χαμηλός. Δεύτερη σειρά: μία θηλειά αλυσίδα (·) τρεις θηλειές αλυσίδα, πηδάτε δύο βασικούς πόντους, ένα πόντο χαμηλό (·).

Τρίτη σειρά: μία θηλειά αλυσίδα, σε κάθε τόξο πλέκετε έξη πόντους με πόντο χαμηλό. Τετάρτη σειρά: Δύο θηλειές αλυσίδα (·) δύο θηλειές αλυσίδα ένας πόντος πολύ ψηλός μπαίνοντας με το βελονάκι στο δεύτερο τόξο, ένας πόντος πολύ ψηλός μπαίνοντας με το βελονάκι στο πρώτο τόξο (·) τελειώνετε με δύο θηλειές αλυσίδα κι' έναν πόντο πολύ ψηλό στον τελευταίο βασικό πόντο. Πέμπτη σειρά: Μία θηλειά αλυσίδα, ένας πόντος χαμηλός στο πρώτο τόξο (·) ένας πόντος χαμηλός στο ίδιο τόξο, μία θηλειά αλυσίδα, ανάμεσα στους δύο πολύ ψηλούς πόντους της προηγούμενης σειράς,

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πλέκετε ένα πόντο ψηλό κλεισμένο κατά το ήμισυ, ένα δεύτερο ψηλό πόντο κλεισμένο κατά το ήμισυ. Με ένα οριζτικό, περνάτε ανάμεσα απ' όλους τους πόντους, που βρίσκονται στο βελονάκι. Μία θηλειά αλυσίδα, ένας πόντος χαμηλός στο κοντινό τόξο (·) ένας πόντος χαμηλός στον τελευταίο πόντο της σειράς. Έκτη σειρά: Μία θηλειά αλυσίδα (·) δύο πόντοι χαμηλοί στους χαμηλούς πόντους της από κάτω σειράς, δύο πόντοι χαμηλοί στην αλυσίδα, που βρίσκεται μετά τους δύο χαμηλούς πόντους, ένα πικό, πηδάτε τον πόντο, που σχηματίζεται από τους ψηλούς πόντους, που κλείσατε κατά το ήμισυ, δύο πόντοι χαμηλοί στην επόμενη θηλειά (·) ένας πόντος χαμηλός στον τελευταίο βασικό πόντο. Έβδομη σειρά: έφτα θηλειές αλυσίδα (·) ένας πόντος χαμηλός στη τρίτη θηλειά των χαμηλών πόντων μετά το πικό, έξη θηλειές αλυσίδα (·) ένας πόντος χαμηλός στον τελευταίο βασικό πόντο. Όγδη σειρά: Μία θηλειά αλυσίδα, σε κάθε τόξο πλέκετε δέκα χαμηλούς πόντους. Εννάτη σειρά: (·) τρεις θηλειές αλυσίδα, ένας πόντος χαμηλός, ανάμεσα στον πέμπτο και στον έβδομο χαμηλό πόντο της προηγούμενης σειράς, τρεις θηλειές αλυσίδα, ένας πόντος πολύ ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι κάτω από το δεύτερο τόξο, ένας πόντος πολύ ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι κάτω από το πρώτο τόξο (έτσι θα έχετε δύο πόντους πολύ ψηλούς διασταυρωμένους) (·). Δεκάτη σειρά: Μία θηλειά αλυσίδα (·) τρεις πόντοι χαμηλοί σε κάθε τόξο, ένα κοιμητάκι από τέσσερις ψηλούς πόντους ανάμεσα στους δύο πολύ ψηλούς πόντους (·).

Επτάεση του γιακά: Με το δύο νήματα ενωμένα, πλέκετε μία αλυσίδα από 100 πόντους και πάνω σ' αυτή δουλεύετε με βελονάκι νοούμερο 3 τις δέκα σειρές του φανταί πόντου. Τελειώνετε στα πλάγια το γιακά με πόντο χαμηλό. Με τον ίδιο τρόπο φτιάχνετε και τις μανσέτες, ανάλογα με το μέγεθος που χρειάζεται.

2. ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ ΜΕ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΑΚΙΑ

Πρόκειται για μία ιδέα εύκολη και πολύ σίξ, για να γαρνίσετε το κομψό βραδυνό ζακετάκι, που έχει το σκοπό να σκεπάσει το ντεκολτέ. Ο γιακάς και οι μανσέτες που πλέκονται με το βελονάκι, δίνουν στο σύνολο μία εμφάνιση πολύ σίξ, αποτελώντας μία «πολύτιμη» λεπτομέρεια, χωρίς στις πέρλες που σχηματίζουν ένα διπλό κολιέ.

Χρειάζονται: 50 γραμ. βαμβάκερο νήμα χαμηλό τριχλώνο, ένα βελονάκι νοούμερο 3, μία σειρά από πέρλες (μαργαριταράκια) μήκους ενός περίπου μέτρου.

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε

με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα και μ' ένα οριζτικό κλείνετε τον πόντο. Πόντος ψηλός: μ' ένα οριζτικό, μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα και μ' ένα οριζτικό περνάτε ανάμεσα από τους δύο πόντους που βρίσκονται πάνω στο βελονάκι. Με ένα άλλο οριζτικό κλείνετε τον πόντο. Πόντος πολύ ψηλός: Δύο οριζτικά πάνω στο βελονάκι, μπαίνετε στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα, μ' ένα οριζτικό κλείνετε δύο πόντους, μ' ένα δεύτερο οριζτικό, κλείνετε δύο πόντους, μ' ένα τρίτο οριζτικό κλείνετε τους υπόλοιπους πόντους. Πικό: τρεις θηλειές αλυσίδα, γυρίζετε με το βελονάκι στην πρώτη από τις τρεις θηλειές και πλέκετε έναν πόντο πολύ χαμηλό. Πόντος πολύ χαμηλός: Μπαίνετε με το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε ένα νήμα και μ' αυτό κλείνετε τον πόντο. Πόντος φανταί: πρώτη σειρά: πόντος χαμηλός. Δεύτερη σειρά: τέσσερις θηλειές αλυσίδα, πηδάτε δύο βασικούς πόντους, πλέκετε έναν πόντο χαμηλό, (·) τρεις θηλειές αλυσίδα, πηδάτε δύο βασικούς πόντους, ένας πόντος χαμηλός (·). Τρίτη σειρά: μία θηλειά αλυσίδα (·) στο τόξο της προηγούμενης σειράς πλέκετε δύο πόντους χαμηλούς, ένα πικό, δύο πόντους χαμηλούς (·). Τετάρτη σειρά: Δύο θηλειές αλυσίδα (·) δύο θηλειές αλυσίδα, ένας πόντος πολύ ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι ανάμεσα στον τελευταίο χαμηλό πόντο του από κάτω τόξου και στο πρώτο πόντο (χαμηλό) του επόμενου τόξου (·) (πλέκετε ένα πόντο πολύ ψηλό στον τελευταίο βασικό πόντο). Πέμπτη σειρά: μία θηλειά αλυσίδα σε κάθε τόξο πλέκετε δύο πόντους χαμηλούς, έναν πόντο ψηλό, ένα πικό, δύο πόντους χαμηλούς. Έκτη σειρά: τρεις θηλειές αλυσίδα (·) τρεις θηλειές αλυσίδα, ένας πόντος πολύ ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι κάτω από το πρώτο τόξο, ένας πόντος πολύ ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι κάτω από το δεύτερο τόξο (έτσι θα έχετε δύο πόντους πολύ ψηλούς διασταυρωμένους) (·). Δεκάτη σειρά: Μία θηλειά αλυσίδα (·) τρεις πόντοι χαμηλοί σε κάθε τόξο, ένα κοιμητάκι από τέσσερις ψηλούς πόντους ανάμεσα στους δύο πολύ ψηλούς πόντους (·).

Το γαρνιρίσμα αυτό, για βραδυνό ζακετάκι, γίνεται πολύτιμο από τις δύο σειρές πέρλες που περνούν ανάμεσα από τους πολύ ψηλούς πόντους.

Όμοιο γαρνιρίσμα για βραδυνό φόρεμα με χρυσαφένιο νήμα.

Ξεβείς και...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μια νέα σελίδα του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», με την οποία ο συνεργάτης μας κ. Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεί και ενημερώνει τους φιλοτελιστές αναγνώστες μας.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ είναι για κάθε χώρα ο καθρέφτης της επικαιρότητας. Δεν υπάρχει σημαντικό γεγονός, που να μη προκαλέσει την έκδοση κάποιου γραμματόσημου και δεν περνά ιστορική επέτειος χωρίς την έκδοση ενός ή και ολόκληρου σειρές αναμνηστικών γραμματοσήμων.

Προσφάτως πέθανε στην Πορτογαλία, όπου πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Καλόυτς Γκιουλιμπεκιάν, που έθεωρετο ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της εποχής μας. Τον άποκαλούν «ακέρως 59%» λόγω του άνωπολογισμού αριθμού μετοχών, που είχε σε διάφορες επιχειρήσεις πετρελαίου.

Η Πορτογαλία, για την οποία ξείνεις, κατά τα τελευταία ιδίως χρόνια, μια εξωστρεφής αγορά, θεωρήθηκε υποχρέωση της να θέσει σε κυκλοφορία μια σειρά από γραμματόσημα, με μία επιτυχή προσωπογραφία του μεγιστάνος του πλούτου. Το πρώτο παρουσιάζει το πορτραίτο του μέσα σε χρυσό πλαίσιο και είναι αξίας ενός εκούιντο και το δεύτερο, το ίδιο πορτραίτο μέσα σε ασήμενο πλαίσιο, είναι δε ονομαστικής αξίας 8 εκούιντος.

Κυκλοφόρησαν σε έννεα εκατομμύρια αντίτυπα το 1 εκούιντο και ένα εκατομμύριο τα 8 εκούιντος.

★

“Άλλο ενδιαφέρον γραμματόσημο γύρω από την επικαιρότητα είναι αυτό, που κυκλοφόρησαν τα Ιταλικά ταχυδρομεία, με την ευκαιρία των εγκαινίων του τούννελ για τ' αυτοκίνητα κάτω από το Λευκό Όρος.

Το τούννελ αυτό, που ενώνει την Ιταλία με τη Γαλλία, έχει μήκος 11,6 χιλιόμετρα και η κατασκευή του κράτησε 65 χρόνια.

Η ελεύθερα χρησιμοποιήσιμη του τούννελ από το κοινό ολόκληρο το 24ορο θα επιτραπεί ύστερα από δυο περίπου μήνες. Προς το παρόν, το τούννελ μένει κλειστό από τις 8 το βράδι ως τις 4 το πρωί.

Το κοσμοταίο αυτό έργο είναι προϊόν γαλλοιταλικής συνεργασίας.

★

“Ενα τεραστίων διαστάσεων τετράγωνο γραμματόσημο της Αιγύπτου (80X80 χιλιοστά) ήρθε να υπενθυμίσει πως η 23 Ιουλίου ήταν η ημέρα της 13ης επέτειος της Έπαναστάσεως. Το γραμματόσημο αυτό, που έχει στο κέντρο το πορτραίτο του προέδρου Γκαμάλ Αμπνέλ Νάσερ, υπενθυμίζει ότι στις 15 Μαρτίου 1965, ο πρόεδρος Νάσερ εξέλεξε πρόεδρος της ‘Ηνω-

μένης Αραβικής Δημοκρατίας, λαθών 99,999% των ψήφων, με έντολη να ξεκαθαρίσει την αραβική ατμόσφαιρα.

Το πορτραίτο του προέδρου Νάσερ περιβάλλεται στο γραμματόσημο από τα έμβληματα της Αραβικής Λεγεώνας, της Αφρικανικής Ενώσεως, των ‘Ηνωμένων Έθνών και της Αφρικανο-Ασιατικής Ενώσεως. Έκυκλοφόρησαν 250.000 αντίτυπα.

★

Γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας για τη σειρά 4 γραμματοσήμων, που έκυκλοφόρησε στο Βέλγιο για να υπενθυμίσουν την 20η επέτειος της απελευθερώσεως των κρατούμενων στα ναζιστικά στρατόπεδα. Παραθέτουμε σήμερα κατωτέρω τα τέσσερα αυτά γραμματόσημα.

★

Θα βρήτε επίσης το βελγικό γραμματόσημο της 100ετηρίδος των τηλεπικοινωνιών και το γραμματόσημο αξίας 3 φράγκων, που κυκλοφόρησε με την ευκαιρία των 50 χρόνων του θρετανικού οίκου «Τάλμποτ» (σπίτι του Άγγλου στρατιώτη) στο Πόπερινγκ. Εικονίζεται κάτω από το λουχνάρι το έμβλημα της πόλεως Πόπερινγκ, από την οποία καταγόταν και ο σχεδιαστής του γραμματοσήμου κ. Μ. Βανσέβιναν. Έκυκλοφόρησαν 8.250.000 αντίτυπα.

★

Στις 10 Αύγουστου κυκλοφόρησε

στην Αυστρία ένα γραμματόσημο αξίας 1,50 σελλινίου, για τα 100 χρόνια από το θάνατο του καθηγητού Ιγνατίου Φιλίππου Σέμελγουαίης. Ο διάσημος αυτός γιατρός, που γεννήθηκε στη Βουδαπέστη το 1818 και πέθανε στη Βιέννη το 1865, έκανε διάφορες ανακαλύψεις, που αξιολογήσε ο Παστέρ. Ο ίδιος όμως πέθανε σ' ένα ψυχιατρείο, απογοητευμένος, επειδή κανείς δεν παραδεχόταν την ορθότητα των απόψεών του.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου, θα κυκλοφορήσει ένα γραμματόσημο των 3 σελλινίων, με την ευκαιρία του 200ου Διεθνούς συνεδρίου του Έρυθρου Σταυρού, που θα συνέλθι στη Βιέννη.

★

Στις 20 Οκτωβρίου, ένα άλλο γραμματόσημο αξίας 3 σελλινίων θα υπενθυμίσει την 10η επέτειος της εισόδου της Αυστρίας στον ‘Οργανισμό ‘Ηνωμένων Έθνών (Ο.Η.Ε.).

Τέλος, στις 29 Νοεμβρίου, ένα γραμματόσημο των 3 σελλινίων + 70 γ., θα κυκλοφορήσει με την ευκαιρία της ημέρας του γραμματοσήμου.

★

Σε λίγες μέρες κυκλοφορεί ο τόμος «Γερμανία», του περιφημου γερμανικού καταλόγου «Μίτσελ». Εκδόσεις 1966. Ο τόμος αυτός περιλαμβάνει όλα τα γραμματόσημα της Γερμανίας, των διαφόρων γερμανικών κρατιδίων, καθώς και των εκδόσεων που κυκλοφόρησαν σε τώες προτεκτοράτα και γερμανικές αποικίες. Θ' ακολουθήσει, ύστερα από μερικές μέρες, η κυκλοφορία του τόμου «Ευρώπη». Εφέτος δεν θα κυκλοφορήσει ο τόμος των υλοποιτών ηπειρών (‘Αμερική, ‘Αφρική, ‘Ασία και ‘Ωκεανία), που κυκλοφορεί κάθε δυο χρόνια.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου, θα κυκλοφορήσει ο γαλλικός κατάλογος «Υόρο και Τελλιέ» εκδόσεις 1966. Ο κατάλογος αυτός αποτελείται από 3 τόμους, που πωλούνται και χωριστά. Α) Γαλλία, Μονακό και αποικίες. Β) Ευρώπη. Γ) ‘Αφρική, ‘Αμερική, Λαία και ‘Ωκεανία.

“Ανω, άριστερά: ‘Η σειρά 4 γραμματοσήμων του Βελγίου, για την 20η επέτειος της απελευθερώσεως των φυλακισμένων στα γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Κάθε γραμματόσημο είναι και μία αλληγορική της 100ετηρίδος των τηλεπικοινωνιών αυτή. Και το βελγικό γραμματόσημο τούσημο - γίγας, με τον Νάσερ, αξίας 100 μίλς, που κυκλοφόρησε στην Αίγυπτο την ημέρα της 13ης επέτειος της Έπαναστάσεως. Κάτω: Το Ιταλικό γραμματόσημο, ονομαστικής αξίας 30 λιρεττών, που εξέδόθη

την ημέρα των εγκαινίων του τούννελ υπό το Λευκόν Όρος. Έξετυπώθησαν 10 εκατομμύρια αντίτυπα και θα κυκλοφορήσει μέχρι και της 31ης Δεκεμβρίου 1966. Δύο από τα νέα αυστριακά γραμματόσημα: Το γραμματόσημο 1,50 σελλινίου για τα 100 χρόνια από τον θάνατο του καθηγητού Ιγνατίου Φιλίππου Σέμελγουαίης και το γραμματόσημο 3 σελλινίων, που θα κυκλοφορήσει στις αρχές Σεπτεμβρίου με την ευκαιρία του 200ου Διεθνούς Συνεδρίου του Έρυθρου Σταυρού. Τέλος, τα δυο πορτογαλλικά γραμματόσημα 1 και 8 εκούιντος, εις μνήμην του Γκιουλιμπεκιάν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΡΛΟΝΤ ΑΓΡΙΣ

Η ΚΑΡΤΕΛΛΑ

‘Η θεραπεία ήταν άρχη και προσδοκτική. Ζούσε στην άρχη μέσα στη νύχτα, που νοδόνταν μισο-κλειστό από μικροσκοπικές ήμερες. Αφές οι ήμερες δεν κρατούσαν παραπάνω από ένα ή δυο λεπτά. Όλος ο άλλος καιρός κυλούσε μέσα στο σνοτάδι.

Αλλά, σιγά-σιγά, οι ήμερες μεγάλωναν κι οι νύχτες μικρύναν, ώσπου, στο τέλος, ήμερες και νύχτες πήραν την κανονική διάρκειά τους.

Και τα πράγματα επίσης ξαναδοήσαν τις κανονικές διαστάσεις τους.

Βοισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, χαρούμενο και φωτεινό. Αυτό το δωμάτιο ήταν τόσο όμορφο, επιπλωμένο, που δεν έμοιαζε με τα συνήθισμένα των νοσοκομείων.

Κι' ωστόσο, καταλάβαινε πολύ καλά πως ήταν άρρωστη και θα πρεπε, βέβαια, να βοισκόταν σε νοσοκομείο. Δεν καταλάβαινε, όμως, πώς και πότε είχε πάει εκεί.

Το μόνο που θυμόταν, ήταν πως είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί. Αλλά δεν ήξερε και πάλι πως και πότε είχε γίνει αυτό.

Κάποτε θυνόταν: — Θέλω να ιδω το παιδί μου, Γιατί δεν μου φέροντε το παιδί μου;

— Δεν είναι ακόμη καιρός, της απαντούσε η νοσοκόμος.

Κι' άλλωστε, αυτή η απάντηση ήταν περσιτή. Γιατί, την επόμενη στιγμή, η άρρωστη είχε ξεχάσει κι' όλες τί ήταν εκείνο που είχε ζητήσει.

Κάποια μέρα, ωστόσο, άναση-ζώθηκε στο κρεβάτι για να φτιάξει τα σκευάσματά της και τα μάτια της έπεσαν τότε πάνω σε μία μικροσκόπη καρτέλλα, με μέταλλο πλαίσιο, που κρεμόταν στα πόδια του κρεβατιού. Απλώσε όχι χωρίς κόπο το χέρι της και γύρισε αυτή την καρτέλλα προς το μέρος της, για να μπορεί να την διαβάσει.

Ήταν μία συνήθισμένη καρτέλλα, απ' αυτές που βάσαν στα κρεβάτια των ασθενών στα νοσοκομεία, για να σημειώνουν τον πυρετό.

‘Η άρρωστη διάβασε: Τμήμα: Μαιεντήριο. Αριθμός δοματίου: 25. Όνομα ασθενούς: κυρία Πατριτίσια Κέλλεο. Άνοιξε η πόρτα κι' η νοσοκόμος μπήκε στο δωμάτιο.

Με την πρώτη ματιά κατάλαβε πως κάτι το άνωμαλο είχε γίνει. Πλησίασε άμέσως, βόηθησε την άρρωστη να ξαπλώσει κι' έβαλε το χέρι στο μέτωπό της, για να ιδεί μήπως είχε πυρετό.

Τι τρέχει; ρώτησε ύστερα από λίγο. Τι ήταν εκείνο που σας έκανε να ταράχητε; Έχετε λίγο πυρετό...

‘Η άρρωστη, αντί ν' απαντήσει, έκανε με τη σειρά της μία ερώτηση: — Γιατί έβαλαν αυτό το πράγμα στο κρεβάτι μου; Τι θέλει εδώ αυτή η καρτέλλα;

‘Η νοσοκόμος χαμογέλασε με καλοσύνη. — Σ' όλα τα κρεβάτια των ασθενών υπάρχει μία παρόμοια καρτέλλα, απάντησε. Δεν υπάρχει νόμο στο δικό σας.

— Αλλά το όνομά... Κυτάξτε τι γράφει εδώ...

— Τομάξατε διαβάζοντας το όνομά σας; είτε η νοσοκόμος. — Το όνομά μου;

— Ναι... Μην ξανακινητάτε προς τα εδώ, αφού σας τρομάζει το όνομά σας...

— Αλλ' υπάρχει κάτι που δεν το καταλαβαίνω... Πώς αυτό το όνομα μπήκε εδώ; Θέλω να μάθω.

‘Η νοσοκόμος, που έβρισε όλα αυτά πολύ παράξενα, έπιασε το σφηνικό της.

Και τότε η άρρωστη κτύπησε για πρώτη φορά το χέρι της. Τε πρόσωπό της πήρε άμεσως μία τρομαγμένη έκφραση. Στόν παράμεσο δάκτυλο έλαμπε μία βέρα στολισμένη με διαμάντια.

— Αυτή η βέρα δεν είναι δική μου, ρηθόισε. Και δοξάσε να την βγάλει, χωρίς, όμως, να το κατορθώσει. ‘Η νοσοκόμος έγινε κατακόκκινη. Μία στιγμή, είπε. Θα ξαναγνώσω άμέσως.

Κι' έτρεξε προς την πόρτα. Σαναγώρισε μαζί μ' έναν γιατρό. Αυτός πήγε κοντά στο κρεβάτι κι' έβαλε το χέρι του στο μέτωπο της άρρωστης. Γύρισε έπειτα προς το μέρος της νοσοκόμου.

— Έχει λίγο πυρετό, αλλά δεν είναι τίποτα, της είπε σιγά. Και της έδωσε κάποια παραγγελία.

‘Η νοσοκόμος έφυγε άμέσως κι' ξαναγύρισε σε λίγο, φέροντας ένα ποτήρι με κάποιο υγρό. — Πρέπει να το λητε, της είπε ο γιατρός.

‘Η άρρωστη δεν έκανε μία ερώτηση. Δεν αισθανόταν την επιθυμία.

Κι' όμως είχε κάτι το πολύ σημαντικό να της πη. Κάτι που είχε σχέση με την καρτέλλα, με τη βέρα που είχε στο χέρι της, και με το άτομό της. Αυτό, όμως, θα το της έλεγε αργότερα.

Τότερα από μερικά λεπτά κοιμόταν βαθειά.

— Αλή ή βέρα δεν είναι δική μου, ρηθόισε. Και δοξάσε να την βγάλει, χωρίς, όμως, να το κατορθώσει. ‘Η νοσοκόμος έγινε κατακόκκινη. Μία στιγμή, είπε. Θα ξαναγνώσω άμέσως.

Κι' έτρεξε προς την πόρτα. Σαναγώρισε μαζί μ' έναν γιατρό. Αυτός πήγε κοντά στο κρεβάτι κι' έβαλε το χέρι του στο μέτωπο της άρρωστης. Γύρισε έπειτα προς το μέρος της νοσοκόμου.

— Έχει λίγο πυρετό, αλλά δεν είναι τίποτα, της είπε σιγά. Και της έδωσε κάποια παραγγελία.

‘Η νοσοκόμος έφυγε άμέσως κι' ξαναγύρισε σε λίγο, φέροντας ένα ποτήρι με κάποιο υγρό. — Πρέπει να το λητε, της είπε ο γιατρός.

‘Η άρρωστη δεν έκανε μία ερώτηση. Δεν αισθανόταν την επιθυμία.

Κι' όμως είχε κάτι το πολύ σημαντικό να της πη. Κάτι που είχε σχέση με την καρτέλλα, με τη βέρα που είχε στο χέρι της, και με το άτομό της. Αυτό, όμως, θα το της έλεγε αργότερα.

Τότερα από μερικά λεπτά κοιμόταν βαθειά.

— Αλή ή βέρα δεν είναι δική μου, ρηθόισε. Και δοξάσε να την βγάλει, χωρίς, όμως, να το κατορθώσει. ‘Η νοσοκόμος έγινε κατακόκκινη. Μία στιγμή, είπε. Θα ξαναγνώσω άμέσως.

Κι' έτρεξε προς την πόρτα. Σαναγώρισε μαζί μ' έναν γιατρό. Αυτός πήγε κοντά στο κρεβάτι κι' έβαλε το χέρι του στο μέτωπο της άρρωστης. Γύρισε έπειτα προς το μέρος της νοσοκόμου.

— Έχει λίγο πυρετό, αλλά δεν είναι τίποτα, της είπε σιγά. Και της έδωσε κάποια παραγγελία.

‘Η νοσοκόμος έφυγε άμέσως κι' ξαναγύρισε σε λίγο, φέροντας ένα ποτήρι με κάποιο υγρό. — Πρέπει να το λητε, της είπε ο γιατρός.

‘Η άρρωστη δεν έκανε μία ερώτηση. Δεν αισθανόταν την επιθυμία.

Κι' όμως είχε κάτι το πολύ σημαντικό να της πη. Κάτι που είχε σχέση με την καρτέλλα, με τη βέρα που είχε στο χέρι της, και με το άτομό της. Αυτό, όμως, θα το της έλεγε αργότερα.

Τότερα από μερικά λεπτά κοιμόταν βαθειά.

ΤΑ ΑΝΘΗ

Άνοιξε και πάλι τα μάτια της έπειτα από άρεστη ύψη, με μια ένδομη οσμή που της έλεγε ότι έπρεπε να προσέχει, να μιλήσει...

— Γιατί φόρεσες το μαγιό σου;... Ακόμα είναι μακρύα ή θά- λιασα.

— Πώς αλλιώς θα μās αφήσει ο χωριάτης να κατασηκωνώμε στο χωράφι του;..

γιά και να μετρού τα λόγια της. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, αλλ' έ- νας άοριστος φόβος έσφιγγε την ψυχή της.

‘Η νοσοκόμος πήγε κοντά της και της έδωσε ένα ποτήρι.

— Πρέπει να λητε το χυμό του πορτοκαλιού σας, της είπε. Έπειτα πρόσθεσε: — Θα μπορούτε να παίρνετε λίγο καφέ μαζί με το γάλα σας, από σήμερα. Λίγο περισσότερο, κάθε μέρα. Έλπίζω πως αυτό θα σας ευχαριστήσει.

«Πόσο;» της έλεγε πάντα η ένδομη οσμή. Μην κάνης απειρισμένης;».

— Τι έγινε;... Άρχισε.

Σταμάτησε ασταθώς κι' ή- πια μία γουλιά από τον καφέ της με το γάλα.

— Ποιός;... Ποιά; ρώτησε η νοσοκόμος.

— Ήταν κι' άλλη μία γουλιά μαζί μου μέσα στην τουαλέτα του τράινου, συνέχισε η άρρωστη. Εί- ναι καλά;

Ξανάπια άλλη μία γουλιά.

‘Η νοσοκόμος κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Όχι, απάντησε.

— Πέθανε;

‘Η νοσοκόμος δεν απάντησε. Κι' αυτή επίσης πρόσθεσε τα λό- για της, γιατί έπρεπε να εξερευ- νήσει το έδαφος. Δεν ήταν ακόμη βέβαιη ότι η άρρωστη είχε συ- νέλθει.

— Την γνωρίζατε; ρώτησε.

— Όχι.

— Είχατε συναντηθεί για πρώ- τη φορά μέσα στο τράινου.

— Ναι. Μόνον μέσα στο τράινου.

‘Η νοσοκόμος άνοιξε το ψέ- μη. ‘Ηξερε τώρα ότι η άλλη δεν ήταν ούτε συγγενής, ούτε φίλη της. Μπορούσε, λοιπόν, να μην της κοίτη την αλήθεια.

— Πέθανε, απάντησε σιγά.

Κτύπησε ταυτόχρονα με αγωνία το πρόσωπό της άρρωστης. Δεν διέκρινε πάνω σ' αυτό καμία ι- διαίτη συνάντηση. Μπορούσε, λοιπόν, να κάνει όλο ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Έπαιχε κανένας άλλος για τον όποιον ενδιαφερόσθε; ρώτησε.

— Τι έγινε;... είτε η άρρωστη. Σταμάτησε και πάλι.

‘Η νοσοκόμος πήρε το δίσκο με τα υπολείμματα από το πρόγευμα, για να μπορεί να έπεμψι στο α- ποτελεσματικά σε περίπτωση που θα εμφανίζονταν κανονικά κοίτες.

— Για πόσον θέλατε να μιλή- τε; ρώτησε.

— Τι έγινε δ...; είτε η άρρω- στη αφήνοντας και πάλι ασυνήκη- ρωτη την ερώτησή της.

— Μία στιγμή, απάντησε η νο- σοκόμος.

Κι' έτρεξε να βγεί από την πόρ- τα. Σαναγώρισε έστρεβα από λίγο, μαζί με το γιατρό και μία άλλη νοσοκόμο.

‘Η πρώτη νοσοκόμος είτε: — Θεομωρασία κανονική. Σφυ- γμός κανονικός.

‘Η δεύτερη νοσοκόμος άνακά- τευε κάτι μέσα σ' ένα ποτήρι.

‘Η πρώτη νοσοκόμος στεκόταν πάντα κοντά στο κρεβάτι. Πήρε

ΧΡΥΣΕΣ ΚΟΤΟΪΔΕΣ

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΤ

Ο βασιλιάς του Σαγγαώ αναγκάζεται μία μέρα να παραδοθή στον πρίγκιπα Κρίστιαν, άρχοντα της Τερσανίας. Η κόρη του βασιλιά, πριγκίπισσα Βαλερία, μαθαίνοντας πως η θεία της Μάρτσα και ο κόμης Μάλμπουργκ θέλουν να την εξαφανίσουν, για να καταλάβουν την εξουσία και να μη πληρώσουν τα λύτρα, που θα έπρεπε να την απελευθέρωσι το βασιλιά, φεύγει και κρύβεται μέσα στο δάσος.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο πρίγκιπας Κρίστιαν βγαίνει για να κάνει ένα περίπατο στο δάσος.

— Τι θαυμάσιος καιρός και τι υπέροχη φύση!...

Σαφηνά άκουζ...

— Θεέ μου! Έπεσα σε μία περιουσία κινουμένων άμμου... Είμαι χαμένος!... Και να φωνάξω, κανείς δε θα μ' άκούση.

ΤΣΕΤΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ.

— Βοηθήστε με. Βυθίζομαι όλο και περισσότερο.

— Πεταξέτε μου το ξίφος σας.

Η Βαλερία, που είχε περπατήσει όλη τη νύχτα και αποκοιμήθηκε κατάκοπη κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, ξυπνάει ξαφνικά άκουγοντας φωνές:

— Από πού έρχονται αυτές οι φωνές;... Κάποιος ζητάει βοήθεια

— Πάρτε το... Αλλά τί θα το κάνετε;

— Οι κοτσίδες μου είναι μαζονές και άρκετά γερές.

— Έξασχολούθω να μη καταλαβαίνω.

— Πιαστήτε από την άκρη της μιας κοτσίδας... Θα δέσω την άλλη άκρη στο δέντρο...

— Η ιδέα σας είναι σοφή.

— Γιατί έφυγες από τον πύργο, Βαλερία;

— Ω!...

— Εγώ γλίτωσα. Φαίνεται όμως πως τώρα κινδυνεύει εκείνη.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ.

— Νά την!...

— Βοήθεια!...

— Περίττο να φωνάξεις. Θα εξαγορεύσουμε όλοι μαζί στον πύργο του πατέρα σου.

Ότε ο Μάλμπουργκ, ρυτς οι άνδρες του, ανέληφθησαν την παρουσία του πρίγκιπα Κρίστιαν.

— Την πήραν μαζί τους και φαίνεται πως δεν είχαν καλό σκοπό... Δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτα, για να την βοηθήσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

» Θα είσαι στο γραφείο μου κ
οιας απόλυτης της κατάστασης

Δυστυχώς όμως ο Μουλιάρις λείπει και δεν πρόκειται να επιστρέψει, παρά την επομένη. Έτσι ο Τόμ πηγαίνει στο μπαρ, όπου την παραμονή συνάντησε τον Μπόργκ.

— Τί επιθυμεί ο κύριος; Τό μαγαζί αυτή την ώρα είναι κλειστό!...

— Είμαι ένας υπάλληλος.

— Έσείς είστε το αφεντικό;

— Πού είναι το αφεντικό; Θέλω να το δω άμεσα.

— Όχι, αλλά θέλω να δω αυτόν τον Μπόργκ. Τον γνωρίζεις;

— Η μνήμη μου δεν με βοηθάει καθόλου. Ήποφείρω από αμνησία.

— Έσύ, παιδάκι μου, είσαι πολύ ενοχλητικός... Μήπως είσαι της αστυνομίας;

— Ο Τόμ καταλαβαίνει. Για να επαναφέρει τη μνήμη του συνομιλητή του, του δίνει ένα χοντρό χαρτονόμισμα.

— Μιλάτε για εκείνο τον χοντρό με την ξαυτιά;... Δεν ξέρω δυστυχώς τη διεύθυνση των πελατών μου, ούτε και νιάζομαι, για την ιδιωτική τους ζωή.

— Ο Τόμ καταλαβαίνει πως δεν πρόκειται να μάθει τίποτα από τον άνθρωπο αυτό, που είναι ολοφάνερο ότι τον κοροϊδεύει. Στο τέλος μάλιστα, για να του δώσει να καταλάβει πως δεν πρόκειται να μάθει τίποτα απ' αυτόν, του επιστρέφει το χαρτονόμισμα. Ένώ ετοιμάζεται να εγκαταλείψει το μπαρ, ακούει από το ραδιόφωνο την έκτακτη είδηση ότι το πτώμα μιας φρικτά παραμορφωμένης γυναίκας βρέθηκε πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή. Πρόκειται για μία νέα μελαχροινή γυναίκα, που, όπως μαρτυρούσαν τα χαρτιά της, ήταν η κυρία Λάουρα Τσιέλο, σύζυγος πλουσίου βιομηχάνου της Παραγονίας, που βρισκόταν προσωρινά στη Γαλλία. Έγκλημα; Δυστύχημα; Η αστυνομία δεν μπορούσε ακόμα ν' αποφανθεί.

Επ' τόπου βρίσκεται ο επιθεωρητής Μίλλερ, ο οποίος προσπαθεί, βοηθούμενος από τους συνεργάτες του, να βρει τη λύση του αινίγματος.

— Το πτώμα μεταφέρεται στο νεκροτομείο για αντοψία.

— Και να σκεφτή κανείς πως πρόκειται για μία γυναίκα, που θα έζησε πολύ ώρα.

— Ωραία η άσχημη, αυτό που άρεσε δεν είναι καθόλου ευάριστο να το βλέπεις κανείς...

Ανάμεσα στις γραμμές, ο επιθεωρητής Μίλλερ βρίσκει κάτι: έναν αναπτήρα, ο οποίος θα ξεγλύστρησε ασφαλώς από την ανοιχτή τσάντα του θύματος.

Δείχνει το εφόδιό του σ' ένα από τους συναδέλφους του.

— Ο Τόμ, που μαθαίνει πως το πτώμα της Λάουρας μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο, τρέχει εκεί, για ν' αποχωρήσει για τελευταία φορά τη γυναίκα, που αγάπησε.

— Ο αναπτήρας είναι ανδρικός και παραδόξως λειτουργεί θαυμάσια.

Ο επιθεωρητής Μύλλερ εκπλήσσεται, βλέποντάς τον εκεί...

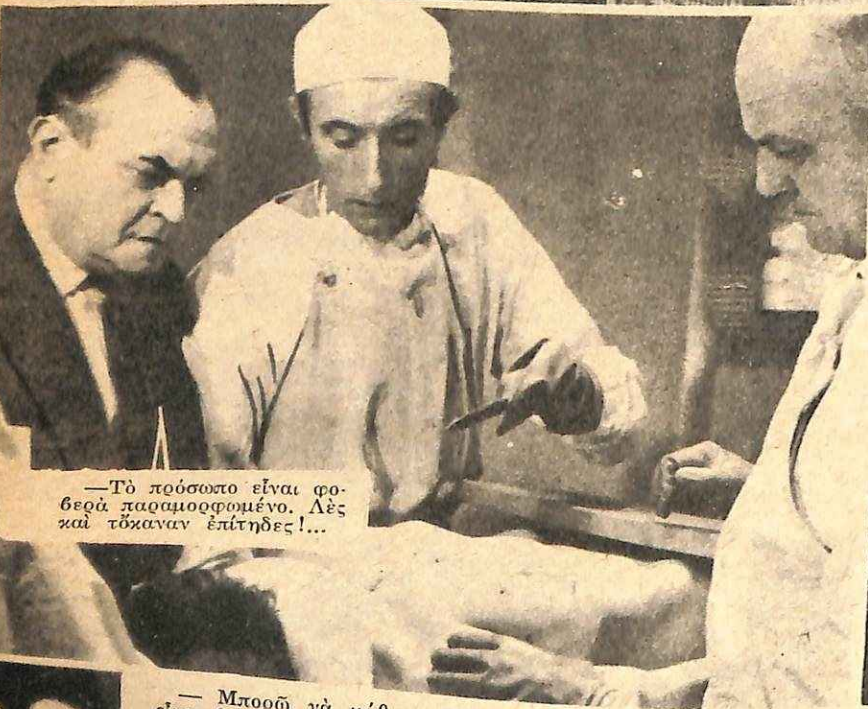
— Κύριε επιθεωρητά, είστε ενήμερος του τραγικού τέλους της κυρίας Λάουρας Τσιέλο;

— "Αν δεν βρισκόμην εδώ γι' αυτό, για τί διάβολο νομίζετε πως ήρθα;

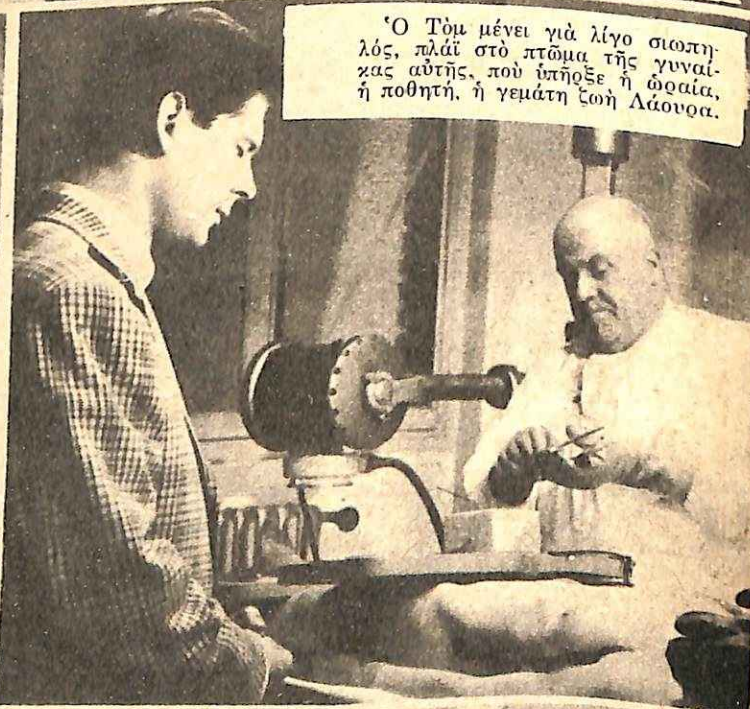

— Θα ήθελα να την δω.

— Δεν είναι καθόλου ευχάριστο το θέαμα... Θεωρώ, όμως, πορρέωσά μου να σας προσειδοποιήσω. Καί τώρα, αν επιμένετε...

—Το πρόσωπο είναι φρεσκά παραμορφωμένο. Λες και τόκαναν επίτηδες!...

Ο Τσιέλο μένει για λίγο σιωπηλός, πλάι στο πτώμα της γυναίκας αυτής, που υπήρξε η φωτεινή, η ποθητή, η γεμάτη ζωή Λάουρα.

— Μπορώ να μάθω ποιός είναι ο λόγος, που σ' έφερε εδώ;

— Η κυρία Τσιέλο ήταν πελάτισσά μου...

— Είναι πολύ πιθανόν να έκανε χοησι ναρκωτικών, πριν πέση μπροστά στο τραίνο.

— Είναι φρεσκά!

— Κατακοιμάτιόστηκε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μάρλσου εξηγεί στον Κρουγιάνκερ ότι ο Τσιέλο σκοτώσε το Γκρέγκερ, γιατί ζήλευε την Κάρμεν. Ο Λούντγκεν τον βρήκε νεκρό κι έκρυψε προσωρινά το πτώμα του, για να το ξεπλύνει αργότερα στο κρεβάτι του. Ο Μπρόντι βρήκε τότε την ευκαιρία να αρπάξει όλα τα διδία του Γκρέγκερ, για να συνεχίσει την «δουλειά» του. Κι ο Λούντγκεν σκότωσε το Μπρόντι, νομίζοντας πως αυτός είχε δολοφονήσει το Γκρέγκερ. Έτσι έχουν πια διαλευκανθεί και τα δυο εγκλήματα. Ο Μάρλσου παίρνει για τον κόπο του απ' το στρατηγό ένα τσέκ 500 δολαρίων. Μένει τώρα το μυστήριο της εξαφανίσεως του Ρέγκαν. Ο Μάρλσου ζητάει σχετικές πληροφορίες από τον αστυνομικό Γκρέγκορ. Μαθαίνει έτσι ότι, κατά τα φαινόμενα, ο Ρέγκαν τσάκωσε μαζί με τη γυναίκα του Έντι Μάρς, που δρισκάνταν σε διάσπασι με τον άντρα της. Ο Γκρέγκορ δεν παραδέχεται πως μπορεί ο Μάρς να σκότωσε για εκδίκηση το Ρέγκαν. Όπως δηλαδή ο Μάρλσου, πηγαίνει να δη το Μάρς, στο Καζίνο του.

7ον — Μου μνηύσατε πως με θέλετε, τον δικό σου. Τι συμβαίνει; — Μά γιατί βιάζεστε τόσο;... Καθίστε, πιείτε πρώτα κάτι... — Δε βιάζομαι. Άλλα και δε βλέπω τί άλλο έχω να πούμε, έξω από τη δουλειά μου. — Θα σας δώσω να πιείτε κάτι που θα σας αρέσει, επέμενε ο Μάρς. — Ετοίμασε δυο ποτήρια κι άφησε το δικό μου χάλμ, κοντά σε μια κοκκινή πέτινη πολυθρόνα. Στάθηκε ύστερα όρθιος, άκουμπώντας στο γραφείο του, με τα πόδια σταυρωμένα και το ένα του χέρι στην τσέπη του μπλέ σμόκιν του. — Άφου αδειάσαμε κι' οι δυο τα ποτήρια μας, με ρώτησε: — Είχατε ξανάβρει ποτέ εδώ; — Μία φορά μονάχα, την εποχή της ποτοαπαγορεύσεως. Δε με τραβάει καθόλου το χαρτοπαίγνιο. — Θάπρεπε ωστόσο να πάτε μέσα απόψε, να ρίξετε μία ματιά... Κάποια γνωστή σας... η Βίβιαν Ρέγκαν, έχει πέσει με τα μούτρα στη ρουλέττα, και φαίνεται πως την ευνοεί σκανδαλωδώς η τύχη. — Άναψα ένα τσιγάρο και περίμενα τη συνέχεια. — Μου αρέσει ο τρόπος που δουλεύετε, πρόσθεσε ο Μάρς. Στην αρχή, είχα θυμώσει μαζί σας, μα ύστερα κατάλαβα πως είχατε δίκιο. Θάπρεπε να τα κανονίσουμε φιλικά, έσεις κι' εγώ. Πόσα σας οφείλω; — Για ποιά ζήτμια; — Άκούστε! Έχω τους πληροφοριοδότες μου, στην αστυνομία... αλλά δεν θα μπορούσε ποτέ να παή μπροστά η δουλειά μου. Μαθαίνω ότι συμβαίνει... την αλήθεια, δηλαδή, κι' όχι αυτά που γράφουν οι εφημερίδες! Μου χαμογέλασε, δείχνοντας τα μεγάλα άσπρα δόντια του. — Ά! Καί τί μάθατε τώρα από τους πληροφοριοδότες σας;... — Πιστεύω πως σας χρωστάω

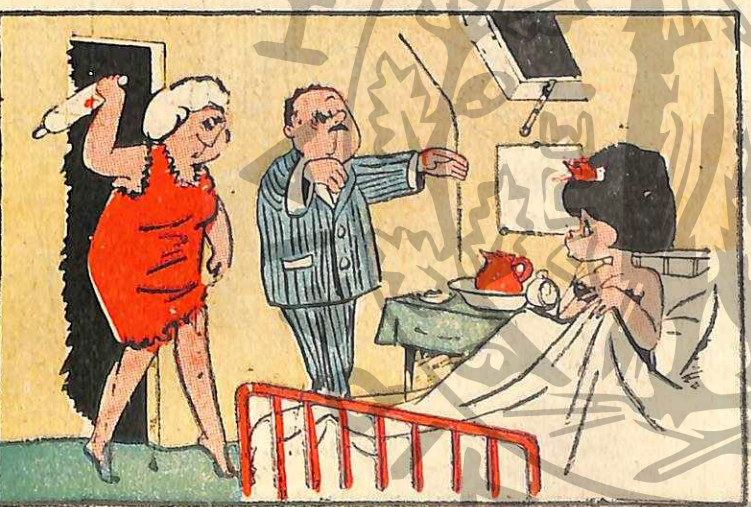
ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

πολύ ευχαριστημένος να μάθω που βρίσκεται. — Τη γυναίκα του, έννοείτε;... Μα αυτή δε δίνει πεντάρα... — Όχι αυτήν. Ένωσ τον πατέρα της. — Σκούπισε πάλι τα χείλη του και κτύπησε το μαντίλι, σαν να περίμενε να το δη ματωμένο. Ζάρωσε τα πυκνά γκριζα φρύδια του. — Ο Γκρέγκερ επιχειρούσε να εκδίαση το γέρο... Στέρνουντ, είπα. Και — μολονότι δεν μου το ώμολόγησε ο στρατηγός — έχω την εντύπωση πως φοβόταν ότι ήταν άνακατεμένος κι' ο Ρέγκαν σ' αυτή την κομπία. — Ο Έντι Μάρς γέλασε. — Τα ίδια έκανε με όλους ο Γκρέγκερ! φώναξε. Ήταν το σύστημά του. Ήταν συνταγματικές, που ήταν τυπικά εν τάξει, αλλά δε θα τολμούσε ποτέ να τις χρησιμοποιήσει στο δικαστήριο. Και τις έστελνε στα θύματά του, μαζί μ' ένα γραμματάκι όλο γλύκα και ευγένεια. Άν έπαιρνε ευνοϊκή απάντησι, καταλάβαινε πως είχε να κάνει με φοβισισό και προχωρούσε πιά κανονικά στην άφαιμασί. Άλλιώς, δεν έδινε συνέχεια στην υπόθεσι. — Καλά τα είχε κανονίσει έτσι, συμφώνησα. Στο τέλος όμως, έφαγε το κεφάλι του... Μα έσεις πως τα έχετε δλ' αυτά; — Ο Μάρς ανασήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε: — Στη δουλειά μας, μαθαίνουμε ένα σωρό πράγματα, έστω κι' αν δεν μας ενδιαφέρουν προσωπικά... Άφου λοιπόν είχατε αναλάβει την υπόθεσι Γκρέγκερ, ξεμπερδέψατε μ' αυτήν; — Ξεμπέρδεψα και πληρώθηκα. — Κρίμα! Θάπρεπε να σας προσλάθι μονίμως ο γέρο-Στέρνουντ, για να κρατάτε τις κόρες του στο σπίτι, μερικές νύχτες της βδομάδας!... Είναι απελτισία, κι' οι δυο τους! Κτύπησε τη μεγαλύτερη, τη Βίβιαν. Έχω βρή το υπελά μου μαζί της. Όταν κινιού παίρνει δανεικά, δίνοντας μου αποδείξεις και γραμματίδια χωρίς κριμιά αξία! Δεν έχει λεφτά δικά της, εκτός από ένα μικρό μνηαίο επίδομα, και κανείς δεν ξέρει αν

την μνημονεύει ο γέρος στη διαθήκη του... Όταν πάλι συμβή να κερδίσει, τα παίρνει και φεύγει, αντί να σκεφθί να πληρώσει τα χρέη της. — Αναρωτήθηκα γιατί μου τάλεγε δλ' αυτά... Χασμουρήθηκα και δόλωσα: — Θα πάω να κάνω μία βόλτα στις αίθουσες του παιγνιδιού. — Μα ναι, βέβαια, πηγαίνετε! Σηκώθηκα και δώσαμε τα χέρια. — Ίσως μία μέρα μπορέσω να σας προσφέρω κι' εγώ μία αληθινή υπηρεσία, μου είπε. Αυτή τη φορά, σας τα είπα όλα ο Γκρέγκορ. — Μήπως τον κρατάτε κι' αυτόν;... — Ά, όχι ως εκεί! Είμαστε μόνο καλοί φίλοι. — Τον κτύπησα μερικές στιγμές. — Υστερα, προχώρησα προς την πόρτα απ' όπου είχα μπη. Την άνοιξα, ύστερα στράφηκα και ρώτησα: — Έσεις είχατε βάλει να με παρακολουθή μια γκριζα Πλύμους; — Ταράχτηκε ξαφνικά, γούρλωσε τα μάτια του. — Έγώ; Γιατί να το κάνω;... — Αυτό αναρωτιόμουν κι' εγώ, είπα. — Καί βγήκα από το δωμάτιο. Ή εκπλήξι που είχα διαβάσει στα μάτια του. Φαινόταν αληθινή. Μα γιατί είχε ταραχτή έτσι; Δε μπορούσα να το εξηγήσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Κατά τις δεκάμισι οι μουσικοί της μικρής μεζικάνικης ορχήστρας της καίτρινα μαντήλια στο λαιμό, βερέθηκαν πιά να παίξουν μία απλή ρουμπά, που δεν τη χόρευαν κανείς. Σταμάτησαν κι' άφησαν τα όργανά τους, για ν' αναψούν τσιγάρο ή να πιούν ένα ποτήρι. — Η σάλα ήταν ένα παλιό ντάν-σινγκ. Ο Έντι δεν τον είχε κάνει, παρά μόνο τις μετατροπές που απαιτούσε η δουλειά του. — Όχι γυαλιστερά χρώματα, ούτε κοφός φωτισμός πίσω απ' τις κορνίζες, ούτε πέτινες πολυθρόνες με μεταλλικό σκελετό... τίποτε απ' όλα! — Τα ψευτομοντέρνα στολισμάτα των νυκτερινών κέντρων του Χόλλυγουντ. Το φως έπεφτε από βαριούς κρυστάλλινους πολυελαίους και οι τοίχοι διατηρούσαν την παλιά ταπετασαρία τους. Το παρκέ σκεπαζόταν από ένα παχύ χαλί, που πρέπει να είχε κοστίσει ακριβά. — Τώρα έπαιζαν εκεί μέσα ρουλέτα, αντί να χορεύουν. Υπήρχαν τρία τραπέζια της, κοντά στον τοίχο του βάθους. Μονάχα όμως το μεσαίο τραβούσε όλο τον κόσμο. — Είλεπα το μεγαλύτερο κεφάλι της Βίβιαν Ρέγκαν, από το μπράσ που είχα καθίσει. Ο μπάρμαν έσκυψε προς το μέρος μου και μου είπε, κτυπώντας τους κολωντιμένους ανθρώπους που σπαζώνονταν γύρω από το μεσαίο τραπέζι: — Τα μαζεύει όλα απόψε, αυτή η ψηλή με τα μαύρα μαλλιά! — Ποιά είναι; — Ίδέα δεν έχω. Πάντως, έρχεται συχνά εδώ. — Πώς λοιπόν δεν ξέρετε τ' όνομά της; — Μα εγώ κτυπάζω τη δουλειά μου, κύριε. Ξέρω μονάχα πως τη

— Άν δεν σταματήσετε την ύπνοβασία, κύριε, θα τρελλαθήτε στον πονοκέφαλο!...

Οἱ πρωταθληταὶ μας ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὸν Σέγκας

Οι Βαλκανικοί μας γείτονες Γιουγκοσλάβοι, Ρουμάνοι και Βουλγάροι, παρ' όλον ότι κι αυτές οι πλεχτικές και στην φοβερή θύελλα του β. παγκόσμιου πολέμου, ωστόσο άπαιτανε πολύ γρηγορότερα από μας τον ψυχικό καθαρισμό, και ρίχτηκεν με φρεσύνια και με πείσμα στην μεταπολεμική διηθητική ανασυνταξία. Δημιούργησαν σταθιά, φανάκια νέου δοκιμαζόμενου προπονήτες, θεμελίωσαν συστήματα δουλειάς, παραμελίσανε μικροφθορίες και πεισμορίσανε ολοκληρωτικά, σαν μια ψυχή, τα βελθίκανα έλοι, σαν μια ψυχή, να κερδίσουν το χαμένο έδαφος, να νικήσουν απόλυτα στην ιδανική τους επίταξη.

Ὁ σύγχρονος ἀθλητισμός, πού ξέ-

Οι πρωταθληταί μας, σε ποσοστό 80%, είναι βιοπαλαισταί και υπάλληλοι. Αγώνιζονταί όπως όλος ο κόσμος για το ψωμί. Κλέβουν ώρες από την ανάπαυσι, την ψυχαγωγία, την μελέτη, κι από τὸν ύπνο τους ἀκούα, για νὰ προπονηθοῦν. Παράλ-

Д. КР.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΔΥΟ
πρωταθλήματα;

«Ακριβώς, όμως, για να άφαινε-
ται αυτός ο κίνδυνος, οι πίο ψυ-
χολογικοί και διαλλακτικοί παράγον-
τες άρχισαν αυτές τις ήμέρες μεσο-
τελεστικές προσπάθειες μεταξύ των
λαθηπτικών προσπάθειων, για να γεφυρω-
θούν τα χάσματα. Έάν επιτύχουν, θα
έχουν προσφέρει μεγάλη υπηρεσία
στο ποδόσφαιρο. Διαφορετικά, τα
δύο πρωταθλήματα θα άρχισουν έ-
να πόλεμο μεταξύ τους, μέχρι τε-
λικώς οικονομικής πτώσεως.

—Πρόκειται γὰρ τὸν ἄλτη τοῦ ἐ-

Η έτησία συνέλευση της Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (ΕΠΟ) που διοργανώθηκε για τις 18 Σεπτεμβρίου. Στην ημερήσια διάταξη το σπουδαιότερο θέμα θα είναι η αίτηση της ΕΣΑΠ περί έγγραφης της σαν ανεξαρτήτης Ένωσης.

Η ΕΣΑΠ περιλαμβάνει όλα τα επαγγελματικά ποδοσφαιρικά σωματεία, εκτός από την ΑΕΚ.

Το άμπιγιέ ντύσιμο της κοπελλίτσας: 1. Φόρεμα, όλο με στενά πλισσέ, που άνοιγουν πάνω από το στρίψωμα, 2. Πλισσέ φούστα με μακριά μανίκια και μεταξωτά γιακά με διπλό φιόγκο, 3. Μογοκόμματο άνετο φόρεμα, με πλισσέ κορσάζ, μακριά μανίκια και μεταξωτά

Όσο για τα χρώματα, θα δούμε συχνά άσπρα ταγιέρ και μαντώ, μπλέ - μαρέν σύνολα, ροζ και σιέλ ρεντιγκόττες, καθώς και πολλά πράσινα ρούχα σε πολύ ζεστές αποχρώσεις. Τό χτυπητό πράσινο άντκει πιά στο παρελθόν!

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΜΑΝΤΩ

Τα νέα παριζιάνικα μαντώ, σύμφωνα με τα μοντέλα των οίκων μόδας Ντιόρ, Καστιλλιό, Λανβέν, και Καπιτσι, είναι πολύ κομψά, και θα φορεθούν κυρίως το άπράγευμα, ενώ το πρωί συνηθίζονται τώρα περισσότερο τα ταγιέρ. Άς άρχίσουμε πάλι από το κεφάλι: Τα καμάρια για ένα άμπιγιέ μαντώ, είναι μικρά, σε στυλ τυρμπάν, και σκεπάζουν όλοτετα τα μαλλιά. Τα μοντέρνα μαντώ γίνονται τώρα χωρίς γιακά, με ξεχειλωτό ντεκολτέ, μυτερό ως επί το πλείστον. Οί άμοι είναι σε στυλ φτερι απόταμα από τον τονισμένο άμο στο μάλλον στενό μανίκι. Αυτό φαρδαίνει μόνο πρός το τέλος του, γίνεται, δέ, συνήθως χωρίς μανικέττια.

Τό κομψώμα είναι σε άσύμμετρη γραμμή, στο ένα πλευρό, π.χ. και κατά προτίμηση «κρυφό». Ή μέση στα νέα μαντώ είναι πιο κάτω από τη φυσική της θέση, τονίζεται, δέ, συχνά με μιά στενή ζώνη, «κουλισέ» (ραμμένη από μέσα) που μαζεύει τό φάρδος του ρούχου, ή με ζώνη «έγκρυστε» (ένωμένη άπ' έξω με τό μαντώ, σαν νά άποτελή ένα μέρος του). Τό μάκρος είναι τώρα εκείνο της «τυνίκας», δηλαδή 7)8, 10)11, ή έτσι ώστε νά φαίνεται ελάχιστα μόνο τό φόρεμα. Τα χρώματα της προτίμησης είναι τό μπλέ, που οί Ιταλοί ράφτες περιφρονούν κάπως αήπην την έποχή, σε πολύ ζεστές αποχρώσεις, τό άσπρο, τό μπλέ σε όλους τους τόνους, τό βερυκοκί, τό πράσινο και τό ροζ - λιλιά.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΜΟΔΑΣ

Είναι φυσικό, ένα ρούχο σαν τό ταγιέρ, που φοριέται σε τόσες διαφορετικές ευκαιρίες και που ταιριάζει για όλες τις ώρες της ημέρας, νά βρική τις πιο αντίθετες λύσεις στα άπράγια διαφάν οίκων μόδας. Ή Ρίτσι λαοσάρε τα νέα μοντέλα της από σαντούγκ ή λαινά, με άνοιχτά πέτα, και τα συμπληρώνει με

μπλούζες από κρέπ, που έχουν δεμένο γιακά - έσάρπα. Ο Μπαλμαίν, που φέρνει τό πολύ μεγάλο πιέ - ντέ - πούλ πάλι στην έπικαιρότητα, άφιερώνει τα νέα μοντέλα του στη «δυναμική» νέα, που δέν την «τρομάζουν» οί κάναμικοί νεωτερισμοί. Ή κοντή ζακέττα πως εξαντρίκ νεωτερισμοί, άκριβώς πάνω γαρνίρεται με σχιστές τσέπες, άκριβώς πάνω από τό στρίψωμα, κι' έχει μεγάλο γιακά χωρίς πέτα. Ή φούστα έχει δλόγυρα άσιδέρωτες ρις πέτα. Ή σύνολο συμπληρώνεται με κουφόπιεττες και τό σύνολο συμπληρώνεται με μιά μεταξωτή μπλούζα με άφρημένα σχέδια. Ο τολμηρός αυτός συνδυασμός (πιέ - ντέ - πούλ και «άφρημένα» γεωμετρικά σχέδια) πούλ και άφρημένα μόνο σε πολύ νέες γυναίκες.

Η «ΡΡΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ» ΤΟΥ ΜΠΑΛΜΑΙΝ

Ένα άλλο μοντέλο του Μπαλμαίν, άφιερώνεται στην άριμη γυναίκα, γίνεται από λαινά, «κρέσπο», μονόχρωμο (κατά προτίμηση μπλέ σκούρο), κι' έχει μιά πολύ κοντή ζακέττα, στρογγυλό γιακά με άσιδέρωτα μικρά πέτα στρογγυλά μέχρι τό λαιμό. Ή φούστα είναι πολύ πρωτότυπη: Έχει και κούμπωμα μέχρι πολύ πρωτότυπη: Έχει δλόγυρα γαζωτές «ενερδύρ» (στενές πιέττες),

έκτός από τό μπροστινό μεσαίο τμήμα της, που άποτελεί μιά πολύ βαθιά και άσιδέρωτη κουφόπιεττα, συγκρατημένη μόνο μ' ένα μικρό κομμάτι κάτω από τη μέση, κι' αυτό από μέσα, χωρίς νά φαίνεται ή ραφή. Τό ταγιέρ συμπληρώνεται με μιά μεταξωτή μπλούζα από πολύ μεγάλη πιέ - ντέ - πούλ, με φιόγκο αντί γιακά, καθώς και μ' ένα καπέλλο «μπρετόν», από τό ίδιο μεταξωτό της μπλούζας, μα φυσικά πάνω σε σκληρό φόντο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΤΕΝ

Τα ταγιέρ του ακολουθούν διαφορετικές τάσεις άπ' ό,τι έπισημαίνουμε στους άλλους ράφτες. Ο Καρντέν, που έχει έφέτος μιά μεγάλη προτίμηση για τα άνοιχτά και παστέλ χρώματα (ροζ - σωμόν, ροζ - λιλιά, ροζ - σόκιγκ, σιέλ κ.ά.), γαρνίρει πολλά ρούχα του με άσιδέρωτα γιακά. Τα νέα ταγιέρ του άσπρο «γκλασέ» γιακά. Τα νέα ταγιέρ του άσπρο άυτό του Ζάν Μορώ, έχουν φούστες με άνοιχτές πένες, κομμένες σε ίσια γραμμή, ως επί τό πλείστον με σχιστές, καθετες τσέπες. Στις περιπτώσεις που τό ρούχο είναι φτιαγμένο από ψιλό λαινά, ή ζακέττα και ή φούστα γαρνίρονται με «σμάκι»: ή ζακέττα στους ώμους και ή φούστα στη μέση.

Ο ΛΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ο Λαρός έχει άλλες άπαιτήσεις: Οί κοντές ζακέττες ράβονται άκριβώς χωρίς ζώνες, γιατί τονίζονται με ντεκούπ και γαζιά ή με βελονίες. Άυτές οί ντεκούπ ξεκινούν από τον άμο και παραμένουν στο τελευταίο τμήμα τους άνοιχτές, σε στρογγυλή γραμμή. Οί πλατίνες ράφες πέφτουν πιο μπρός άπ' ό,τι τό συνήθισμα μέχρι τώρα, κυρίως όταν πρόκειται νηθίζαμε μέχρι τώρα, κυρίως όταν πρόκειται για την κούπ κιμονό των μανικιών. Οί άμοι που είναι πάντα τονισμένοι, τόσο στην κλαστική μανικακόλληση, όσο και στη γραμμή κιμονό και ραγκλάν. Ο γιακάς είναι πολύ μικρός, στρογγυλός, ξεχειλωτός και λίγο όρθιος. Τα μανίκια, τις περισσότερες φορές 3/4, στενεύουν λίγο πρός τα κάτω.

Ή φούστα έχει τσέπη «καγκουρώ», που έπιτυγχάνεται με τον έξής τρόπο: Στη γραμμή από τις ντεκούπ της ζακέττας και σαν συνέχια της υπάρχει και στη φούστα, σε κάθε

Ο μοντέρνος συνδυασμός του ντεκούπ - φάρ λαινά: ή φούστα, ή ζακέττα και τό κοντό κορσάζ μπορεί νά συνδυάζονται με χίλιους δυό τρόπους. Οί γαρνιτούρες γίνονται πάντα από τό αντίθετο χρώμα και ράβονται ξεχωριστά.

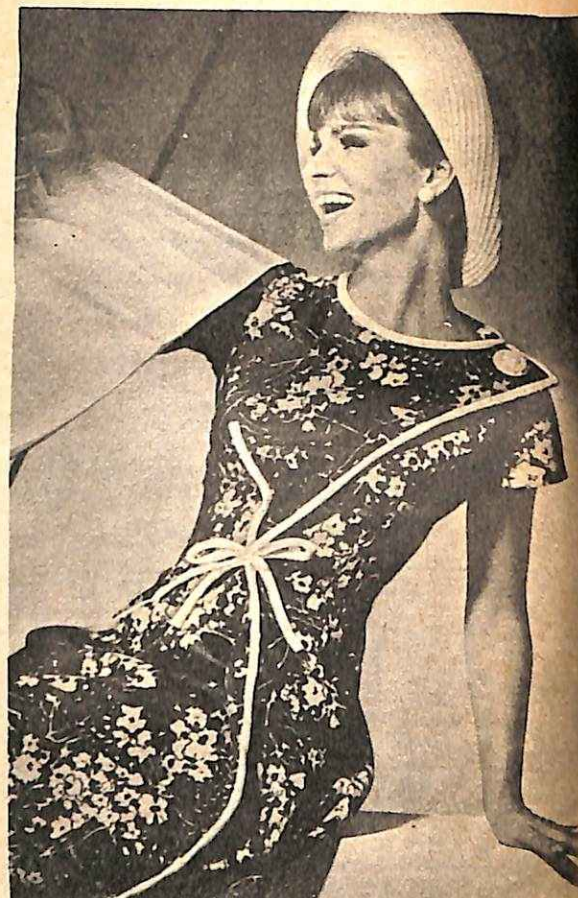
πλευρά, μιά ντεκούπ - τσέπη (σχιστή και κάθετη), γαρνιρισμένη σαν τη ντεκούπ της ζακέττας με φαρδιά γαζιά, που συνεχίζονται μπροστά όριζόντια, μέχρι τη δεύτερη σχιστή τσέπη. Άποτελούν έτσι ένα πολύ φαρδύ «V». Τό φάρδος της φούστας είναι τονισμένο, με άνοιχτές πένες ή με σούρες, που τοποθετούνται δλόγυρα από τη μέση.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Τό σύνολο μαντώ - φόρεμα είναι ό,τι χρειάζεται για την έποχή αυτή. Οί περισσότεροι μεγάλοι ράφτες άσχολούνται με αυτό τό θέμα, άπως φαίνεται από τις νέες συλλογές, που

παρουσιάζουν. Ένα από τα σύνολα που άρεσε ιδιαίτερα, είναι της Ρίτσι. Είναι φτιαγμένο από ροζ - καραμελλέ λαινά, με τονισμένη κλός γραμμή και προορίζεται για τό άμπιγιέ ντύσιμο. Άποτελείται από ένα φόρεμα, με κάθετη ντεκούπ μπροστά από τό σκέτο ντεκολτέ δια γαζιά. Τό κορσάζ κότεται από τό ίδιο ύφασμα και φάνει μέχρι τους γοφούς, όπου θάρ και μ' ένα μεγάλο φιόγκο από τό ίδιο ύφασμα. Ή φούστα του φορέματος κότεται από τό λοζό ύφασμα και είναι πολύ φαρδιά. Τό μαντώ, από τό ίδιο ύλικό, γίνεται δ-γραμμή και «λούκια». Όπως βλέπετε, έανα-εμφανίζονται αυτά τα τόσο περιφρονημένα «λούκια» σαν «τελευταία» άπόκτηση της μόδας! Ή μέση είναι, φυσικά, τονισμένη, σχε-

Νεανικό φουρνό — σεμιζιέ, με ξεχωριστή πāt και λοξές πένες.

δὸν στὴ φυσικὴ τῆς θέσι καὶ τὸ μαντῶ κοιμ-
πῶνται μόνο μακριὰ τοὺς γοφούς. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ
πέρα μένει ἀνοιχτό. Τὸ νεοκλῆς κολλακεῖ πολ-
λὴ κάθε τύπο γυναικας. Εἶναι στρογγυλὸ, ξε-
χειλωτὸ κι' ὁ πολὺ μικρὸς ὄρθος καὶ γυριστὸς
μακάς δένεται μπροστὰ μ' ἕνα φιδόγκο.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, τὸ ἀμπι-γιέ ντύσιμο τῆς κοτελλίτσας ἔχει ἰδιαιτέρους «κανόνες»: Πρῶ-
τον να εἶναι ἀπλό, ἔλαφρο καὶ, φυσικά, κομμό.
Ἀπὸ 2 μ. 55 σὲ 90 π. φάρδος μονόχρωμο
ὑφάσματος (σαντοῦγκ, λαϊνά κ.ά.) θὰ φαί-
νετε ἕνα ὁμορφο ντέ - πιές μαρινιέρο - φοῦστα,
μὲ μικρὸ στρουγγυλὸ ντεκολτέ χωρίς γιάκα καὶ
ἀσортὶ μπερέ - σκούφια. Ἡ μαρινιέρ καὶ ἡ
φοῦστα γαρνιζοῦνται στὸ στριψιμὰ τους μὲ
μιά τριχρωμὴ «γκάν». Ἀπὸ 2 μ. 40 γίνεται
ἐπίσης ἕνα κομμό ντέ - πιές, μὲ ζακέττα -
μπλουζόν, χωρίς μανίκια, κομμιτῆτὴ μέχρι τὸ
μικρὸ ντεκολτέ, χωρίς γιάκα καὶ μὲ σούρες
στὴν πλάτη, πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ μπλουζόν.
Ἡ φούστα εἶναι κι' ἐδῶ σκέτη.

Ἡ φούστα είναι κι ἐρῶ σκέλη.
Διὸς πολὺ κομψὰ καὶ ἀπλὰ ταγιερὲς τῆς πα-
ρισινῆς μόδας είναι ἐπίσης μελετημένα εἰδικά
γιά κοπελλήτισσες: Τὸ ἐν γίνεται ἀπὸ 2 μ. 65
σὲ 140 π. ὕψος, κι' ἔχει ζακέττα μὲ 34 μα-
νίκια, κομψοπαιὰ μέχρι τοῦ μικροῦ σπαστοῦ γιὰ-
κά, ψευδοσασίμα στὸ ὕψος τοῦ στήθους, καθώς
καὶ φούστα σὲ ἐλαφρὴ γοσφιμὴ, μὲ διπλὴν κου-
κὶ φούστα μπροστά στὴ μεσπ., πού μόνο ἡ ἐε-
φάττητα μπροστά στὴ μεσπ., πού μόνο ἡ ἐε-
φάττητα) ἔχει γαζιά. Τὸ δεύτερο, ἀπὸ 2 μ.
ἐσπερική) ἔχει μεταξωτό, ἔχει μακριὰ ζακέττα,
15 σὲ 140 π. μεταξωτό, κυττωρὶ γιάκά, κοντὰ μα-
μὲ μόνον κομψοπαιὰ, κυττωρὶ γιάκά, κοντὰ μα-
νίκια, ντεκουπ - μπρετέλλες (πού ξεκινοῦν ἀπὸ

Τὸ «σὺν» εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μό-
δας γὰρ τὸ φθινοπωρινὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο·
φόρεμα — ζακέττα καὶ ντε πιέξ, μὲ παρ-
διέξ φάσος ἀπὸ «σὺν», στὸ ἀνοιγμα καὶ
στὰ μανίκια (1), στοὺς ὤμους (2) καὶ
σὺν «γιακά» καὶ κάθετη φάσα (3).

Δυὸ βραδυνὰ φορέματα γιὰ τὴ νέα, μὲ πρωτότυπα ντεκολτέ, κυρίως στὴν πλάξ.

Ντὲ - πὲς τῆς τελευταίας μῦδας, ἀπὸ μπὲς
καὶ «ἄμμο» Τερκοῦλ, μὲ πλίσσε, ἀπὸ μπὲς
στὴ φούστα καὶ παρδνα κοῦπ γιὰ τὴν κα-
ζάκα - σπένσερ. Προσέξτε τὸ γιὰ τὴν κα-
ταλὸνδας».

Τους ώμους, σε ίσια γραμμή και στενή φούστα. Αυτή είναι μονταρισμένη πάνω σε μια ζώνη κι έχει τις απαιτούμενες ανοιχτές πτυχές για το σχετικό φορμάρισμα στη μέση.

Το ριχτό μαντή, τέλος, που θα συμπληρώσει τη γκαρνταρόμπα της νέας την εποχή αυτή, γίνεται από 2 υ. 55 εμπριμέ μεταξωτό, μπότε - με - μπότε, με κοντά μανίκια ραβγυλάν και σέκο μικρό ντεκολτέ. Οι κάβρες σχιστές τσέπες γαυρίζονται με μία φάσα - ξιζέ.

Τὸ ντεκολτέ τοῦ ρούχου σας πρέπει πάντα νὰ εἶναι σύμφωνα με τὴ σιλουέτα σας. Ἄν ἔχετε μακρὸ λαιμό, θὰ προτιμήσετε τοὺς ἀμερικανικοὺς ὤμους, ποὺ θὰ ἀπορροποῦν τὴν προσοχὴ τοῦ... θεατῆ ἀπὸ τὸ λαιμὸ σας. Ἄν εἰστέ πολὺ ἀδύνατη, θὰ διαλέξετε, τοῦναντίον, πάντα ἓνα μικρὸ κλειστὸ ντεκολτέ.

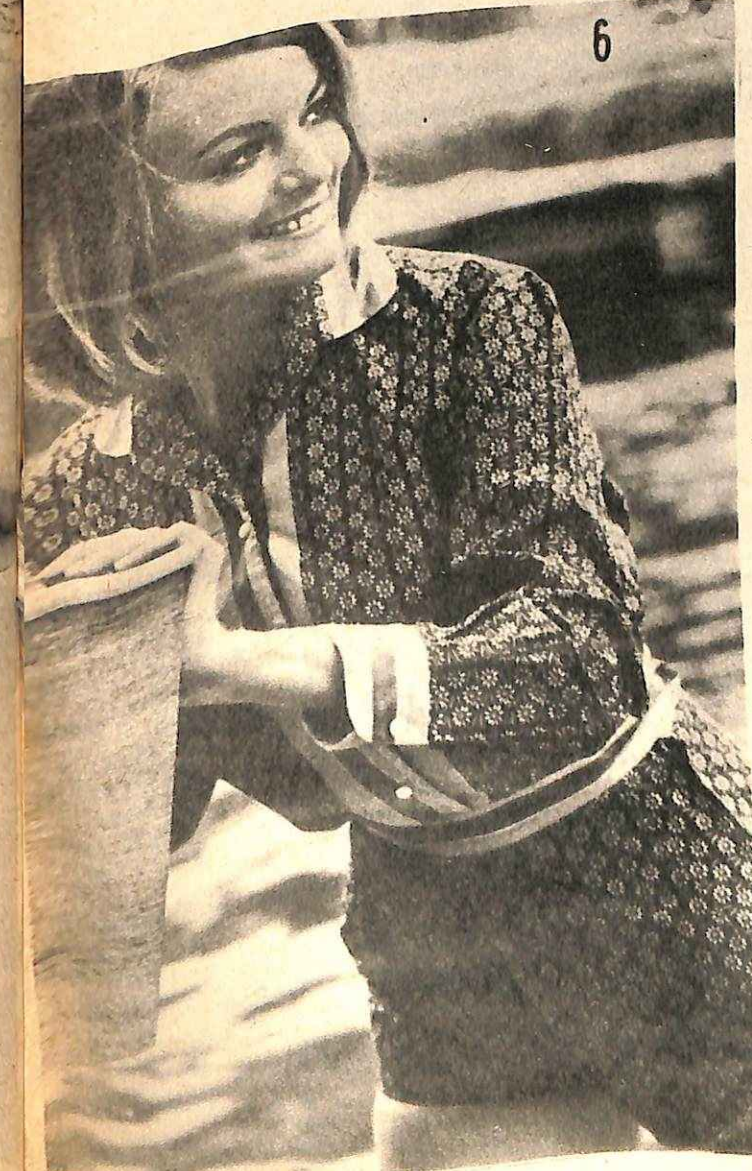

Δυο μοντέρνα φουρκά: α) μπολερό, που έχει παντού φινιρίσμα με φρεσόνια. β) σε στυλ κολλεγιού, με μεγάλο φιδόγκο από πολύχρωμο ταφτά.

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΑΡΚΑΔΑ

1. Τυνίκ από πολύχρωμη ριγωτή κοτονάντ, για τις πολύ ζεστές ώρες.
2. Μακρόν πουλόβερ για τις δροσερές ώρες.
3. Άνορακ - μπλουζόν της μόδας, από κλοκέ Νυλφράνς, με κουμπωμά στον ώμο, καθώς και με ντεκούπ «V». Προσέξτε τα πολλά γαζιά στα μανικέτια.
4. Μοντέρνα τυνίκ - καζάκια, από χοντρό εμπριμέ έπόνζ.
5. Τυνίκ, με χαμηλή μανικοκόλλησι και ίσιο ντεκολτέ.
6. Ντε-πιές σόρτ-μπλουζα, από μοντέρνο εμπριμέ βαμβάκερό, με δίχρωμες φάσες για γαρνιτούρα.
7. Τρουά-πιές, από μπέζ-άμιου χοντρό τουάλ, με δίχρωμη γαρνιτούρα στο γιακά, στις τσέπες, στο σουτιέν και στο σόρτ, από ψιλές άσπρες και μαρέν ρίγες.
8. Χαριτωμένο σύνολο, από κόκκινο Νεροπνύλ Νυλφράνς.

ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

ΕΙΝΑΙ τώρα —κατά τη γνώμη όλων των «ειδικών» — η πιο κατάλληλη εποχή για βαρκάδες, είτε για έναν μικρό περπάτο, είτε για μια πιο μακρινή εκδρομή με «γιώτ» ή με βαπόρι σε καμνή νησί. Για να είστε κατάλληλα ντυμένοι, θα φροντίσετε να ακολουθήσετε τις συμβουλές μας.

Το ντύσιμό σας δεν πρέπει πια να είναι τονισμένο «καλοκαιρινό», όπως το συνηθίζατε τόσον καιρό στην πλάς. Μα όλα τα ρούχα σας πρέπει να είναι πολύ άνετα, εύκολα φορέτα και κατάλληλα για να σας προσφυλάξουν από το δυνατό αέρα που αντιμετωπίζει κανείς στη θάλασσα. Γι' αυτό, θα φτιάξετε θάλασσα. Γι' αυτό, θα φτιάξετε θάλασσα. Γι' αυτό, θα φτιάξετε θάλασσα.

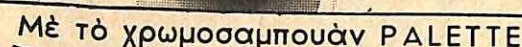
Οι πιο πρόσφατες «επιδράσεις» από τα «έξω», που είναι δροσερό, μα και αρκετά «χονδρό» για το σκοπό αυτό, κι' από ένα πιο άνετο, πιο «συνθετικό» υφάσμα, να π.χ. τα συνθετικά υφάσματα, με μεγάλο γυριστό γιακά, κομψά, με στον ένα όμο και μακρύ μα-νίκι σε χαμηλή μανικοκόλλησι. Οι πιο ελαφριές τυνίκ μπορεί να γίνουν χωρίς μανίκια, με γαρνι-τούρα στο στρίφωμα από φράν-τζες.

Συνηθίζονται επίσης πολύ, τώρα τελευταία, τα σύνολα σόρτ-μπλουζα, από χοντρό εμπριμέ κοτονάντ, κατά προτίμηση γκαμπτα-νίνα — λανσάρετα άσπασάκωτη, αδιάβροχη και δροσερή — γαρνι-σμένη με πολύχρωμες φάσες. Οι μπλουζες φοριούνται μέσα από το σόρτ, που έχει στη μέση όμοιες φάσες με το κορσάκι, έχουν, δε, σχεδόν πάντα μακρύ μανίκι. Όμορφα είναι επίσης τα σύνολα σόρτ-πουλόβερ εμπριμοίνας και τα σόρτ που έχουν στις πλάινες ραφές στη μέση ένα τμήμα ανοιχτό, που κλείνει με σταυρωτά κορδόνια στο χρώμα του πανταλονιού. Η άσορτι σφυγική μπλουζα γαρνιρέται με μανικέτια και γιακά, φτιαγμένα από το ύφασμα του σόρτ-πανταλονιού.

Πολύ «σέξι» είναι τα μακρύ μάλινα πουλόβερ-τυνίκ, (με μα-κριά μανίκια και με μικρό ξεχει-λωτό ντεκολτέ), που συνεπάζουν ο-λόκληρα το σόρτ, και που κολακεύ-ουν πολύ τις νέες. Μακριά όμως από το ντύσιμο αυτό, αν δεν έχε-τε άφλογες γάμπες!

ἀπλῶς!

Μόνον ένα λούσιμο με το PALETTE εξαφανίζει τις γκριζες τρίχες.
Το PALETTE επαναφέρει στα μαλλιά το φυσικό χρώμα της νεότητας.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Cosmetica E. P. E.

ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 ΤΗΛ. 684.926 684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΤΗΛ. 24.041

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ

τῆς οὐρυνγικῆς ἀπιστίας

Ἡ ἐξακολουθητικὴ καὶ ἡ σποραδική

ΑΝ ὁ ἄνθρωπος σὰς (ἢ γυναῖκα
σας) σὰς προδώσῃ, τὴ θά
θά συγγερῶσεται, μετὰ τὴν ἐλπίδα
ὅτι θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ διορθώ-
σῃτε τὰ πράγματα;
Τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ἀπεθύνηεν ἔ-
νας Ἄγγλος πατέρας ὁ χιλιάδες
ἀνθρώπων, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς
μαζῆς σταδιοδρομίας του. Καί
ἀπὸ τῆς ἀπάντησεως του. Καί
τρωσε, κατασκεύασε ποὺ συγγεν-
τοὺ τοὺ προδομένου συγγενῶν, ποὺ
ποὺ εἶναι καὶ κυριώτερα χα-
ρακτηριστικὰ του:

1) Τὴν

1) **Γάμος του:** Αρρωτερά χα-
 ας: ἡ ἑσχατολογικὴ καὶ ἡ σπο-
 υαὶν. Στὴν ἑσχατολογικὴ, οἱ γυναι-
 κάς καὶ ἀποτάσσοντες τὸ κε-
 τοὺς. Οἱ ἄνδρες, ἀντίθετα, ἀν-
 ἀνδραγαθίαν τὴν πρώτην φροῶ, θά
 οἱ τὴν τοιάν. Ἐκτενέστερον ἡ δὲ
 οὐκ ὁ σὺν τῷ ποὺ δὲ καταλαβαί-
 καὶ εἶναι ποὺ δὲ καταλαβαί-
 ἂν φαντασμοστέ. Ἐκτενέστερον ἀπὸ
 κῆρ, οἱ σὺν τῷ ποὺ κλείνουν τὸ
 τὸ ἑσχατολογικὸν καὶ τὸ τοῦτο ἀ-
 ἔλεον, εἰτε γιὰ τὸ διὰ τὸν
 τῆς γυναικάς τοὺς τοὺς ἀποτά-
 τοὺς στὴν σταδιοδρομίαν τοὺς ἡ
 τοὺς λίγοι αὐτοὶ, παρατρεῖ οἱ ἄν-
 γίλος ἐπιστήμων.

Η σποραδική άλιπτία, αντίθετα με την προηγουμένη, δεν καταστρέφει πάντοτε το γάμο. Στις 75% των περιπτώσεων, άντρες και γυναίκες την συγχωρούν, με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι δεν πρόκειται γά επανάληψή.

2) 'Απὸ τοὺς δύο συζύγους, ἐ-
κείνος ποὺ προδίδει πιὸ εὐκολά, εἶ-
ναι ὁ ἄντρας. Ὅρδοντα φορὲς
στὶς ἐκατὸ, προδίδει τὴ γυναῖκα
τοῦ ἀπὸ ἐλαφροτάτου κι' ὄχι γιατί
παρακινεῖται ἀπὸ ἓνα αἰσθημα ἢ
μιά δυνατὴ ἐξέσι.

3) Σε πολλές περιπτώσεις, ένα πέταμα της γυναίκας, μία βαριά φωνή είναι άσχετα με το στροβίλο που τον άνοτα στην άσπια. Μην κοκκίζαδίετε στην άσπια. Μην συνιτά ο Άγγλος έσπια. Ο άνας παρ φένγες άνα- ποδός άσπ άσπια, θά σς πατά γυναίκα άσπια, θά τν σπτα. Με τον τούτο άνα έσπιαται.

4) Οι άπιστες μιλούν προδήματα
οιφάνον γ' άπιστες τους και είναι πε-
τουνηντιον, αλλά. Οι γυναίκες,
για τις διζες τους, έβελιν, μά-
λιστα, που προδίδουν συστηματικά
τους άπιστες τους, δείχνουν ιδιαι-
τερη σστοχη γ' αυτους.

5) Άντρες και γυναίκες πρέπει
να έξομολογούνται τις άπιστιες
τους και να ζητάνε συγγνώμη;

Οι ἄντρες, παρατηρεῖ δ' Ἀγ-
γλος ἐπιστήμων, εἶναι ἐγγόστατοι
καὶ ἐπιληπτοὶ. Καὶ γὰρ αὐτοὶ σπα-
νίως συγχωροῦν, ἀόκητι κ' ὄντι
τό λέγε με τὰ χεῖλη. Οἱ γυναῖκες
ἐπίσταν προτιμοῦν ν' ἀγνοοῦν (ἦ-
ἔστω νὰ ὑποπτεύονται, χωρὶς ὅ-
μως, νὰ εἶναι βέβαιαι) παρά ν'
ἀκούουσιν τὸν ἄντρα τους καὶ τοὺς
ἐξομολογῇται τίς ἀπιστίες του καὶ
νὰ τοὺς ἐπὶ τῇ συγγνώμῃ. Αὐτὴ
τὴν ἀπολογία τὴν θεωροῦν σάν
δικὴ τους ταπεινότητα.

6) Όταν υπάρχουν παιδιά, ή συγγνώμη είναι πιο εύκολη. Αντρες και γυναίκες δείχνονται συνήθως σ' αυτά τὰ ζητήματα μεγαλύτεροι.

7) Ἀντίθετα μὲ ὅτι πιστεύομε, οἱ περισσότεροι ἁπλοῖτες γίνονται κατὰ τὰ ποῦτα χροῖνια τῆς συζυγίης ζωῆς καὶ πολλὰς φορές ἀμείνω μετὰ τὸ μήνα τοῦ μέλιτος. Οἱ αἷτες εἶναι δύο: Στὴν πρώτη περιόδῳ, ἄνθρωποι καὶ γυναῖκες μετανοοῦν γὰρ ἔχασαν τὴν ἐλευθερίαν τους καὶ ἀντιδρῶν μετὰ τὴν ἀπιστίαν. Στὴ δεύτερῃ, ἡ παρορμητικὴ τὴν ἀπιστίαν ὀφείλεται σὲ ἀπογορητεῖν. Ἄνθρωποι καὶ γυναῖκες σὺν αἷτι.

ἦταν;» Καί, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσιν, οἰχνοῦνται σὲ περιπέτειες.

8) Οἱ πρὸ πιστοὶ σύζυγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού, πρὶν τὰ παντρεύεσθαι, εἶχαν πολλές περιπέτειες. Οἱ γυναῖκες, ἀντίθετα, πού πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους εἶχαν πολλές περιπέτειες, βλέπουν σ' αὐτὲς καὶ κατόπιν.

9) Οι γυναίκες βλέπουν περισσότερο από τους άντρες στην απιστία. 'Αλλ' έχουν τη δύναμη να συγκρατούνται, γιατί ξέρουν πως μία απιστία στοιχίζει κάποτε πολύ ακριβά σε μία γυναίκα. Τους άντρες συγκρατούν συνήθως δυο πράγματα. Το πρώτο είναι η έλλειψη χρόνου. Οι επαγγελματίες ασχολιές ενός σπύχουν δεν του επιτρέπουν να διαβάσει πολλή καιρό στις έρωτικές περιπέτειες. Το δεύτερο είναι το χρήμα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η έρωτική σχέση με μία γυναίκα στοιχίζει πολύ ακριβά. Κι ένας παντρεμένος δεν έχει συνήθως χρήματα του να του περιστείνουν.

ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ἡ Ἰλγα "Ολοον ἀπὸ τὴν
Στοχόλμη, ἔγινε γιὰ τρίτη φο-
ρά μητέρα μέσω σὲ αὐτοζώνητο.
Φαίνεται πὼς ἡ διαδιακσία τοῦ
τοκευτοῦ σ' αὐτὴ τὴν κυρία εἶναι
ποὺ σύντηχο ἀπὸ τὸ κανονικόν, κί
ἔτσι κάθε φορά ποὺ φέγγει ἀπὸ
τὸ σπῆτι τῆς γιὰ νὰ πᾶν στὴν κλι-
νική καὶ νὰ φέρῃ στὸν κόσμον τὸ
παιδί της, εἶναι κίχλας ἀγὰρ. Ποῖν
τάσσον, τὸ παιδί ἔχει γεννηθῇ.

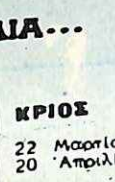
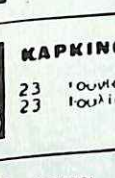
★ ★

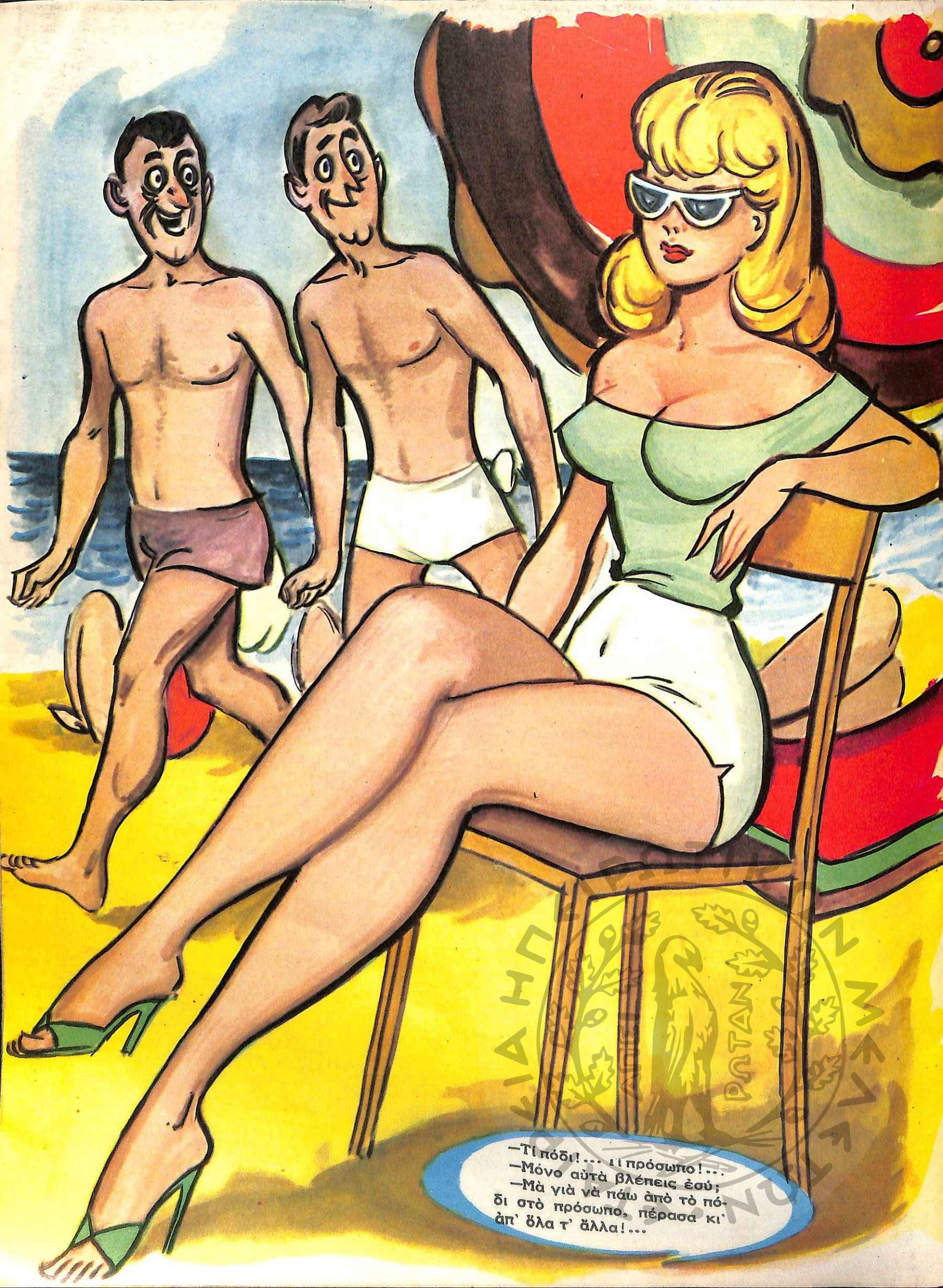
ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ἡ ἱλγὰ Ὀλοὸν ἀπὸ τὴν
στοιχόλμην, ἔγινε γιὰ τρίτη φο-
ρὰ μητέρα, μέσα σὲ αὐτοκίνητο.
Φαίνεται πὼς ἡ διαδικασία τοῦ
τοκετοῦ σ' αὐτὴ τὴν κυρία εἶναι
πιο σύντομη ἀπὸ τὸ κανονικό, κι-
ἐπειδὴ κάθε φορά πού φεύγει ἀπὸ
τοῦ σπινθί της γιὰ νὰ πᾶν τὴν κλι-
νική καὶ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸ
παιδί της, εἶναι κιόλας ἀργά. Ποιὶν
πράση, τὸ παιδί ἔχει γεννηθῇ.

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 26 Αυγούστου - 1 Σεπτεμβρίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Φροντίστε να μη δυσχεραστήσετε πρόσωπο, που μπορεί να επηρεάσει τους προσπαθούμενους σας. ★ Περίττω να ζητήσετε βοήθεια από άτομο που στενοφω περιβάλλονται, γιατί θα δείξει μεγάλη απροθυμία να σας εξυμνηρήσει.	★ Η νέα Σελήνη, ιδιαίτερα εύνοική για τους παντρεμένους, που θα δοκιμάσουν μεγάλους χαρές στο οικογενειακό τους περιβάλλον. ★ Θα δhte να πραγματοποιούνται ακόμα και οι πιο τολμηρές και αισιόδοξες προσδοκίες.	★ Οι έπαφες με τη φωτιά και τις ηλεκτρικές συσκευές απαιτούν κατά την περίοδο αυτή μεγάλη προσοχή. ★ Μη σπαταλάτε ασκόπη τις δυνατόειες σας, ούτε στην εργασία, άλλ, ούτε και σε διασκεδάσεις. ★ Τυχερό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει δυσμενώς την εργασία, που απαιτεί γι' αυτό όλη σας την προσοχή. ★ Φροντίστε να τελειώσετε μία δουλειά, πριν καταπιναστήτε με άλλη. ★ Απρόδωλα έξοδα θα διαταράξουν τον προϋπολογισμό σας.	★ Μη αφήσετε τη φαντασία και την αισιοδοξία να σας παρασύρουν σε ενέργειες, για τις οποίες θα μετανοήσετε. ★ Με την υπομονή και την γλυκύτητα, θα επιτύχετε πολύ καλύτερα αποτελέσματα, παρά με τη βία και τη νοθεία.	★ Το συκώτι απαιτεί μία ώριμη διαίτα, για ν' αποφύγετε έρεθισμο και δυσάρεστες ενόχλησεις. ★ Περιορίστε το φαγητό στο απλούστατο. ★ Απαραίτητο και αποφυγή τα γλυκά. ★ Τρώτε αντιβίως φρούτα της εποχής.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Δεν πρέπει τα εμπόδια που θα παρουσιαστούν, να σας κάνουν ν' ανακόψετε τις προσπάθειές σας. Μόνο η επιμονή και η υπομονή θα σας εξασφαλίσουν τελικά την επιτυχία. ★ Απαιτείται μυστικότητα, άλλως θα μετανοήσετε.	★ Ελλεικνείνα και διπλωμάτια θα σας βοηθήσουν να υπερηγήσετε ένα σοβαρό κίνδυνο, που θα διατρέξουν οι αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Η φιλία σας επιφυλάσσει κατά την περίοδο αυτή μεγαλύτερες χαρές από τον έρωτα.	★ Τα άστρα βοηθούν τον οργανισμό ν' αντισταθεί κατά των κινδύνων, κι της και επανέρχεται την ισορροπία. ★ Ματία και αυτιά είναι τα πιο εύαίσθητα σημεία του σώματος.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η νέα Σελήνη, οδηγεί στην επιτυχία τα σχέδια που θα καταστρώσετε και τις προσπάθειες που θα καταβάλετε τις ημέρες αυτές. ★ Μη σπαταλάτε τη δραστηριότητά σας προς διάφορες κατευθύνσεις συγχρόνως.	★ Προσέξτε τα λόγια σας και ιδιαίτερα τα γράμματα, με αισθηματικό περιεχόμενο, που θα στείλετε κατά τις ημέρες αυτές. ★ Υπάρχει κίνδυνος να γράψετε κάτι, για το οποίο σύντομα θα μετανοήσετε. ★ Νέα γνωριμία.	★ Αν τα νεφρά παρουσιάζουν έστω και ανεπαίσθητες ανωμαλίες ή ενοχλητικό νερό, ο πρώτο είναι ποτήρι μεταλλικό πολλών διασάρεσης με τον τρόπο δόντια απαιτούν επίσης προσοχή.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η εργασία θα σας φανεί, τις ημέρες αυτές, ανιαρή και μονότονη. ★ Αποφύγετε ν' αναλάβετε νέες υποχρεώσεις και μη δώσετε υποσχέσεις, που δεν θα μπορείτε να τηρήσετε. ★ Κάνετε οικονομία. Θα σας χρειαστούν χρήματα.	★ Η νέα Σελήνη αυξάνει την τρυφερότητα και τη συμπεριφορά σας απέναντι έτεροφύλου πρόσωπο που στο είναι ιδιαίτερα άρεστη. ★ Πραγματοποιήστε επιθυμίες θα σας γεμίσει χαρά. ★ Μυστική δεσμός κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί.	★ Ζάλες και πονοκέφαλος, που προέρχονται ν' αποδοθούν σε κακή λειτουργία διαίτα, φροντίστε ν' ανακουφίστε. ★ Οι κοιλιακές και μήτηρ παθήσεις, γιατι απειλούνται ως προληπτικά, ν' αντιβίως.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μία συμφέροντα έμπορική συνολογία θα έχει για αποτέλεσμα τη βελτίωση των οικονομικών σας. ★ Υπάρχουν πολλές πιθανότητες ν' αποδεχθούν την πρότασή, που κάνετε ή που σχεδιάζετε να κάνετε. ★ Εύνοια της τύχης.	★ Θα δοκιμάσετε μία έκπληξη, μάλλον ευχάριστη. Πρόσωπο που γνωρίζετε από καιρό, θα εκπληρωθεί. ★ Ανήκη στην Παρθένω ή στους Δίδυμους, θα γνωρίσετε κοντά του μία μακρά περίοδο ήρεμης ευτυχίας.	★ Τα νεφρά παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία και απαιτούν όλη σας την προσοχή. Προφυλάξτε τα από απότομες αλλαγές θερμοκρασίας κι από απότομες τρώγες ποτών.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η νέα Σελήνη εύνοει τις προσπάθειες και τις ενέργειές σας. Δεν πρόκειται να συμβεί τίποτα το απροσδόκητο. Φροντίστε μόνο τα έξοδα να μη υπερβαίνουν τα έσοδα και προσέξτε κατά το μέτρον των χρημάτων.	★ Κίνδυνος να παρεξηγηθούν κάποια ενέργειές σας και να καταστρέψουν τις ευχάριστες εντυπώσεις σας. ★ Μη προμαρμελάσετε τις υποχρεώσεις, που αναλαμβάνετε απέναντι φιλικού προσώπου. ★ Για τις γυναίκες, μεγάλη έκπληξη.	★ Προφυλάξτε τα μάτια σας από τον ήλιο και μη κυκλοφορείτε ποτέ χωρίς κάποια προστατευτικά γυαλιά. Σε κεφάλι διαρκεί η ηλιοθεραπεία σας. Το άσπρη σάς φέρνει μεγάλη τύχη.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 22 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τύχη δεν είναι με το μέρος σας, γι' αυτό έχετε συμφέρον να περιμένετε μία πιο ευνοϊκή περίοδο, για να αναπτύξετε δραστηριότητά και να επιδιώξετε την αλλαγή που σχεδιάζετε. ★ Μη υποτιμάτε τους αντιπάλους.	★ Για τους άντρες, η φιλία επιφυλάσσει, κατά το διάστημα αυτό, περισσότερες ευχάριστες εκπλήξεις από τον έρωτα. ★ Για τις γυναίκες, αντίθετα, ο έρωτας θα παίξει σπουδαίο ρόλο και θα αναστατώσει τη ζωή τους.	★ Λιγν συστηματική γυμναστική κάθε πρωί, μπουστά ο' ένα ανοιχτό καμπαρό, και συχνό περιπάτο στον καθαρό αέρα της έσσης, που πρώτο ν' αποκαταστήσει την υγεία.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τα οικονομικά δεν είναι και τόσο ευχάριστα, με την νέα Σελήνη όμως ο' αρχήν μία πολύ πιο ευνοϊκή περίοδος. Μη αφήσετε να πάει χαμένη μία ευκαιρία που θα παρουσιασθεί, για να βελτιώσετε τη θέση σας.	★ Η νέα Σελήνη αυξάνει τη νευρική και κάνει το χαρακτήρα σας πιο ανήσυχο από συνήθως. ★ Οι γυναίκες κινδυνεύουν να πέσουν στα δίχτυα προσώπου, που είναι μέν γοητευτικό, άλλα περιβάλλεται από κάποιο μυστήριο.	★ Το νευρικό σύστημα απαιτεί κατά την περίοδο αυτή όλη σας την προσοχή. ★ Αποφύγετε κάθε ένδειξη κινήσεων που θα προκαλέσουν ν' αποκαλυφθεί στο κρεβάτι. ★ Τυχερό το 1.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Περίοδος ευνοϊκή για τους έμπορους, οι οποίοι θα επιτύχουν σημαντικά κέρδη και θα δούν να πραγματοποιηθεί κάτι που από καιρό επιδιώκουν. ★ Προσέξτε πολύ, αν εργάζεστε κοντά σε μηχανήματα ή ηλεκτρικές συσκευές.	★ Εκρήξεις θυμού θα αποτελέσουν για τον έρωτά σας το μεγαλύτερο κίνδυνο. Πιθανόν, το πρόσωπο που σας ενδιαφέρει, ν' απομακρυνθεί από κοντά σας, βρίσκοντας πως έχετε αφορμή χαρακτηριστή. ★ Μη άργητε στα ραντεβού.	★ Αναμειγνύονται στο κυκλοφοριακό σύστημα, η αποφυγή την πολυφαγία και την υπερκατανάλωση των τροφών. ★ Απαγορεύεται η χρήση αλκοόλ. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Έχετε πολύ καλούς συνεργάτες και συναδέλφους. Φροντίστε να μη τους απογοητεύσετε, με μία έγωιστική συμπεριφορά και με την αδιαφορία σας για τις δικές τους μικροφιλδοξίες. ★ Συνεργαστείτε με έξυπνο πρόσωπο.	★ Προσπαθήστε να λύσετε μόνος τα προβλήματα που σας απασχολούν. Πρώ πάντως μη μεταφέρετε στον αισθηματικό τομέα τις έγνοιες και τη νευρικότητα της δουλειάς σας. ★ Αποφύγετε τις τρέλλες και τα περιττά έξοδα.	★ Το πεπτικό σύστημα παρουσιάζει κατά τις ημέρες αυτές μεγάλη ευαισθησία. Προσέξτε γι' αυτό το φαγητό και φροντίστε να είναι πάντοτε σπασμένο και καθαρό. ★ Χρώμα σας το μπλε.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 20 Μαρτίου	★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει δυσμενώς τις σχέσεις με συναδέλφους και συνεργάτες, γι' αυτό αποφύγετε κάθε τι, που θα σας οδηγήσει σε προστριβές μαζί τους, και ιδιαίτερα τις συζητήσεις σε στιγμές έντασης.	★ Επαφελήθητε των ευνοϊκών συνθηκών, που, σας εξασφαλίζουν τα άστρα, για να βελτιώσετε τις σχέσεις με το άλλο φύλο, που περνούν από μία επικίνδυνη καμπή. ★ Αναμειγνύεται πρόσωπο απαιτεί περισσότερη τρυφερότητα.	★ Η εξέλιξη κατάστασής της υγείας σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μία δραστηριότητα ν' αναπτύξετε μία παραινέται και ν' αποφύγετε πιδύσεις στα όνειρα.

—Τί πόδι!... 11 πρόσωπο!...
—Μόνο αυτά βλέπεις εσύ;
—Μά για να πάω από το πό-
δι στο πρόσωπο, πέρασα κι'
ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα!...